Έτος ΙΓ'

Τεύχος 283ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ

Συγκριτικὴ μελέτη τῶν καθεστώτων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 193

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ χαρούμενο πάρτυ ποὺ ἐτελείωσε μὲ μιὰ φαρμακεία, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σ. Λεωτσάκου (συνέχεια καὶ τέλος) 197

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μερικαὶ ἐφαρμογαὶ τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 202

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Προδόται καὶ κατάσκοποι, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Ἀναστασίου Γαρδίκα (συνέχεια καὶ τέλος) 205

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ

Ὁ ὁρὸς τῆς ἀληθείας, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 209

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῆς διεθνοῦς σατανικῆς σπείρας Kfafter, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη 213

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 217

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὰς Ἀθήνας — Ἰανουάριος 1925 - Ἰανουάριος 1965, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαραλάμπους Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 221

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, ὑπὸ τοῦ κ. Θεμιστοκλέους Θεοδωροπούλου 225

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Σῶσε τὸ παιδί μου, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Κωνσταντίνου Ἀντωνοπούλου 228

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 230

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 232

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

15ος Γενικὸς Ἰσολογισμὸς ἔτους 1664. 234

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἰσολογισμὸς ἔτους 1964. 236

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερο Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 238

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 239

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 283ον

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Σήμερα στὰ κράτη τῆς ὑφηλίου ἐφαρμόζονται δύο καθεστῶτα, τὰ ἐθνικὰ ἀστικὰ καὶ τὰ κομμουνιστικὰ διαφόρων ἀποχρώσεων. Καὶ εἰς μὲν τὰ ἐθνικὰ ἀστικὰ κράτη τὸ πολίτευμα εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἡ Δημοκρατία (προεδρευομένη ἢ βασιλευομένη), εἰς δὲ τὰ κομμουνιστικὰ τὸ πολίτευμα εἶναι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, πού γιὰ λόγους προπαγάνδας λέγεται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς «Λαϊκὴ Δημοκρατία».

Θὰ ἐπιχειρήσουμε λοιπὸν μιὰ σύγκρισι μεταξὺ τῶν δύο καθεστώτων, ἤτοι τοῦ ἀστικοῦ δημοκρατικοῦ καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ δημοκρατικοῦ, ἀναφέροντες τὸ τί ἰσχύει στὸ καθένα, ἀπὸ ἀπόψεως ἀτομικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων, ὁπότε ὁ καθένας μπορεῖ νὰ βγάλη τὰ συμπεράσματά του.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Α' ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γενικά:

Ὅπως γνωρίζουμε, ὅταν πολλοὶ ἄνθρωποι συγκροτήσουν μιὰ κοινωνία, γεννιέται στὴν κοινωνία αὐτὴ μιὰ τεραστία δύναμις, πού λέγεται «κοινωνικὸς δυναμισμὸς» καὶ πού χαράσσει τὸν κύκλο μέσα στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ κινῆται ἐλεύθερα κάθε μέλος τῆς κοινωνίας αὐτῆς. Ἡ ἐκδήλωσις τῆς δυνάμεως αὐτῆς λέγεται ἐξουσία, μεταβιβάζεται στὸ νομικὸ πρόσωπο τῆς πολιτείας, καὶ ἀσκεῖται μὲ τὰ φυσικὰ πρόσωπα πού εἶναι τὰ ὄργανα αὐτῆς.

Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ δὲ τῶν ὀργάνων αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖο ἀσκεῖται ἡ ἐξουσία τῆς πολιτείας, γεννῶνται τὰ διάφορα εἴδη πολιτευμάτων, καθὼς καὶ τὰ σχήματα τῶν πολιτικῶν καὶ πολιτειακῶν διακυβερνήσεων.

Ὥστε ἡ διακυβέρνησις μιᾶς κοινωνίας, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐκδήλωσις τῆς δυνάμεως ἡ ὁποία δημιουργεῖται μέσα στὸ σύνολο.

Ἡ μορφὴ δὲ καὶ ὁ τρόπος τῆς διακυβερνήσεως ἑνὸς κράτους, δηλαδὴ τὸ πολίτευμα, διαμορφώνεται πάντοτε ἀνάλογα μὲ τὸν χαρακτῆρα, τὴ φυλὴ καὶ τὴ μόρφωσι τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν σὲ κάθε κοινωνία, ἀκόμη δὲ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐδαφικὴ σύστασι καὶ μὲ τὸ κλῖμα τοῦ τόπου, ὅπου ἡ κοινωνία αὐτὴ ἔχει ἐγκατασταθῆ.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι λόγοι, πολλὲς αἰτίες μποροῦν νὰ ἔχουν ἀξία γιὰ τὸν τρόπο, κατὰ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ κυβερνᾶται μιὰ κοινωνία, ἀλλὰ οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθοῦν προκαταβολικά.

Αὐτὲς οἱ νέες καταστάσεις ἀναγκάζουν κάθε φορὰ τὶς κοινωνίες νὰ κανονίζουν ἀνάλογα τὴ διακυβέρνησί τους, ὥστε νὰ προφυλάσσωνται καλὰ καὶ πραγματικὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε ποτὲ νὰ κρίνουμε θετικὰ καὶ νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πολίτευμα ἢ ὁ Α ἢ ὁ Β τρόπος διακυβερνήσεως εἶναι ὁ καλύτερος γιὰ ὅλες γενικῶς τὶς κοινωνίες, ἀλλὰ θὰ κρίνουμε πάντοτε ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχή, ἀνάλογα μὲ τὴ συγκρότησι τῆς κοινωνίας καὶ ἀνάλογα μὲ τὶς εἰδικὲς κάθε φορὰ περιπτώσεις, ὥστε νὰ βροῦμε κατὰ ποῖο τρόπο πρέπει νὰ γίνεται ἡ διακυβέρνησις σὲ μιὰ ὡρισμένη κοινωνία γιὰ νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ ἔννομη τάξις τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν σ' αὐτή.

Ἂν οἱ εἰδικὲς αὐτὲς περιπτώσεις ἀναγκάζουν νὰ αὐξάνη ἡ δύναμις τοῦ κράτους, αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς περιορίζεται ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀντίθετα σημαίνει πὼς δυναμώνει, γιατὶ τότε μονάχα ἐξασφαλίζεται πραγματικά, ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία, ὅταν δηλαδὴ ὑπάρχη τάξις, καὶ τάξις θὰ ὑπάρχη ὅταν τὸ σύνολο ποὺ τὸ ἀντιπροσωπεύει ἡ κυβέρνησις, ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὴν ἐπιβάλλη σ' ὅλους.

Αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει ἀπόλυτα ἡ ἱστορία ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει ὅτι ἔζησαν λαοί, ποὺ ἐδυστύχησαν ἢ εὐτύχησαν ὅταν τοὺς κυβερνοῦσαν πολλοὶ καὶ ἔζησαν πάλι λαοί, ποὺ εὐτύχησαν ἢ ἐδυστύχησαν ὅταν τοὺς κυβερνοῦσε ὁ πιὸ τίμιος, δυνατὸς καὶ ἱκανὸς πολίτης.

Ἱστορικὴ δηλαδὴ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ εὐτυχία μιᾶς κοινωνίας ποὺ τὴν κυβερνοῦν εἴτε πολλοί, (σύστημα πολυαρχικὸ) εἴτε λίγοι (σύστημα ὀλιγαρχικό), γεννιέται ἀπὸ τὴ σ υ μ φ ω ν ί α τῶν διαφόρων εἰδικῶν καταστάσεων, οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν στὴν κοινωνία αὐτὴ μὲ τὸ σύστημα τῆς διακυβερνήσεως. Ἡ δυστυχία πάλι τῆς ἴδιας κοινωνίας ποὺ τὴν κυβερνοῦν ἄλλοτε μὲ σύστημα πολυαρχικὸ καὶ ἄλλοτε μὲ σύστημα ὀλιγαρχικό, γεννιέται ἀπὸ τὴν ἀ σ υ μ φ ω ν ί α τῶν εἰδικῶν καταστάσεων, οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν στὴν κοινωνία αὐτή, μὲ τὸ σύστημα τῆς διακυβερνήσεώς της.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μάλιστα μποροῦμε νὰ σημειώσουμε πρῶτα - πρῶτα τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους, ὁ ὁποῖος κυβερνοῦσε τὴν πολιτεία τῶν Ἀθηνῶν 15 χρόνια μόνος του καὶ μᾶς ἄφησε ἀθάνατες δημιουργίες, ἔκανε δὲ γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό, σὲ ἄδρές, δυνατὲς καὶ φωτεινὲς γραμμὲς καὶ κατὰ δεύτερο λόγο τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἔγινε ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἑλληνικῆς δυνάμεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας, ποὺ τὸν δέδωσε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Θουκυδίδης, τὴν κυβέρνησι τοῦ Περικλέους χαρακτηρίζει ὡς «λόγῳ μὲν δημοκρατίαν, ἔργῳ δὲ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχήν». Πάνω σ' αὐτὸ ὁ R.M. Cooper γράφει τὰ ἑξῆς : «Ἡ Δημοκρατία δὲν εἶναι αὐτόματος μηχανισμὸς καλῆς διακυβερνήσεως. Ἀντιθέτως ἡ ποιότης τῆς Δημοκρατίας ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κατέχουν θέσεις εὐθύνης καὶ ἐξουσίας στὸν κρατικὸ μηχανισμό».

Σήμερα ἀναμφισβήτητα ἡ γνησία Δημοκρατία, ἡ Δημοκρατία δηλαδή, ποὺ εἶναι δημιούργημα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο σύστημα διακυβερνήσεως τῶν λαῶν.

Τὸ πολίτευμα αὐτό, «ἡ Δημοκρατία», εἴτε εἶναι βασιλευομένη, εἴτε προεδρευομένη, βασίζεται στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ νόμοι τοῦ κράτους ἐκπροσωποῦν τὴ θέλησι τῆς πλειοψηφίας τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας (τοῦ Δήμου ὅπως ἐλέγετο στὴν Ἀρχαιότητα) καὶ ὅτι μὲ τὸ πολίτευμα αὐτό, ἐξασφαλίζεται ἡ ἀνάθεσις τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τῶν ἱκανωτέρων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν διακυβέρνησι τῆς Χώρας.

Ἡ γνησία λοιπὸν δημοκρατία παρέχει στὴν κοινωνία, στὸ λαό, κάθε τι ποὺ ἐξασφαλίζει καὶ ἐγγυᾶται στὸν κάθε πολίτη, τὰ ἀναπαλλοτρίωτα δικαιώματά του ὡς ἀνθρώπου (τὰ δικαιώματα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦν νὰ μεταβιβασθοῦν

εἴς τινα ἢ ν' ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ κάποιον—ὁρισμὸς Μάρσαλ) καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία ν' ἀναπτύξη τὴν προσωπικότητά του μέσα στὴν κοινωνία καὶ ν' ἀναδειχθῆ. Καὶ τὰ δικαιώματα αὐτὰ τὰ ὁποῖα κατασφαλίζει ὁ συνταγματικὸς χάρτης τῆς Δημοκρατίας εἶναι :

α) Τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου.
β) Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου.
γ) Τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου.

Θὰ ἐξετάσουμε χωριστὰ τὶς κατηγορίες αὐτὲς τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου.

Α) Ἀτομικὰ δικαιώματα εἶναι:

1. Τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος. Τὸ κράτος δηλαδὴ ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίζη στὸν πολίτη, τέτοιες συνθῆκες ζωῆς ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύη ἡ σωματική του ὑπόστασις καὶ ἀκεραιότης.

2. Τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ποὺ ἐξασφαλίζει στὸν πολίτη τὸ ἀπαραβίαστο τοῦ ἀσύλου τῆς κατοικίας, ἀπὸ τὰ κρατικὰ ὄργανα ἢ ἀπὸ ἄλλους πολίτες, τὴ δυνατότητα ἀλλαγῆς κατοικίας καὶ ἐργασίας καὶ τὴν προστασία τοῦ πολίτου ἔναντι τυχὸν αὐθαιρεσιῶν τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας ἐξουσίας, ὅπως εἶναι ἡ σύλληψις, ἡ φυλάκισις, οἱ βασανισμοὶ κλπ.

3. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς σκέψεως ποὺ εἶναι οὐσιαστικὸ καὶ ζωτικὸ γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο καὶ ποὺ προστατεύεται ὑπὸ ὁποιαδήποτε μορφὴ καὶ ἐκδήλωσι παρουσιάζεται καὶ κυρίως ὑπὸ τὴν μορφὴ τῆς ἐλευθερίας, τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως (ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται προσηλυτισμὸς) καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πολιτικῆς συνειδήσεως (ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ ἐλευθερία αὐτὴ δὲν συνεπάγεται υἱοθέτησι ἰδεῶν ποὺ ἀποβλέπουν στὴν βιαία ἀνατροπὴ τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος τῆς χώρας).

4. Τὸ δικαίωμα τῆς προστασίας τῶν ἐννόμων συμφερόντων τοῦ πολίτου, διὰ τῆς παροχῆς νομικῶν μέσων καὶ μάλιστα διοικητικῶν (αἴτησις θεραπείας, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἀπὸ τὶς διοικητικὲς ἀρχὲς ἐπανόρθωσις γεομένης ἀδικίας, ἱεραρχικὴ προσφυγὴ τοῦ πολίτου στὴν προϊσταμένη τοῦ ἐκδόσαντος τὴν πρᾶξι ἀρχή, προσφυγὴ στὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας), ἀστικῶν (ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δημοσίου) καὶ ποινικῶν δυνατοτήτων διώξεως δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπουργῶν ἀκόμη).

5. Τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ πολίτου, ἤτοι τῆς προστασίας τῆς τιμῆς, τῆς ὑπολήψεως καὶ ἐν γένει τῆς ἠθικῆς του ὑποστάσεως, δι' ἐξυβρίσεως, δυσφημήσεως ἢ οἱασδήποτε περιπτώσεως ἠθικῆς βλάβης ἢ προσβολῆς τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ πολίτου.

Β) Πολιτικὰ δικαιώματα εἶναι:

1. Ἡ ἐλευθερία ἐκφράσεως ὑπὸ παντὸς πολίτου προφορικῶς ἢ διὰ τοῦ τύπου. Ὁ H. Laski γράφει σχετικῶς σὲ μιὰ ἐγκυκλοπαίδεια ὑπὸ τὸν τίτλο «Δημοκρατία» τὰ ἑξῆς: «Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ὁ πολίτης δικαίως ἀναμένει εἶναι νὰ ὑπολογίζεται ἡ γνώμη του. Τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐκφράση, νὰ τὴν ἐκτυπώση καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήση, μαζὶ μὲ ὅλους, εἶναι θεμελιῶδες διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐὰν ὁδηγηθῆ εἰς σιωπὴν καὶ ἀδράνειαν, καθίσταται ἕνα βουβὸν καὶ ἄναρθρον πλάσμα, ἄνευ προσωπικότητος... Δύναται νὰ ὁμιλῆ ἀνοήτως ἢ ἐσφαλμένως... ἀλλὰ ἡ στέρησις τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ νὰ πράξη αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι παρὰ στέρησις τῆς εὐτυχίας του».

Πρὸς τοῦτο ἔχουν καθιερωθῆ, ἡ ἐλευθερία τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, τὸ ἀπόρρητον τῆς ταχυδρομικῆς, τηλεγραφικῆς καὶ τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς κυκλοφορίας τῶν πληροφοριῶν

καὶ εἰδήσεων ἐν σχέσει μὲ τὰ γεγονότα τῆς ἐθνικῆς καὶ διεθνοῦς ζωῆς γιὰ νὰ μπορῇ ὁ πολίτης νὰ τηρῆται ἐνήμερος ἐπὶ τῶν συμβαινόντων στὴν καθημερινὴ ζωή.

Πρόβλημα ἐν προκειμένῳ ἐδημιούργησεν ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, ἡ ὁποία ἐκμεταλλευομένη τὴν ἐλευθερίαν ἐκφράσεως, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ στὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα, προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ καθεστῶτα αὐτά. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἐλύθη σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπως στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῆς θεωρήσεως ὡρισμένων κομμουνιστικῶν συνθημάτων καὶ κειμένων ὡς «προκαλούντων εἰς ἐπανάστασιν».

Συναφὲς ἀλλὰ σαφῶς διακεκριμένον, εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ Ἕλληνος πολίτου γιὰ τὸ συνέρχεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι, ἤτοι γιὰ τὴν δημιουργίαν ὁμάδων καὶ ὀργανώσεων πρὸς ἐπιδίωξι κοινῶν σκοπῶν. Συνέπεια τοῦ δικαιώματος τούτου εἶναι ἡ δυνατότης συγκροτήσεως συγκεντρώσεων, ὡς π.χ. συλλαλητηρίων καὶ σωματείων πάσης φύσεως, ὡς ἀλληλοβοηθείας, φιλανθρωπικῶν, κοινωφελῶν, ἐπαγγελματικῶν κλπ. Γιὰ τὴν σύστασι τῶν σωματείων αὐτῶν οὐδεμία ἄδεια διοικητικῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται, παρὰ μόνον ἀναγνώρισις ἐκ μέρους τοῦ Πρωτοδικείου.

Εἰδικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἀποτελεῖ καὶ ἡ δυνατότης δημιουργίας πολιτικοῦ κόμματος, ἤτοι ὀργανώσεως πολλῶν ἀτόμων, τυπικῆς ἢ ἀτύπου μὲ σκοπὸ τὴν κατάκτησι τῆς ἐξουσίας μὲ θεμιτὰ μέσα, ἤτοι μὲ τὴν ἐξασφάλισι τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ ψήφων τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος καὶ ἀναλόγων ἀνδρῶν στὸ Κοινοβούλιο.

3. Τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου νὰ τυγχάνῃ δικαίας μεταχειρίσεως, ἐκ μέρους τοῦ κράτους, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν παροχὴ τῶν ἑξῆς τεσσάρων εἰδῶν ἐγγυήσεων:

Πρῶτον: Ἠθικοπολιτικῶν ἐγγυήσεων, μὲ τὴν καθιέρωσι τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν ἐνώπιον τοῦ νόμου, ὡς βασικοῦ κανόνος δικαίου δεσμεύοντος καὶ τὸν νομοθέτην καὶ τὶς διοικητικὲς ἀρχές.

Δεύτερον: Δικαστικῶν ἐγγυήσεων, μὲ τὴν καθιέρωσι τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς ἰσοβιότητος τῶν δικαστῶν.

Τρίτον: Δικονομικῶν ἐγγυήσεων, μὲ τὴν καθιέρωσι τῆς δημοσιότητος τῶν συνεδριάσεων τῶν δικαστηρίων, τῆς ὑποχρεώσεως τῶν δικαστῶν ὅπως κοινολογοῦν τὶς ἀποφάσεις των καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑποχρεωτικῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ποινικῶν δικῶν.

Τέταρτον: Δικαιοδοτικῶν ἐγγυήσεων, ἤτοι γενικῶν ἀρχῶν Δικαίου, νομοθετικῶς ἢ ἠθικῶς ἐπιβληθεισῶν πρὸς προστασίαν τοῦ πολίτου. Ἔτσι τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Συντάγματος ἀπαγορεύει στὸν δικαστὴ νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ἄνευ ὑπάρξεως νόμου προβλέποντος τὸ ἀδίκημα καὶ τὴν ποινὴν (Nulla poena sine lege κατὰ τὴν γνωστὴ λατινικὴν ἔκφρασι). Ἐπίσης ἀπαγορεύει στὸν νομοθέτη καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἐκτελεστικῆς λειτουργίας τοῦ κράτους, ἰδία Ὑπουργούς, ὅπως ἐκδίδουν νόμους, διατάγματα, ἢ ὑπουργικὲς ἀποφάσεις καὶ διοικητικὲς ἐν γένει πράξεις μὲ ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ὥστε ὁ πολίτης νὰ μὴ πλήσσεται γιὰ πρᾶξι, ἡ ὁποία ἦτο καθ' ὅλα νόμιμη καὶ θεμιτὴ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεώς της. Τέλος τὸ Σύνταγμα ἀπαγορεύει στὸν νομοθέτη ὅπως στερῇ τὸν πολίτη τοῦ «φυσικοῦ του δικαστοῦ» καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ καταστρατηγοῦνται οἱ ὡς ἄνω δικαστικὲς καὶ δικονομικὲς ἐγγυήσεις.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΡΤΥ ΠΟΥ ΕΤΕΛΕΙΩΣΕ ΜΕ ΜΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε διαπιστώσει ὅτι ἡ ἱστορία εἶχεν ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια. Ὁ πατρυιὸς τῆς Εὐδοκίας, ὁ Β. Κανέλλος, δὲν εἶχεν ἀνοίξει ἀκόμη τὸ ἐργοστάσιό του γιὰ μωσαϊκὲς πλάκες καὶ ἐργαζόταν ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος στὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου ζαχαροπλαστεῖο Βουρδέρη. Σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο ζαχαροπλαστεῖο ἐργαζόταν ὡς πωλήτρια καὶ ἡ προγονή του Εὐδοκία, ὄμορφη κοπελίτσα, πρότυπο ἐργατικότητος καὶ τιμιότητος. Στὸ ζαχαροπλαστεῖο ἐκεῖνο ἐσύχναζεν, φοιτητὴς τότε, ὁ Γιῶργος Σούτης, ποὺ κατελήφθη ἀπὸ σφοδρὸ ἔρωτα γιὰ τὴν ὡραία Εὐδοκία, ἕνα ζωντανὸ μπιμπελό. Ἐκείνη ἦταν ἤδη ἀρραβωνιασμένη μὲ ἕνα νέο ἀπὸ τὸ Λαύριο. Ἀλλ' ὁ Σούτης ὑπερίσχυσεν. Ἀπειλοῦσεν ὅτι θὰ σκοτώση αὐτὴ καὶ τὸν ἐκ Λαυρίου ἀρραβωνιαστικό της καὶ θὰ αὐτοκτονήση. Ἔτσι μὲ τὸ στανιὸ καὶ μὲ τὸν φόβο ἀνάγκασε τὴν Εὐδοκία νὰ τὸν ἀγαπήση, διαλύοντας τὸν πρῶτο ἀρραβώνα της. Ὁ Σούτης ἐζήτησε, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, τὸ χέρι τῆς Εὐδοκίας ἀπὸ τὸν πατρυιό της καὶ τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐφάνησαν ἐπιφυλακτικοὶ καὶ τοῦ ἔθεσαν δύο ὅρους. Πρῶτον ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῆ μόνιμη δουλειὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ δημιουργήση οἰκογένεια καὶ δεύτερον ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη καὶ τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων του. Ὁ ἐρωτευμένος νέος ἐπέτυχε καὶ στὰ δύο, γιατὶ καὶ οἱ γονεῖς του τοῦ ἔδωσαν τὴ συγκατάθεσί τους καὶ αὐτὸς κατώρθωσε νὰ προσληφθῆ ὡς ὑπάλληλος σὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ ἑταιρεία καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1926 μπόρεσε πιὰ νὰ παντρευθῆ τὴ «κουκλίτσα» του.

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἔπλεε σὲ πελάγη εὐτυχίας τὸν πρῶτο καιρό. Μὰ ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ σαρανταριὰ μέρες, ἀφοῦ εἶχε βάλει στὸ κεφάλι της τὸ στεφάνι μὲ τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς, ἔβγαλε, ψηλὰ στὸ μέτωπο, ἕνα ἄλλο στεφάνι ἀπὸ ρὸζ μικρὰ σπυράκια ροδάνθης καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν ἔσβηναν μὲ τὰ συνήθη καταπραϋντικά, κατέφυγε σ' ἕνα δερματολόγο. Καὶ αὐτὸς μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρὸζ αὐτὸ στεφάνι τοῦ μετώπου, τῆς εἶπε:

—Κοπέλα μου, εἶναι ροδάνθη. Ποῦ τὴν ψώνισες ;

—Τὶ γιατρέ μου;

—Τί; Τὴ σύφιλι. Εἶναι τὸ πρῶτο σημάδι τῆς συφιλίδος καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ ἀρχίσης θεραπεία.

—Εἶμαι νιόπαντρη... ψιθύρισε συντετριμμένη ἡ Εὐδοκία, ἐνῶ τὰ μάτια της βούρκωναν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

—Δὲν θέλει φιλοσοφία κοπέλα μου. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄντρας σου ἦταν καὶ ὁ πρῶτος ἄντρας καὶ ὁ μόνος ποὺ γνώρισες, αὐτὸς σοῦ τὴν κόλλησε. Κοίταξε νὰ κάνης ἐγκαίρως ριζικὴ θεραπεία. Καὶ ὑπομονή... Ὅλα διορθώνονται.

Ἡ δυστυχισμένη Εὐδοκία γύρισε σωστὸ κουρέλι καὶ τὸ εἶπε στὸν ἄντρα της. Καὶ αὐτὸς τὸ ὡμολόγησε κυνικώτατα. Τῆς εἶπε ὅτι μαζὶ θὰ ἔκαναν θεραπεία, ὅτι ἡ δική του ἀρρώστια ἦταν παλιὰ καὶ ξαναφούντωσε καὶ τῆς ἀπηγόρευσε νὰ πῆ τίποτε στοὺς δικούς της, «γιατὶ θὰ εἶχε νὰ κάνη μαζί του». Καὶ γιὰ νὰ ἔχη πιὸ σίγουρα φυλαγμένη τὴ γυναίκα του, ἔφερε ἀπὸ τὴ πατρίδα του, τὸ Νησὶ τῶν Καλαμῶν, τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ συγκατοίκησαν μαζί. Γιὰ τὴν πενθερά της ὅμως, ποὺ ἀντὶ νὰ τῆς παρασταθῆ σὰν μητέρα πραγματική, μιὰ καὶ ἦταν θῦμα τοῦ γυιοῦ της μὲ τὴ φρικτὴ ἀρρώστια ποὺ τῆς κόλλησε ἐκεῖνος, ἦταν ἡ «παληοβρώμα καὶ ἡ στρίγγλα ποὺ κόλλησε σὰν στρείδι στὸ γυιό της» καὶ τῆς ἔκανε τὸ βίο ἀβίωτο. Ἡ Εὐδοκία ἐτόλμησε νὰ παραπονεθῆ στὸν ἄντρα της καὶ αὐτὸς ἀντὶ νὰ τῆς πῆ δυὸ

λόγια παρήγορα, τὴν ἔσπασε στὸ ξύλο. Καὶ τὸ ξυλοκόπημα ἐξακολούθησε καθημερινῶς ὥσπου μιὰ μέρα ἡ ὄμορφη Εὐδοκία, μὴ μπορώντας πιὰ νὰ ἀνεχθῆ αὐτὴ τὴ ζωή, ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀνδρός της καὶ νὰ γυρίση στὴν μητέρα της καὶ τὸν πατρυιό της ποὺ τὴν λάτρευαν. Καὶ κατάπληκτοι αὐτοί, γιὰ πρώτη φορά, ἔμαθαν γιὰ τὴ σύφιλι ποὺ εἶχε μεταδώσει ὁ Σούτης στὴ γυναίκα του, γιὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ τῆς ἔδειξαν οἱ δικοί του καὶ γιὰ τὸ καθημερινὸ ξυλοκόπημα ἀπὸ τὸ σύζυγο ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ ἀγάπη.

Εὐθὺς ἀμέσως καὶ προβάλλουσα ὡς λόγους τὸ ξυλοκόπημα καὶ τὴ μετάδοσι μολυσματικῆς νόσου ἀπὸ τὸν σύζυγο, ἡ Εὐδοκία κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχη ἄδεια ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῶν Πρωτοδικῶν νὰ μένη στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ λαμβάνη καὶ διατροφὴν ἀπὸ 900 δραχμὰς τὸν μῆνα.

Ὁ Σούτης τότε προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὴ γυναίκα του, γιατὶ φοβόταν ἰδίως τὴν ἐκ μέρους της ὑποβολὴ μηνύσεως γιὰ μετάδοσι μολυσματικῆς νόσου καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο σὲ μιὰ συνάντησί τους, γιὰ ρύθμισι τῆς διαφορᾶς των καὶ ἀφοῦ τῆς ἔλεγε ὅτι αὐτὴ καὶ ἡ μάννα της ἦσαν οἱ ἀφορμὲς ποὺ δὲν τὰ πήγαινε καλὰ μὲ τοὺς δικούς του, προσεπάθησε νὰ τῆς ὑποκλέψη τὴν ὑπογραφὴ γιὰ ἕνα ἰδιωτικὸ συμφωνητικό... ποὺ θὰ ἐρρύθμιζε τὶς σχέσεις των, στὸ μέλλον ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται οἱ ἀναμεταξύ τους φιλονικίες καί... παρεξηγήσεις. Καὶ τὸ συμφωνητικὸ αὐτὸ—τὸ διέσωσα στὸ ἀρχεῖο μου γιὰ τὸ ὕφος του—ἦταν τέτοιο ὥστε ἡ Εὐδοκία θὰ ἦταν ἀδύνατο πλέον νὰ τὸ τηρήση.

Πρῶτος ὅρος τοῦ συμφωνητικοῦ ἦταν ὅτι ὁ Γεώργιος Σούτης δὲν θὰ εἶχε ποτὲ καὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς, καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν πενθερά του, σύζυγον Β. Κανέλλου.

Δεύτερον. Ἂν ἡ Εὐδοκία θέλη καὶ τὸ πολὺ μιὰ ἢ δύο φορὲς τὸν μῆνα, νὰ δῆ τὴν μητέρα της, θὰ ἔρχεται ὁ πατρυιός της στὸ σπίτι των, θὰ παίρνη τὴν Εὐδοκία καὶ θὰ βλέπη τὴν μητέρα της.

Τρίτον. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Εὐδοκίας στὴν μητέρα της πρέπει νὰ εἶναι διαρκείας μιᾶς ὥρας καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγω καὶ γιὰ ὁποιαδήποτε ἀφορμὴ μπορεῖ νὰ παραταθῆ πέραν τῶν δύο ὡρῶν. Ὁ πατρυιὸς θὰ ἐπαναφέρη τὴν σύζυγό του στὴν οἰκία του, συνοδεύοντας αὐτήν.

Τέταρτον. Ἡ οἰκία τοῦ Γ. Σούτη θὰ εἶναι ἀπροσπέλαστη γιὰ τὴν πενθερά.

Πέμπτον. Ὁ σύζυγος Γ. Σούτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βοηθάη τοὺς γονεῖς του, δίδοντας σ' αὐτοὺς 500 δραχμὰς τὸν μῆνα τοὐλάχιστον.

Ἕκτον. Ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμη ὅ,τι θέλει στὸ σπίτι του.

Ἕβδομον. Ἡ σύζυγος ἔχει ὑποχρέωσι νὰ μὴ ἀσεβῆ πρὸς τὸν σύζυγό της, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ τρέφη ἀπέραντο σεβασμὸ γιὰ τὴν θυσία τὴν ὁποία κάνη νὰ στεριωθῆ καὶ αὐτὸς τοὺς οἰκείους του.

Ἔνατον. Οὐδέποτε ἡ Εὐδοκία θὰ ζητήση νὰ μεταβῆ στὸ Λαύριον, ὅπου, πρὸ τοῦ Σούτη, σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, εἶχε μνηστευθῆ μὲ ἄλλον.

Ἡ Εὐδοκία παρέλαβε τὸ συμφωνητικὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἔδειξε στὴ μητέρα της καὶ τὸν πατρυιό της καὶ αὐτοὶ συνεβουλεύθησαν τὸν δικηγόρο τους. Αὐτὸς ὅμως συνέστησε τὴν μὴ ὑπογραφὴ τοῦ συμφωνητικοῦ καὶ ἐκράτησε τὸ διὰ χειρὸς τοῦ Σούτη γραφὲν σχέδιον τὸ ὁποῖον καὶ κατετέθη στὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ Ζ' Τμήματος Εὐθυμίου διεξαγομένην ἀνάκρισι.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκρίβωσεν ἀκόμη ὅτι ἡ μνηστεία τῆς Εὐδοκίας μὲ τὸν νέο τοῦ Λαυρίου διελύθη ἀναγκαστικά, γιατὶ ὁ Σούτης, μόλις εἶχε πληροφορηθῆ τὰ κατ' αὐτήν, ἐξηνάγκασε τὴν Εὐδοκία νὰ διαλύση τὸν ἀρραβώνα της ἐκεῖνο, λέγοντάς της ὅτι αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε τόσον παράφορα, ὥστε θὰ ἐφόνευε τὸν στὸ Λαύριον ἀντίζηλόν του, θὰ ἐφόνευε καὶ αὐτὴ καὶ θὰ αὐτοκτονοῦσε. Καὶ ἡ δυστυχισμένη μικρούλα φαντάσθηκε πραγματικὰ ὅτι τόσον τὴν ἀγαποῦσε, ὥστε τὸν ἀγάπησε καὶ

αὐτὴ παράφορα καὶ δέχθηκε νὰ τὸν νυμφευθῆ. Μετὰ τὸν γάμο της ὅμως καὶ ἀφοῦ τῆς μετέδωσε τὴν σύφιλι καὶ ἄρχισε τὸ καθημερινὸ ξυλοκόπημά της, ἡ Εὐδοκία ἀντελήφθη τὸν πραγματικό του χαρακτήρα.

Ὁ Σούτης, ὅταν ἡ Εὐδοκία ἀρνήθηκε νὰ τοῦ ἐπιστρέψη ὑπογεγραμμένο τὸ περίφημο συμφωνητικό του καὶ νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὸ σχέδιον, ἀντελήφθη ὅτι τοῦτο θὰ ἦταν ἕνα ὅπλο στὰ χέρια τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία πλέον καὶ νὰ τὸν μηνύση γιὰ τὴν μετάδοσι τῆς συφιλίδος μποροῦσε καὶ νὰ ἐπιτύχη διαζύγιο καὶ ὁριστικὴ διατροφὴν εἰς βάρος του νὰ ἐπιδικάση. Καὶ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ὁ σύζυγος ἔπεσε σ' ἕνα φοβερὸ κλοιό: Νὰ πάη μόνος του τὴν γυναίκα του σὲ συφιλιδολόγο γιὰ θεραπεία, νὰ ὁμολογήση ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μεταδώσας σ' αὐτὴν τὴν τόσο σοβαρὴ ἀφροδισία ἀσθένεια καὶ νὰ τῆς παραδώση τὸ ἐξωφρενικὸ σχέδιο τοῦ συμφωνητικοῦ, προσεποιήθη ὅτι συμφιλιώνεται πραγματικὰ μὲ τὴν γυναίκα του, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκέπτεται νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτὴ ὄχι μὲ ἕνα διαζύγιο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξεδίδετο εἰς βάρος του, ἀλλὰ ἐξαποστέλλοντας αὐτὴν στὶς αἰωνίους μονὰς μὲ μιὰ φαρμακεία. Καὶ ἐνῶ τὸ σχέδιο τοῦ συμφωνητικοῦ ἔφερεν ἡμερομηνίαν τέλους Μαΐου τοῦ 1928, ὁ Σούτης συμφιλιώθηκε, ἄνευ νέων ὅρων μὲ τὴν Εὐδοκία, τὴν πῆρε στὸ πάρτυ μαζί του καὶ ἐκεῖ τῆς ἔδωσε τὸν θάνατο μὲ τὴν ὄστια, ποὺ ἀντὶ ἀσπιρίνης περιεῖχεν ἀρσενικὸ σὲ τοξικὴ δόσι καὶ στρυχνίνη. Στρυχνίνην, κατὰ τὸν ἀείμνηστον καθηγητὴν Γεωργιάδην, ἱκανὴν «νὰ σκοτώση ὄχι ἄνθρωπο, ὄχι βόϊδι, ἀλλὰ πέντε βόϊδα μαζί». Καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν στοιχείων συνελήφθη ὁ Σούτης καὶ βρήκαμε καὶ οἱ δημοσιογράφοι δουλειὰ γιὰ νὰ γράφουμε στῆλες ὁλόκληρες κἄμποσες μέρες. Θυμᾶμαι τὸ προφητικὸ ὄνειρο ποὺ μοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶχε δῆ πρὶν δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ἡ μητέρα της:

—Εἶδα ἕναν ἥλιο σκοτεινὸ καὶ σκεπασμένο μὲ μαῦρα σύννεφα. Καὶ ξαφνικὰ ἀκούω τὴν Εὐδοκία μου νὰ φωνάζη: «Βοήθεια μαννούλα· ὁ ἥλιος μὲ καίει». Καὶ πάλι ξαφνικὰ βλέπω νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ κορμὶ οἱ σάρκες της καὶ νὰ μένουν ἐπάνω γυμνὰ τελείως τὰ κάτασπρα κόκκαλά της. Τότε τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ἡ κόρη μου ἦλθε κλεφτὰ νὰ μὲ δῆ γιὰ δυὸ λεπτὰ τὸ Σαββατόβραδο καὶ μοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ θὰ πήγαινε ἐκδρομὴ μὲ τὸν ἄντρα της, στὴν Ἁγία Παρασκευή, ἐγὼ τῆς εἶπα νὰ μὴν πάη. «Φοβᾶμαι Εὐδοκία μου ὅτι θὰ σὲ σκοτώσω. Μὴν πᾶς μαζί του». Καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε: «Δὲν τολμῶ». Ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. Δὲν τὴ σκότωσε, τὴν φαρμάκωσε ὁ κακοῦργος. Τὸ ὄνειρο βγῆκε ἀληθινό.

Καὶ λέγοντας τὸ πραγματικὰ προφητικὸ ἐκεῖνο ὄνειρο ξέσπασε σὲ ἀναφιλητὰ καὶ σπάραζε ὁλόκληρη.

Ὁ συνήγορος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς Καμπούρης μοῦ εἶχε δώσει τότε ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ περίφημου συμφωνητικοῦ τοῦ Σούτη καὶ μιὰ ἄλλη ἐξώδικη πρόσκλησί του, ὅταν ἔφυγεν ἡ Εὐδοκία καὶ πῆγε νὰ καθίση στὴν μητέρα της, παίρνοντας τὰ προικιά της καὶ τὰ φουστάνια ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸν κόπο της. Ὁ ἄντρας της μὲ τὴν ἐξώδικη πρόσκλησι τὴν καλοῦσε νὰ τὰ γυρίση ὅλα πίσω καὶ ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὴν καταμήνυε γιὰ ὑπεξαίρεσι.

Ὁ συλληφθεὶς σιδηροδρομικὸς προσήχθη ἀμέσως στὸν ἀνακριτὴ καὶ δὲν θέλησε νὰ ἀκούση οὔτε συζήτησι, γιὰ νὰ πάρη προθεσμία γιὰ ἀπολογία.

—Θὰ ἀπολογηθῶ ἀμέσως, εἶμαι ἀθῶος. Ὅλα αὐτὰ εἶναι σκευωρίες τῆς κακούργας πενθερᾶς μου.

—Καλὰ καὶ τὸ ἀρσενικὸ καὶ ἡ στρυχνίνη ποὺ βρέθηκαν στὰ σπλάγχνα της;

—Ξέρω ἐγώ; Αὐτὴ θὰ τὰ ἔβαλε. Ἡ γυναίκα μου μιὰ φορὰ ἔκανε ἐνέσεις «Φραὶζ» ποὺ ἔχουν καὶ ἀρσενικὸ καὶ στρυχνίνη. Ἐπίσης ἔκανε καὶ ἐνέσεις «606».

—Μὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἴχνη ἐλάχιστα καὶ τῶν δύο δηλητηρίων καὶ ὄχι τόση μεγάλη ποσότης.

—Οὔτε ξέρω τὶ ἔγινε, οὔτε μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ πῶς...

Τὸ Σούτη τὸν εἶδα τότε κι' ἐγὼ στὸ διάδρομο τοῦ ἀνακριτικοῦ γραφείου.

Τοῦ εἶπα τὴν ἰδιότητά μου καὶ τὸν ρώτησα τὶ θέλει νὰ πῆ. Καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Ἐγὼ ἐπῆρα τὴ γυναίκα μου ἀπὸ ἔρωτα, γιατὶ νὰ τὴ σκοτώσω; Ὅλα εἶναι συκοφαντίες τῆς μάννας της καὶ τῆς πενθερᾶς μου. Νὰ τὸ δῆτε ὅτι ὅλα θὰ καταπέσουν στὴ δίκη.

Ὁ Σούτης πράγματι ἐπροφυλακίσθη καὶ σὲ λίγους μῆνες ἔγινε ἡ δίκη του στὸ Κακουργιοδικεῖο Ἀθηνῶν. Τὴ θυμᾶμαι σᾶν νᾶναι τώρα. Μιὰ ἀπὸ τῆς πιὸ ἐνδιαφέρουσες δίκες τῆς προπολεμικῆς Ἀθήνας. Ὁ Σούτης παρουσιάστηκε καλοντυμένος, καλοξυρισμένος, μὲ μαῦρο περιβραχιόνιο καὶ μαῦρο λαιμοδέτη. Ὕφος περίλυπο, γιατὶ θρηνοῦσε τὴν... «κουκλίτσα του», ποὺ τόσο πρόωρα καὶ ξαφνικὰ ἔχασε. Συνήγορός του ὁ Γιώργης Ντουζίνας, πρώην ὑπουργός, βουλευτὴς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους δικηγόρους ποὺ μποροῦσαν τὸν «ἥσσονα λόγον κρείττονα ποιεῖν» καὶ πού, κατὰ τὴν παροιμία τὴ σύγχρονη, καὶ ἀπὸ τὴ μυῖγα ἔβγαζε ξύγκι. Μάρτυρες κατηγορίας ὁ ἰατροδικαστὴς Γ. Ροῦσσος, ὁ ὑφηγητὴς Γρηγόριος Κάτσας καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητὴς Γεωργιάδης. Ὁ πρῶτος κατέθεσε πῶς ἐπῆρε τὰ σπλάγχνα καὶ οἱ ἄλλοι δύο πῶς ἔγινε στὸ ἐργαστήριο ἡ ἐξέτασις καὶ τὰ ἀποτελέσματά της. Ὁ καθηγητὴς ἐτόνισεν ὅτι ὅσες ἐνέσεις δυναμωτικὲς καὶ ὅσες «606» καὶ ἂν εἶχε κάνει ἡ Εὐδοκία, ἦταν ἀδύνατο νὰ παρουσιασθῆ ἡ ποσότης τῶν 334 χιλιοστῶν μεταλλικοῦ ἀρσενικοῦ στὰ ἑκατὸ μέρη τοῦ πολτοῦ, ποὺ μποροῦσε καὶ μόνο νὰ ἐπιφέρη ἄμεσα τοξικὰ φαινόμενα σὲ μισὴ μὲ μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ λῆψι, Θάνατο; Τὸ ἀρσενικὸ σκέτο ὄχι. Μὲ τὴ στρυχνίνη μαζί; Βεβαιότατα. Ἀλλὰ μόνον ἡ στρυχνίνη μποροῦσε νὰ σκοτώση ὄχι ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ δέκα ἀνθρώπους ἢ τρία ἕως πέντε βόϊδα. Ὁ καθηγητὴς μάλιστα εἶχε σχηματίσει καὶ εἶχε γεμίσει μιὰ ὄστια μὲ ἀρσενικὸ καὶ μὲ στρυχνίνη καὶ τὴν ἐπέδειξε στοὺς ἐνόρκους. Προηγουμένως εἶχαν ἐκτεθῆ τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ ζεύγους, τὰ τοῦ γάμου, τὰ τοῦ προσωρινοῦ χωρισμοῦ, τὰ τῆς συμφιλιώσεως καὶ τὰ ὅσα συνέβησαν στὸ πάρτυ μὲ τὴν ὄστια καὶ μὲ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων προσπάθεια τοῦ Σούτη νὰ προκαλέση ἐμετὸ στὴ γυναίκα του.

Ἡ ὑπεράσπισις δὲν ἔθιξεν ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα καὶ ἀπασχολήθηκε μόνο μὲ τὸ ἰατροδικαστικὸ ζήτημα καὶ ἐπετέθη κυρίως κατὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ λῆψις τῶν σπλάγχνων τῆς γυναίκας τοῦ Σούτη. Ποῦ ἀκούστηκε νὰ μὴν ὑπάρχη καὶ δεύτερη φιάλη μὲ πολτὸ καὶ νὰ μὴ πωματισθῆ καὶ νὰ μὴ σφραγισθῆ ἡ κάθε φιάλη; Ἀπεκάλυψε τὸ ποιὸν τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποκαλυφθέντος καὶ παυθέντος κλητῆρος τοῦ νεκροτομείου, τοῦ περίφημου Πελοπίδα καὶ ἐτόνισεν ὅτι ὡραιότατα αὐτὸς μποροῦσε νὰ εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ κάποιον ἐνδιαφερόμενο νὰ συκοφαντήση καὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Σούτη καὶ νὰ εἶχε ρίξει μέσα στὰ σπλάγχνα τοῦ κόσμου τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὴ στρυχνίνη. Ὄχι ὅσο βρέθηκε, ἀλλὰ δέκα φορὲς ἀκόμη. Μὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα καὶ μὲ μία λῆψι τῶν σπλάγχνων ἀντιεπιστημονικὴ καὶ διαβλητή, μποροῦσε κανεὶς νὰ στείλη ἕνα ἄνθρωπο στὴ λαιμητόμο; Γιατὶ παραδοχὴ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου θὰ ἰσοδυναμοῦσε, μὲ καταδίκη σὲ ἀνεπανόρθωτη ποινή. Ὕστερα ὅλη ἡ διαγωγὴ τοῦ κατηγορουμένου ἀπεδείκνυεν ὅτι αὐτὸς ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴ γυναίκα του. Καὶ αὐτὲς οἱ ἀπειλές του καὶ ἡ ἐπιμονή του ἀκόμη νὰ χωρίση ἀπὸ τὸν παλιό της ἀρραβωνιαστικὸ στὸ Λαύριο καὶ νὰ παντρευθῆ αὐτόν, ἔδειχνε τὴν τρελλή του ἀγάπη. Καὶ οἱ τόσον τρελλὰ ἐρωτευμένοι ἄνθρωποι σκοτώνουν μὲ πιστόλια, σφάζουν μὲ μαχαίρια, ἀλλὰ δὲν μεταχειρίζονται τὸ ὔπουλο καὶ ἄτιμο δηλητήριο. Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπεράσπισις.

Ὁ Σούτης στὴν ἀπολογία του ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς, γιατὶ θυμήθηκε πῶς ἔχασε ξαφνικὰ τὴν «κουκλίτσα του ποὺ λάτρευε», ἐνῶ ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸν κατεκεραύνωσε, τὸν παρέστησεν ὡς «ἀποφώλιον τέρας» ποὺ πρὸς στιγμὴν κατελήφθη ἀπὸ παράφορον ἔρωτα καὶ μὲ ἐκβιασμοὺς καὶ ἀπειλὲς παντρεύτηκε τὴν Εὐδοκία καὶ εἶχε τὴν ἀσυνειδησία νὰ τῆς μεταδώση τὴ φοβερὴ ἀρρώστια του. Τὸ ἔγκλημα τὸ ἔκανε γιατὶ φοβήθηκε ὅτι οἱ γονεῖς τῆς γυναίκας του θὰ τὸν ἐχώριζαν, θὰ τὸν κατήγγειλαν γιὰ μετάδοσι ἀφροδισίας νόσου καὶ θὰ τὸν ὑποχρέωναν σὲ διατροφή.

Ἐνῶ μὲ τὸν διὰ φαρμακείας θάνατον ὁ Σούτης, ποὺ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἀπεκαλύπτετο, θὰ ἐγλύτωνεν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς μπελάδες καὶ ἀδίστακτα ἐπροχώρησε στὸ ἔγκλημα. Καταλήγοντας ἐζήτησε τὴν κεφαλικὴ ποινή, ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ Σούτης ἔπρεπε νὰ κηρυχθῆ ἔνοχος, χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό.

Οἱ ἔνορκοι ὅμως ἐκήρυξαν πανηγυρικὰ ἀθῶο τὸν κατηγορούμενο. Ὄχι γιατὶ ἐπλανήθησαν στὴν ἐτυμηγορία τους, ἀλλὰ γιατὶ ἄκουσαν μιὰ ἄλλη κατήχησι, μυστικὴ αὐτή, τοῦ τότε γραμματέως τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν, Μεσσηνίου τὴν καταγωγὴ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ξεσπαθώσει νὰ σώση τὸ κεφάλι τοῦ κατηγορούμενου γιὰ νὰ μὴ «ρεζιλευθῆ ἡ πατρίδα του». Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ κατάλογος τῶν ἐνόρκων εἶχε καμμιὰ ἑξακοσαριὰ ὀνόματα μονάχα καὶ πολλὲς φορὲς οἱ ἔνορκοι οἱ ἴδιοι ἔμπαιναν καὶ μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὸν ἴδιο χρόνο. Μπελὰς φοβερὸς καὶ μάλιστα γιὰ τοὺς ἐμπόρους ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν πλειοψηφία. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Κακουργιοδικείου ἦταν λοιπὸν πανίσχυρος γι' αὐτούς, γιατὶ κατάφερνε, ἂν κανένας ἔνορκος εἶχε δουλειὰ καὶ ἤθελε νὰ «στρίψη», νὰ πείση τὸν Εἰσαγγελέα ἢ κανέναν ἀπὸ τοὺς συνηγόρους γιὰ νὰ τοὺς ἐξαιρέση. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ τοῦ χαλάσουν τὸ χατήρι ποὺ τοὺς ζήτησε; Καὶ ὕστερα, γιατὶ νὰ μὴ κάνουν σωστὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ φθάσουν σφραγισμένα τὰ σπλάγχνα στὸ ἐργαστήριο;

Τότε δὲν ἴσχυαν οἱ καινούργιες διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας γιὰ τὴν πεπλανημένη ἐτυμηγορία. Ἀθῶος ἔλεγαν οἱ ἔνορκοι, ὑποχρεωτικὰ ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος. Ἔτσι ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἔνορκοι ἀπήντησαν ἀρνητικῶς στὸ ἐρώτημα τῆς φαρμακείας, τὸ Δικαστήριο τῶν Συνέδρων βρέθηκε ὑποχρεωμένο, νὰ τὸν ἀθωώση. Μὰ γιὰ μένα, ὅσα χρόνια καὶ ἂν πέρασαν, δὲν παύω νὰ θεωρῶ τὸν Σούτην ἔνοχο, ἀφοῦ ξέρω ὅτι στὴν ἀθώωσί του ἔπαιξε ρόλο καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Κακουργιοδικείου ποὺ εἶχε βάλει τὴν οὐρίτσα του. Μιὰ φορὰ ὁ δράστης εἶναι ἔνοχος καὶ σήμερα, ἂν ζῆ, θὰ κυκλοφορῆ ἐλεύθερα. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ τὸν ἐβάφτισα Σούτη καὶ δὲν ἔβαλα τὸ πραγματικό του ὄνομα. Γιατὶ μποροῦσε νὰ μοῦ ζητήση καὶ τὰ ρέστα Ἂν δὲν ζῆ θὰ ἔχη δώση λόγο στὸν ὑπέρτατο κριτή, τὸ Θεό.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι αἱ πιθανότητες νὰ ἐξαπατηθῶμεν ἀπὸ μίαν καλῶς ἐπιδιορθωθεῖσαν ἀρνητικὴν πλάκα εἶναι πάρα πολλαί. Παράθυρα δύνανται νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ ἕνα κτήριον, δένδρα, διαβάσεις, τηλέφωνα καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οὐλαὶ ἢ τραύματα ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ἐπίσης, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ, ὁ φωτογράφος δύναται νὰ προσθέσῃ λεπτομερείας, αἵτινες εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρχον ἢ νὰ ἐμφανίσῃ τραῦμα ἢ νὰ μεγαλοποιήσῃ τὴν προκληθεῖσαν βλάβην ἢ νὰ τοποθετήσῃ τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἀτόμου εἰς τὸ σῶμα ἄλλου ἀτόμου (1).

---

(1) ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Ὁ ἐν τέλει τῆς παρούσης ὑπογεγραμμένος ἀστυνόμος, διορισθεὶς ὡς πραγματογνώμων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 207)Δικ. 18)60 Ξένης Ἀρχῆς καὶ ἀπὸ 28-9-60 ἐγγράφου τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ τοῦ 3ου Τμήματος Ἀθηνῶν, δοὺς τὸν τοῦ πραγματογνώμονος ὅρκον ἐνώπιον τοῦ ἰδίου ἀνακριτοῦ τὴν 28-9-60, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως ὁρκοδοσίας, παρέλαβον παρ' αὐτοῦ τὰς ἐν τῇ παραγγελίᾳ ἀναφερομένας πέντε (5) φωτογραφίας, ἵνα βάσει αὐτῶν ἐνεργήσω τὴν ἀνατεθεῖσαν μοι πραγματογνωμοσύνην.

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΔΙΟΡΙΣΜΟΥ

Τὸ διαβιβασθέν μοι ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ τοῦ 3ου Τμήματος Ἀθηνῶν ἔγγραφον, δι' οὗ διορίζομαι ὡς πραγματογνώμων ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ 3ου ΤΜΗΜΑΤΟΣ
Ἀριθ. 207

Δικ. Ξένης Ἀρχῆς

Πρὸς
Τὸν κ. Δημήτριον Κατσιμαγκλῆν
Ἀστυνόμον
Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν
Ἐνταῦθα

Ἐνεργοῦντες κατόπιν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπευθυνθείσης ὑπ' ἀριθ. 162 ἐ.ἔ. αἰτήσεως τοῦ Ἀνακριτοῦ Εὐρυτανίας καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 183 καὶ ἑ. τοῦ Κώδικος Ποιν. Δικονομίας, διορίζομεν ὑμᾶς πραγματογνώμονα καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἀφοῦ διέλθητε τοῦ γραφείου ἡμῶν καὶ δώσητε τὸν νενομισμένον ὅρκον τοῦ πραγματογνώμονος, παραλάβητε εἶτα παρ' ἡμῖν πέντε ἐν συνόλῳ φωτογραφίας (μικροῦ μεγέθους) καὶ ἐνεργήσητε ἐπ' αὐτῶν πραγματογνωμοσύνην πρὸς ἐξακρίβωσιν καὶ ἀπόφασιν, ἐὰν τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν ὑπ' ἀριθ. 1, 2 καὶ 3, εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἢ οὔ, μὲ ἐκεῖνο ὅπερ εἰκονίζεται εἰς τὴν ἐκ τούτων ὑπ' ἀριθ. 4 φωτογραφίαν ἢ ἄλλος τις, ὁμοιάζων πρὸς τὸν εἰκονιζόμενον εἰς τὴν ἐξ αὐτῶν ὑπ' ἀριθ. 5 φωτογραφίαν, τὸν φέροντα ἄνωθεν αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Τὴν συνταχθησομένην περὶ τῶν ἄνω ἔκθεσιν ὑμῶν, δεόντως ἠτιολογημένην καὶ νομίμως ἐγχειρισθησομένην ἡμῖν, παρακαλοῦμεν ὅπως παραδώσητε ἡμῖν μετὰ τῶν ὡς ἄνω σχετικῶν δικαιολογητικῶν κατὰ τὸν συντομώτερον δυνατὸν χρόνον, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ὑποθέσεως ἀφορώσης κατηγορουμένον διατελοῦντα ἐν προφυλακίσει, καὶ ἐπειγόμεθα διὰ τὴν περαίωσιν τῆς σχετικῆς ὡς ἄνω αἰτήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28-9-60
Ὁ Ἀνακριτὴς 3ου Τμήματος Ἀθηνῶν
Ὀρ. Νικολόπουλος

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπὶ λέξει παρατιθεμένου ἐγγράφου τὸ θέμα ἐφ' ὃ καλούμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν εἶναι:

α) Αἱ σημειούμεναι διὰ τῶν ἀριθμῶν 1, 2 καὶ 3 φωτογραφίαι ἀπεικονίζουν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, β) αἱ σημειούμεναι διὰ τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ διὰ τοῦ σταυροῦ σημειουμένη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 φωτογραφίαι ἐξεικονίζουν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, γ) ἂν ἄτομον ἢ ἄτομα ἐκ τῶν ἀπεικονιζομένων εἰς τὴν φωτογραφίαν Νο 5 (πλὴν τοῦ διὰ σταυροῦ σημειουμένου ἀτόμου) εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον ὅπερ ἀπεικονίζουν αἱ φωτογραφίαι 1,2,3,4 καὶ 5.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΛΑΚΟΣ

Ἀντίστροφος ἐκτύπωσις τῆς θετικῆς φωτογραφίας, ἐπίσης δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ. Ὅταν ἐκ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς ἐκτυπώνεται, ἐξ ἐ π α φ ῆ ς, θετικὴ φωτογραφία, ἡ φωτοπαθὴς οὐσία τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς τίθεται εἰς ἀ π ό λ υ τ ο ν ἐ π α φ ὴ ν μὲ τὴν ἐμουλσιὸν τοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου ἢ ἂν ἡ φωτογραφία ἐκτυ-

---

Α'. ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟ ΕΞΕΤΑΣΙΝ ΘΕΜΑΤΟΣ

Ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι ἀλάθητος μέθοδος ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος, διότι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ δέρμα, τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν, τοῦ προσώπου ἡ ὄψις καὶ τοῦ ὅλου σώματος ἡ διάπλασις, μεταβάλλονται φυσιολογικῶς. Εἰς τὸν Bertillon ὀφείλεται τὸ ὅτι αἱ Ἀστυνομίαι τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν λαμβάνουσι φωτογραφίας τῶν κακοποιῶν κατὰ ὁμοιόμορφον στάσιν. Ἡ διὰ τῆς φωτογραφίας ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1843, ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ τῶν Βρυξελλῶν. Αἱ φωτογραφίαι αὗται σήμερον λαμβάνονται καθ' ὁμοιόμορφον τύπον ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν πάντοτε ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως εἰς δύο ἢ τρεῖς διαφόρους στάσεις καὶ διὰ τῆς αὐτῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, ἤγουν φακοῦ ἰδίας ἑστιακῆς ἀποστάσεως, ἵνα εὐχερῶς συγκρίνωνται πρὸς ἀλλήλας καὶ διὰ νὰ ἐπιτρέπωσι τὸν καθορισμὸν τῶν διαστάσεων τοῦ ἐξεικονιζομένου ἀτόμου. Ὥστε ἀπαραίτητον στοιχεῖον πρὸς συγκριτικὴν μελέτην φωτογραφιῶν καὶ διαπίστωσιν μεταξὺ αὐτῶν ταυτότητος ἢ οὔ, εἶναι ὅτι αὗται δέον νὰ ὦσι τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, δηλαδὴ νὰ ἔχωσι σμίκρυνσιν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ νὰ εἶναι εὐκρινεῖς καὶ φυσικαί, δηλαδὴ νὰ μὴ ἔχῃ ὑποβληθῇ ἡ ἀρνητικὴ αὐτῶν πλάξ εἰς ἐπιδιόρθωσιν — ρετούς —.

Ἀσφαλεστέρα δὲ εἶναι ἡ σύγκρισις φωτογραφιῶν κατὰ κατατομὴν (προφίλ). Ἡ κρίσις δὲ τοῦ ἐμπειρογνώμονος συνάγεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἂν εἶναι ὁμοία ἢ οὐ ἡ ὅλη ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας. Ἐνίοτε φωτογραφίαι ἐντελῶς ἀνόμοιαι ὡς πρὸς τὴν καθόλου ἔκφρασιν καὶ φυσιογνωμίαν τοῦ προσώπου, ἐξεικονίζουσι τὸ αὐτὸ ἄτομον, ἐνῶ ἀντιθέτως ἐντελῶς ὅμοιαι ἐξεικονίζουσι διάφορα ἄτομα. (Ὅρα Κ. Γαρδίκα Ἀστυνομικὴ ἔκδ. 1958 σελ. 162). Ἀλλ' ἵνα δυνηθῇ καὶ ἀποφανθῇ ὁ ἐμπειρογνώμων βάσει τῶν ἀναφερομένων ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων καὶ δεδομένων, δέον νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀκριβεῖς καταμετρήσεις, οἷον τὸ μέγεθος τοῦ ὠτός, τῆς ἀποστάσεως τῆς ρίζης τῆς ρινὸς μέχρι τοῦ ὠτὸς κλπ. Ἐκ τῆς τοιαύτης καὶ μόνον συγκρίσεως ὁ ἐμπειροτέχνης δύναται νὰ συμπεράνῃ ἂν δύο φωτογραφίαι ἐξεικονίζουν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον ἢ δύο διάφορα ἄτομα.

Ἀλλ' αἱ παραδοθεῖσαι μοι φωτογραφίαι οὐδεμία ἔχει ληφθῆ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀστυνομικῆς φωτογραφίας, καθ' ὅσον τέσσαρες μὲν εἶναι εἰλημμέναι ἐν ὑπαίθρῳ, ἡ μία δὲ ὑπὸ ἐπαγγελματίου φωτογράφου, οἵτινες ἐπαγγελματίαι, ὡς εἶναι γνωστόν, ὑποβάλλουσι τὰς ἀρνητικὰς πλάκας εἰς ἐπιδιορθώσεις διὰ μολυβδίδος, συνεπείᾳ καὶ τῆς ὁποίας ἀλλοιοῦνται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐξεικονιζομένου ἀτόμου, τόσον, ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρίζηται πολλάκις καὶ ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν οἰκείων του εἰσέτι ἢ ἀφαιροῦνται σημεῖα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις.

Ἐν γνώσει τῶν ἀναφερθεισῶν ἐλλείψεων καὶ δυσχερειῶν καὶ πρὸς μερικὴν ἄμβλυνσιν αὐτῶν, προέβημεν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν σχηματισμὸν νέας ἀρνητικῆς πλακὸς μιᾶς ἑκάστης ἐκ τῶν παραδοθεισῶν ἡμῖν πέντε φωτογραφιῶν καὶ ἐκ τῆς ἀρνητικῆς αὐτῆς πλακὸς ἐξετυπώσαμεν νέας ἐν μεγεθύνσει φωτογραφίας, ἵνα καταστήσωμεν σαφέστερα καὶ πλέον καταφανῆ τυχὸν ἐφ' ἑκάστης φωτογραφίας ὑπάρχοντα κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα, δι' ὧν θὰ ἠδύνατό τις νὰ μορφώσῃ γνώμην.

ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΕΝ ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφέρομεν, ἡ διακρίβωσις τῆς ταυτότητος ἐκ φωτογραφίας στηρίζεται κυρίως εἰς τὴν μελέτην τῶν ἰδιορρυθμιῶν τοῦ ὠτός, ἤγουν τοῦ σχήματος, τῆς κλίσεως, τοῦ μεγέθους αὐτοῦ κλπ. Ἀλλὰ τοιαύτη μελέτη δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐπὶ τῶν παραδοθεισῶν ἡμῖν φωτογραφιῶν. Δι' ὃ ἡ μελέτη καὶ αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν ἐγένοντο ἐπὶ ἄλλων στοιχείων δι' ὧν συνάγομεν συμπεράσματα ἧττον ἀσφαλῆ.

Τὰ πορίσματα τῶν παρατηρήσεων ἡμῶν, παρατιθέμενα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ κατωτέρω εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἐπὶ τῆς σημειουμένης διὰ τοῦ ἀριθμοῦ (1) φωτογραφίας. Ἡ φωτογραφία αὕτη ἔχει ἐκτυπωθῆ ἐπὶ πορώδους χάρτου ὑπὸ φωτογράφου ὅστις ἀσφαλῶς ἦτο ἐπαγγελματίας. Ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς αὐτῆς διαφαίνεται ὅτι τοῦ ἐξεικονιζομένου ἀτόμου τὰ ὦτα εἶναι σ υ γ κ λ ί ν ο ν τ α (σ υ μ π ε φ υ κ ό τ α) πρὸς τὸ κρανίον καὶ ὁ λοβὸς αὐτῶν εἶναι μικρότατος, ὀξὺς καὶ προσκεκολλημένος. Ἡ κόμη τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου εἶναι δασεῖα μὲ συστάδα τριχῶν δίκην κορυφῆς τριγώνου, ἀρχομένη ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου καὶ ἐξικνουμένη κυματοειδῶς μέχρι κροτάφων. Αἱ ὀφρύες εἰς τὰς φωτογραφίας 1 καὶ 2 (ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 δὲν διακρίνονται καλυπτόμεναι ὑπὸ τῶν διοπτρῶν) ἀρχόμεναι σχεδὸν ἐκ τῆς ρίζης τῆς ρινὸς ἐξικνοῦνται μέχρι πέρατος τῆς ὀφθαλμικῆς κοιλότητος ὑπὸ ἐλαφροτάτην καμπύλην καὶ ἐκ τῶν ἄνω (ἐκ τῆς βάσεως τῆς ρινὸς) πρὸς τὰ κάτω. Ὁ λαιμοδέτης τοῦ ἀτόμου τῶν ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3 εἰκόνων φέρει τὰ αὐτὰ διακριτικὰ μικρὰ λευκὰ στίγματα.

πώνεται διὰ μεγεθυντικῆς μηχανῆς, ἡ ἐμουλσιὸν τοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου εὑρίσκεται ἔναντι τῆς ἐμουλσιὸν τῆς προβαλλομένης εἰκόνος τῆς ἀρνητικῆς πλακός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πλέον τὰ ἀντικείμενα θὰ ἐμφανισθοῦν ἐπὶ τῆς φωτογραφίας μὲ τὰς κανονικὰς των θέσεις, δηλ. τὰ δεξιά, δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερά, ἀριστερά. Ἡ θέσις ὅμως τῶν δεξιῶν καὶ τῶν ἀριστερῶν ἀντικειμένων, δύναται νὰ ἀντιστραφῇ καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν ἐπὶ τῆς φωτογραφίας ἀντιθέτως, ἂν ἡ ἀρνητικὴ πλὰξ τεθῇ ἀντικανονικῶς—ἀντιστρόφως—ἤτοι ἂν δὲν τεθῇ ἔναντι τῆς φωτοπαθοῦς οὐσίας τοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου ἡ πλευρὰ τῆς πλακὸς μὲ τὴν φωτοπαθῆ οὐσίαν, ὅτε π.χ. ἓν περίστροφον πλησίον τῆς δεξιᾶς χειρός, θὰ ἀπεικονίζεται ὡς εὑρισκόμενον πλησίον τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Δὲν εἶναι δὲ πάντοτε εὔκολον νὰ προκληθῇ ὑπόνοια ὅτι ἡ φωτογραφία ἔχει ἐκτυπωθῇ ἀντιστρόφως. Δυνατὸν ὅμως ἐκ τῆς προσεκτικῆς παρατηρήσεως αὐτῆς νὰ ἀντιληφθῇ τις λ.χ. ὅτι τὸ πανταλόνι τοῦ εἰκονιζομένου ἀνδρὸς φέρει ὄπισθεν ἓν θυλάκιον καὶ ὅτι τοῦτο εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. Τοιαῦται διαφοραὶ δύνανται νὰ ὀφείλωνται εἰς συνδυασμὸν ἀποκοπέντων τμημάτων ἐξ ἄλλων κανονικῶν φωτογραφιῶν, ἀλλ' ἀντιστρόφως ἐκτυπωθέντων καὶ μετέπειτα ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν ἐγένετο ἡ ἀρνητικὴ πλὰξ δι' ἀντιγραφῆς—κόπιας.—

(Συνεχίζεται)

Τὸ εἰς τὸ μικρὸν εἰκονικὸν θυλάκιον τοῦ σακκακίου διακοσμητικὸν εἰκονικὸν ἐπίσης ρινόμακτρον εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 φέρει τέσσαρας (4) διακριτικὰς πτυχάς. Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 διακρίνεται μόνον ἡ μία πτύχωσις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν περιπτώσει ταύτῃ ἐναργέστατα διαφαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ εἰκονικοῦ ρινομάκτρου, ἤγουν εἶναι ἐρραμμέναι ἐπὶ τοῦ εἰκονικοῦ ἐπίσης θυλακίου μόνον αἱ πτυχαὶ αὐτοῦ, αἱ δὲ ἕτεραι εἶναι κεκαλυμμέναι ὑπὸ τοῦ ἐπενδύτου. Ἡ ὅλη ἐμφάνισις τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῶν ὑποδημάτων, ὡς καὶ ἡ σωματικὴ διάπλασις, ἐμφάνισις καὶ ὕψος εἰς τὰς εἰκόνας 2 καὶ 3 ἐμφανίζονται τὰ αὐτά. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 εἰκόνα ἡ ἐνδυμασία εἶναι διάφορος (τὸ σακκάκι).

Ἐξ ἁπασῶν τῶν ἄνω παρατηρήσεων, κοινῶν καὶ εἰς τὰς τρεῖς εἰκόνας, δυνάμεθα νὰ πιθανολογήσωμεν σφόδρα ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθ. 1, 2 καὶ 3 φωτογραφίαι ἐξεικονίζουν τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 5 φωτογραφιῶν τὰ παρατηρούμενα κοινὰ σημεῖα εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Κόμη θυσανωτὴ ἀρχομένη ἐκ χαμηλῆς βάσεως περὶ τὸ μέσον τοῦ μετώπου, β) ὁ λοβὸς τοῦ ὠτὸς μᾶλλον μεγάλος, γ) ὁ λαιμοδέτης εἰς τὴν βάσιν φέρει λευκὰς καὶ βαθυχρώμους ὁριζοντίους γραμμάς, ἐν συνεχείᾳ καὶ κάτωθι τοῦ μέσου αὐτοῦ λευκὴν λοξῶς κάθετον πλατεῖαν γραμμήν, εἴτε δὲ ἐπίσης τὰς λευκὰς καὶ βαθυχρώμους ὁριζοντίους γραμμάς, δ) τὸ μικρὸν θυλάκιον τοῦ σακκακίου εἶναι πλαστὸν πρόσθετον (εἰκονικόν), ε) τὸ κάτω θυλάκιον τοῦ σακκακίου ἔχει κάλυμμα μεγάλον καὶ τὸ σακκάκι εἶναι μακρὸν (παλαιᾶς μόδας). Τὸ χρῶμα τῶν περιποδίων καὶ τὸ σχῆμα τῆς περισκελίδος καὶ τῶν ὑποδημάτων ὅμοια. Ἐξ ἁπασῶν τῶν παρατηρήσεων τούτων σφόδρα πιθανολογοῦμεν ὅτι αἱ φωτογραφίαι 4 καὶ τὸ διὰ τοῦ σταυροῦ σημειούμενον ἄτομον τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 φωτογραφίας ἀπεικονίζουν τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἐκ τῶν ἄνω συνάγω τὰ ἑξῆς συμπεράσματα ὅτι: α) αἱ ὑπ' ἀριθ. 1, 2 καὶ 3 φωτογραφίαι λίαν πιθανῶς ἀπεικονίζουν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὅτι β) αἱ φωτογραφίαι 4 καὶ 5 ἀπεικονίζουν λίαν πιθανῶς τὸ αὐτὸ πρόσωπον διάφορον δὲ τοῦ προσώπου τοῦ ἐξεικονιζομένου ὑπὸ τῶν 1,2 καὶ 3 καὶ ὅτι γ) τὰ ἕτερα ἄτομα (πέντε τὸν ἀριθμὸν) ἄτινα ἀπεικονίζονται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 5 φωτογραφίᾳ πλὴν τοῦ διὰ τοῦ σταυροῦ σημειουμένου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἕκτον ἄτομον τῆς ἐν λόγῳ φωτογραφίας, δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἄτομα τὰ ἐξεικονιζόμενα ὑπὸ τῶν φωτογραφιῶν 1, 2, 3 καὶ 4, 5.

Ἡ παροῦσα ἔκθεσις πραγματογνωμοσύνης ἀποτελουμένη ἐκ σελίδων ἑπτὰ (7) καὶ δύο πινάκων ἐφ' ὧν ἔχουσι ἐπικολληθῇ ἐννέα (9) φωτογραφίαι. Ἐνεχειρίσθη ἡμῖν σήμερον ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων (5) φωτογραφιῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω πραγματογνώμονος, βεβαιώσαντος καὶ προφορικῶς τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ δηλώσαντος ὅτι οὐδεμίαν ἀμοιβὴν ἐπιθυμεῖ.

ΠΡΟΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΓΑΡΔΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὡς μέσον μεταφορᾶς τῶν διαφόρων συνθημάτων, ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ καιροὺς πτηνὰ καὶ ζῶα. Κατὰ τὸν Ἀον παγκόσμιον πόλεμον, ποιμήν τις εἶχεν ἐκγυμνάσει τὸν κύνα του εἰς τὰ ἅλματα, ἑκάστην δὲ νύκτα ὁ κύων οὗτος ἐπήδα τὸ καλούμενον φράγμα τοῦ θανάτου, δηλαδὴ καλώδιον 50.000 volts, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε μεταξὺ Βελγίου καὶ Ὁλλανδίας καὶ μετέφερε πληροφορίας τοποθετημένας εἰς τὸ περιλαίμιόν του. Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐχρησιμοποιήθη, κατὰ διάφορα διαστήματα, τὸ ἐσωτερικὸν τῶν σωληναρίων τῶν ὀδοντοπαστῶν ἢ ἄλλων παρεμφερῶν παρασκευασμάτων, τὸ ἐσωτερικὸν τῶν πούρων, ὁ μεταξὺ τῶν διπλῶν τοιχωμάτων κυτίων, περιεχόντων ἐμπορικὰ δείγματα, χῶρος, ὡς καὶ τεχνητοὶ ὀφθαλμοὶ κ.λ.π. Κατὰ τὸν Βον παγκόσμιον πόλεμον διεπιστώθη ὅτι οἱ ἐν Νορβηγίᾳ Γερμανοὶ πράκτορες, οἵτινες ἐτύγχανον διευθυνταὶ τῶν μεγαλυτέρων οἴκων ἐξαγωγῆς ἰχθύων, μετέδιδον πληροφορίας τηλεφωνικῶς ἢ τηλεγραφικῶς δι' ἀριθμῶν ποιοτήτων καὶ εἰδῶν ἰχθύων ἀποστελλομένων. Ὡσαύτως διὰ δελτίων μετεωρολογικοῦ περιεχομένου.

Σήμερον, ὅτε αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι ἐπραγματοποίησαν πραγματικὰ θαύματα, δύνανται οἱ κατάσκοποι νὰ μεταφέρουν π.χ. μικροφίλμς ἐντὸς εἰσέτι τεχνητῶν ὀδόντων καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν παντὸς εἴδους μικρομηχανὰς καὶ ἄλλα καταπληκτικὰ μέσα.

Πολυσχιδεστέρα κατέστη ἡ κατασκοπευτικὴ δρᾶσις κατὰ τὸν Βον παγκόσμιον πόλεμον, ἥτις μάλιστα ἐπεδίωξε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς διαβρώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν διαφόρων Κρατῶν, διὰ τῆς δημιουργίας τῶν καλουμένων « πέμπτων φαλάγγων ». Κατὰ τὸν εἰρημένον πόλεμον, κυρίως ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία μὲ ἀρχηγόν της ναύαρχον Φὸν Κανάρην, εἶχεν ἁπλώσει τοὺς πλοκάμους τῶν πρακτόρων της ἀνὰ τὴν ὑδρόγειον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Φὸν Κανάρη, ἂς γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται ὅτι τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1942, οὗτος ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ἐκ Βελιγραδίου μὲ στολὴν συνταγματάρχου καὶ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ἔρικ Ρόζενμπεργκ. Παρὰ ταῦτα ἡ ἄφιξίς του κατέστη ἀντιληπτὴ ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα μυστικῶν ὀργανώσεων, αἵτινες καὶ μετέδωσαν τὴν σχετικὴν πληροφορίαν εἰς τὰς ἐν Καΐρῳ ἁρμοδίας ἀγγλικὰς Ἀρχάς. Ὁ Φὸν Κανάρης ἐνταῦθα κατέλυσεν εἰς τὴν γερμανικὴν πρεσβείαν καὶ συνειργάζετο εἰς τὸ γερμανικὸν φρουραρχεῖον μετὰ τοῦ τότε Γερμανοῦ φρουράρχου Χὲρ Φρίτσε, παρουσίᾳ καὶ τῆς ἐμπίστου Γερμανίδος διερμηνέως Ἔρτα Χάουπτμαν, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπίλλυ, ἥτις, εὑρισκομένη ἐν Ἑλλάδι πρὸ τοῦ πολέμου, ἤσκει τὸ ἐπάγγελμα τῆς καθηγητρίας τῆς γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς γλώσσης, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα ἦτο κατάσκοπος τῶν Γάλλων. Ἡ ἐνταῦθα ἄφιξις τοῦ Φὸν Κανάρη καὶ ἡ ὡς ἄνω συνεργασία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ φρουράρχου, ἀφεώρα τὴν ἀποστολὴν εἰς Κάϊρον πέντε ἀτόμων, τριῶν Ἀρμενίων, τοῦ Ἄραβος Γιαλάϊ Καρίμα - ἀνεψιοῦ τοῦ Γερμανοφίλου Σεΐχη Ἐμὶν Σάϊντ — καὶ ἑνὸς Ἕλληνος, μὲ σκοπὸν τὴν δολοφονίαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β΄ καὶ τοῦ τότε Διαδόχου Παύλου. Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ἐδῶ παραμονήν του, ὁ Φὸν Κανάρης ἐζήτησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κυψέλης ἀριθ. 56 οἰκίαν τοῦ ἐνδόξου Ἕλληνος πυρπολητοῦ ναυάρχου Κ. Κανάρη, ὅπερ καὶ ἐγένετο, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ φρουράρχου καὶ τῆς Μπίλλυ. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, τελευταία ἐν τῇ σειρᾷ ἡ Μπίλλυ ἔρριψε χαμαὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σχετικὸν σημείωμα, εἰς ὃ ἀνεγράφοντο τὰ τῆς συσκέψεως. Τὸ σημείωμα τοῦτο παρελήφθη ὑπὸ τῶν παρακολουθούντων διὰ ποδηλάτων Ἰωάννου Παριανοῦ καὶ τοῦ ἰατροῦ Κωνσταντίνου Γιαννάτου. Μετὰ ταῦτα ὁ Φὸν

Κανάρης ἐπεσκέφθη τὴν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίων Ἀποστόλων 6 ἐκκλησίαν τοῦ Ἕλληνος πυρπολητοῦ. Πράγματι ἡ μελετωμένη ὡς ἄνω ἀποστολή, ὑπὸ στοιχεῖα «Χ» ἐπιχείρησις, ἐπραγματοποιήθη, ἀλλὰ οἱ εἰς Κάϊρον μεταβάντες, κατόπιν μεταδοθεισῶν πληροφοριῶν ἐκ μέρους τῶν ὡς ἄνω πατριωτῶν, συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις. Ὁ Φὸν Κανάρης κατὰ τὴν ἐδῶ παραμονήν του, συνηντήθη καὶ μετὰ τοῦ πρωθιερέως τῶν Διαμαρτυρομένων τῆς γερμανικῆς ἐκκλησίας Κίντερμαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ παρὰ τὸ «Ἐδέμ». Ὁ ἐν λόγῳ πρωθιερεὺς ἐπρωτοστάτει τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιχιτλερικῆς κινήσεως καὶ παρηκολουθεῖτο βῆμα πρὸς βῆμα ὑπὸ τῆς Γερμανίδος Τὰφ Μπαΐκερ, κατοίκου Δερβενίων ἀριθμὸς 2. Ἡ σύλληψις τῶν μελῶν τῆς ἀποστολῆς «Χ» ἀπεδόθη ὑπὸ τῶν Ἔς-Ἔς εἰς τὸν φρούραρχον, τὴν Φίτσε καὶ τὸν πρωθιερέα οἵτινες, ὡς καὶ ἡ τυφλὴ αὐτοῦ μήτηρ, ἐξετελέσθησαν, ὁ μὲν φρούραρχος εἰς Βελιγράδιον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐν Γερμανίᾳ.

Σήμερον τὸ δικαίωμα τῆς κατασκοπείας ἔτυχεν, ἔν τινι μέτρῳ, διεθνῶς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως καὶ κατωχυρώθη ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς διπλωματικῆς ἀσυλίας καὶ τοῦ διπλωματικοῦ ἀπορρήτου καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τοῦ διορισμοῦ στρατιωτικῶν, ναυτικῶν, ἀεροπορικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἀκολούθων.

ιβ) Προπαγανδιστικὴ κατασκοπεία.

Ὁ τῆς πέμπτης φάλαγγος κατάσκοπος δέον νὰ ἔχῃ τὴν διεισδυτικὴν δύναμιν εἰς τὰς ἠθικάς, ἐπαγγελματικὰς καὶ πολιτικὰς ἀδυναμίας τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα θὰ πλησιάσῃ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀρυσθῇ πληροφορίας, ἢ τὰ ὁποῖα (πρόσωπα) θὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἰδικῶν του συνθημάτων. Τούτου ἕνεκεν, ὁ κατάσκοπος οὗτος πρέπει νὰ ἔχῃ ἱκανότητας συλλήψεως τῆς ὑφισταμένης πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας εἰς ἣν δρᾷ καὶ τέλος δέον νὰ γνωρίζῃ ἁπάσας τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀτόμων μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχεται εἰς ἐπαφήν, ἤτοι τὰς πολιτικάς, τὰς ἐπαγγελματικάς, ὡς καὶ τὰς ἀπορρήτους εἰσέτι οἰκογενειακάς, ὥστε οὕτω νὰ δύναται νὰ ἐκβιάζῃ ταῦτα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ὁ πράκτωρ - κατάσκοπος δὲν εἶναι ἄτομον τυχαῖον, ἀλλὰ τοιοῦτον ὀξείας πνευματικῆς δυνάμεως, ὡς καὶ δαιμονίου ἐφευρετικότητος καὶ ὡς τοιοῦτον δέον νὰ ἐπιβληθῇ. Ἰδοὺ τί συνήθιζε νὰ λέγῃ ἡ διάσημος Γερμανὶς κατάσκοπος Δὶς Δόκτωρ (διευθύντρια τῆς κατασκοπείας Ἀμβέρσης) «Ὅσον ὑψηλότερον εὑρίσκεταί τις ἐν τῇ κοινωνικῇ ἱεραρχίᾳ, τόσον καλυτέρας ὑπηρεσίας ὀφείλει νὰ προσφέρῃ. Τὸ σφάλμα ἑνὸς μειονεκτοῦντος προσώπου δύναται νὰ συγχωρεθῇ, ἀλλ' ὅταν τὸ σφάλμα διαπραχθῇ παρ' ἀτόμου ἔχοντος σώας τὰς πνευματικάς του δυνάμεις, εἶναι ἀσυγχώρητον». Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἐξηγεῖται καὶ ὁ τυφεκισμὸς πολλῶν ἐκ τῶν πρακτόρων, οἵτινες ἐξ ὀλιγωρίας των ὑπέπεσαν εἰς σφάλματα.

Ἡ προπαγανδιστικὴ κατασκοπεία μεριμνᾷ καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν ἀντιδράσεών της, ἔναντι τῶν διαφόρων νόμων, διαταγῶν ἢ κυβερνητικῶν ἀποφάσεων. Καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ διὰ λόγων, ἐπιχειρημάτων, εἰκόνων, ὑπαινιγμῶν καὶ ἄλλων τρόπων τὸν λαὸν καὶ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς χώρας, εἰς βάρος τῆς ὁποίας ἐνεργεῖ, μὲ σκοπὸν νὰ καταβάλῃ ταύτας ἐντὸς ὀλιγωτέρου χρόνου, δι' ὀλιγωτέρων ὑλικῶν μέσων καὶ μὲ μικροτέρας ἀπωλείας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ προπαγανδιστικὴ κατασκοπεία σκοπὸν ἔχει τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεως τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου χρησιμοποιοῦνται ἡμεδαπὰ ἢ ἀλλοδαπὰ πρόσωπα, ἱκανὰ καὶ πανοῦργα. Τὰ ἄτομα ταῦτα περισυλλέγουν πληροφορίας περὶ: α) τῆς ἐπισιτιστικῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ, β) τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, γ) τῶν ὅρων ὑγιεινῆς ἐν τοῖς ἐργοστασίοις, δ) τῶν ὡρῶν καὶ συνθηκῶν ἐργασίας, ε) τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως, στ) τῶν τυχὸν περιορισμῶν εἰς καύσιμα, ζ) τῶν ἐπιβαλλομένων φόρων κ.τ.λ. Κυρίως ὅμως ἐνδιαφέρεται: α) Διὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ καὶ τῆς κρατούσης κοινῆς γνώμης ἐν περιπτώσει πολέμου, β) τῆς πίστεως τοῦ

λαοῦ διὰ τὴν νίκην καὶ γ) τῆς ἀντιδράσεως αὐτοῦ εἰς τοὺς συναγερμοὺς καὶ τὰς ἥττας. Καὶ ἐναρμονίζουν τὰς ἐνεργείας των ἀναλόγως τῶν συλλεγομένων πληροφοριῶν. Ὁμοίως ἡ συλλογὴ πληροφοριῶν γίνεται καὶ διὰ τῆς παρακολουθήσεως τῶν ἐχθρικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν καὶ τῆς προπαγάνδας, ἣν χρησιμοποιεῖ ὁ ἐχθρὸς πρὸς ἀνύψωσιν ἢ διατήρησιν τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ λαοῦ εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον. Πρὸς τοῦτο τὰ μεγάλα Κράτη διατηροῦν, κυρίως ἐν καιρῷ πολέμου, εἰδικοὺς σταθμοὺς ἀκροάσεως τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῶν ἀντιπάλων των. Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν ραδιοφωνικῶν τούτων ἐκπομπῶν, τῶν προοριζομένων διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἢ τὸ ἐσωτερικόν, ἀποδεικνύεται τί ἀκριβῶς ὁ ἐχθρὸς δὲν θέλει νὰ γνωρίσῃ ὁ λαός του. Ὁμοίως ἐκ τῆς παρακολουθήσεως καὶ μελέτης τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τῶν ἐκδιδομένων εἰς τὴν ἀντίπαλον χώραν, καὶ ὅταν εἰσέτι ταῦτα λογοκρίνωνται, ἐξάγονται πληροφορίαι καὶ συμπεράσματα περὶ τοῦ τί ὁ λαὸς κάμνει καὶ τί σκέπτεται. Π.χ. εἰς Γερμανίαν ὅταν ὁ τύπος ἤλλαξε τὴν φρασεολογίαν τῶν ἀγγελιῶν θανάτων ὁπλιτῶν ἀπὸ τὸ « Πέθαναν διὰ τὸν Φύρερ » εἰς τὸ « Πέθαναν διὰ τὴν χώραν τῶν πατέρων των », ὀρθῶς ἡρμηνεύθη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὡς ἀλλαγὴ τῶν αἰσθημάτων τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἔναντι τοῦ Χίτλερ.

Ἡ προπαγάνδα δύναται νὰ ἀσκῆται καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ἐμπολέμου καταστάσεως. Αὕτη, ἵνα ἐπιφέρῃ τὸ ποθούμενον, δὲν ἀπευθύνεται πρὸς ὅλον τὸν λαόν, ἀλλὰ ἑκάστοτε εἰς κεχωρισμένας τάξεις ἀνθρώπων συνδεομένων διὰ κοινῶν συμφερόντων, συνεπείᾳ ὁμοιογενείας καὶ τῆς συντεχνίας αὐτῶν, καὶ τοῦτο, διότι ἡ δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἀνθρώπων χρησιμοποιουμένη προπαγάνδα δέον νὰ περιλαμβάνῃ διαφορετικὰ ἐπιχειρήματα π.χ. ἄλλα ἐπιχειρήματα θὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ προπαγάνδα ἡ προοριζομένη δι' ἐργάτας καὶ ἄλλα ἡ προοριζομένη διὰ στρατιώτας.

ιγ) Σ υ μ π έ ρ α σ μ α.

Ἐκ τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, συνάγεται ὅτι, μία Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς εἷς ζωντανὸς ὀργανισμὸς πολυσύνθετος καὶ ἀποτελεῖ ἕνα κολοσσὸν στηριζόμενον ἐπὶ πηλίνων ποδῶν, καθ' ὅσον στηρίζεται, δρᾷ καὶ ἐνεργεῖ ἐπὶ τῇ βάσει παρεχομένων καὶ συγκεντρουμένων παρ' αὐτῇ πληροφοριῶν ἐκ μέρους ἀτόμων ὑποκειμένων εἰς τὴν τρεπτότητα, εἰς τὸ μῖσος, εἰς τὴν ἐκδίκησιν καὶ ἄλλας ἀτελείας.

Ἀνεκτίμητοι ἐργασίαι, ἀνυπολόγιστα χρηματικὰ ποσὰ καὶ μέγας χρόνος καταναλίσκονται πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, εἰς ἃς ὁ ἀκαδημαϊσμός, ἡ φαντασία καὶ ἡ ἐνεργητικότης παίζουν σπουδαῖον ρόλον. Εἰς τὰς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας χρειάζεται δημιουργικὴ πνοὴ τῶν ἰθυνόντων ταύτας καὶ οὐχὶ γραφειοκρατία. Ἑκάστη παρεχομένη πληροφορία δέον νὰ ἐλέγχηται, καθ' ὅσον ἄλλως δυνατὸν νὰ προκύψῃ μεγίστη ζημία. Σοβαρᾶς δὲ φύσεως ἀποστολαὶ δέον ἐναλλὰξ νὰ ἀνατίθενται εἰς διάφορα πρόσωπα, ἵνα οὕτω μεταξὺ αὐτῶν ἀνευρίσκωνται τὰ ἱκανώτερα. Μεταξὺ δὲ ἁπάντων πρέπει νὰ ἐπικρατῇ ἡ ἀρχή: «Ἕκαστος δέον νὰ πράξῃ τι, ὥστε νὰ ἐπαινεθῇ».

Ἡμεῖς, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς διεθνοῦς καταστάσεως, τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς χώρας μας καὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐντὸς τοῦ δυτικοῦ συνασπισμοῦ, οἰκοθεν νοεῖται ὅτι βαλλόμεθα ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς ἐξ ὑπούλου ἐχθροῦ, ἐλλοχεύοντος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ πατρῴου ἐδάφους, ἵνα μᾶς πλήξῃ μὲ τὰ δηλητηριώδη βέλη του εἰς κατάλληλον στιγμήν. Συνεπῶς, πᾶς πραγματικὸς Ἕλλην καὶ κυρίως πᾶς ἀστυνομικός, ὅστις ἐκ καθήκοντος τυγχάνει ἁρμόδιος, δέον νὰ ἀναλώσῃ ἁπάσας τὰς δυνάμεις του, ἵνα κατορθώσωμεν καὶ καταστήσωμεν τὴν ἡρωικὴν ἡμῶν πατρίδα ἱκανὴν νὰ ἀμυνθῇ τελεσφόρως ἐναντίον πάσης ἐμφανοῦς ἢ καταχθονίου ἐνεργείας παντὸς μισθάρνου ἐχθροῦ. Πρὸς τούτοις δέον νὰ ἐπιδεικνύωμεν πηγαῖον ἐνδιαφέρον, νὰ ἐργαζώμεθα οὐχὶ ἐμπειρικῶς καὶ αὐτοσχεδίως, ἀλλὰ μὲ σύστημα καὶ ὁρ-

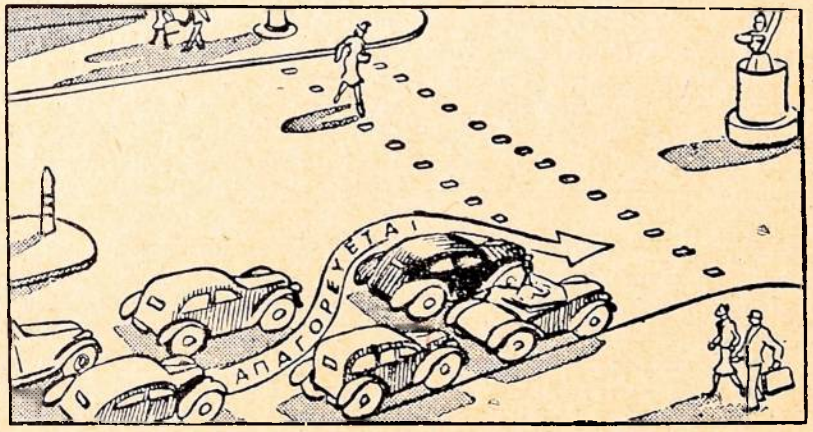
γάνωσιν στηριζομένην ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν ἐπιστημῶν, καὶ μάλιστα τῶν θετικῶν, παρεχομένων ἀρχῶν καὶ διδαγμάτων. Νὰ ἐπιδεικνύωμεν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν, σταθερὰν ἐνέργειαν, ἐξημμένην φαντασίαν, εὐφυΐαν, ταχύτητα ἐνεργείας καὶ αὐθορμητισμόν. 'Ωσαύτως δέον νὰ διαθέτωμεν τόλμην, πρωτοτυπίαν εἰς τὰς ἐνεργείας μας συνεπικουρουμένην ἀπὸ ὑψηλὴν μόρφωσιν, ἐνεργητικότητα καὶ γενικῶς νὰ ἐργαζώμεθα ἀθορύβως καὶ σοβαρῶς.

Οἱ νοσταλγικοὶ ἐθνικοὶ θρῦλοι καὶ τὰ τρόπαια τῶν ἀθανάτων ἡμῶν προγόνων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταστήσουν ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ συντρίψωμεν τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὸν διεθνῆ ἀγυρτισμόν, χρειάζεται πρὸς τοῦτο εἰς τὸ στῆθος ὅλων μας καὶ ἑνὸς ἑκάστου κεχωρισμένως νὰ εὑρίσκωνται ζωντανὰ τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς καὶ διάχυτον τὸ φῶς τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας. Ἅπαντες δέον νὰ μεταβληθῶμεν εἰς ἑκουσίους προστάτας τῆς πατρίδος μας, διότι οἱ ἄκοντες ἐκτελεσταὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσφέρουν ἔργον ἐθνικόν. Ἡ ἀδιαφορία ἀσφαλῶς θὰ ἐπιφέρῃ συμφορὰν εἰς ὅλους μας. Ἐμπρὸς λοιπόν, ὅλοι ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς εἰρήνης ἂς ἐργασθῶμεν σκληρῶς, τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως, ὥστε, βοηθοῦντες ἀλλήλους καὶ ἑαυτούς, νὰ ἀναπτύξωμεν ἓν δίκτυον τέλειον, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ συλλαμβάνῃ, ὡς ἱστὸς ἀράχνης, πᾶν ἐχθρικὸν μίασμα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γενικῶν σκέψεων καὶ συμπερασμάτων, φρονοῦμεν ὅτι κατεδείχθη πασιφανῶς τὸ ἐθνικόν, δύσκολον, ἐπίπονον καὶ λεπτὸν ἔργον τῶν ἀφανῶν ἡρώων. Τῶν ἡρώων ἐκείνων, οἵτινες ἐπωμίσθησαν οὐ μόνον τὴν προστασίαν τῆς Ἑλλάδος μας ἀπὸ παντὸς ὑπούλου ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν προστασίαν τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἡσυχίας παντὸς Ἕλληνος καὶ παντὸς ἐν Ἑλλάδι βιοῦντος ἀτόμου. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐν τῷ συνόλῳ του εἶναι δύσκολον, ἐπίπονον καὶ ἐπικίνδυνον, δι' ὃ ἐξαιτούμεθα τὴν συμπαράστασιν παντὸς Ἕλληνος πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς μας, ὑποσχόμενοι εὐγενῆ ἁμιλλαν καὶ τὴν ἔρευναν τῆς αὔριον, πρὸς εὐόδωσιν τοῦ θείου καὶ ἐθνικοῦ μας ἔργου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος μας.

Α. ΓΑΡΔΙΚΑΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν σᾶς ὁ σταματήση ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα. δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

Ὁ ὁρὸς τῆς ἀληθείας

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ κ. Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

α) Τὶ εἶναι ὁ ὁρὸς τῆς ἀληθείας;

Ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν ὡρισμένων χωρῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἀμερικῆς χρησιμοποιοῦνται ἐνίοτε διάφορα ναρκωτικὰ φάρμακα, ὅπως εἶναι ἡ σκοπολαμίνη, τὸ νάτριον ἀμυτάλ ἢ τὸ νάτριον πεντοτάλ, προκειμένου νὰ διαπιστωθῇ ἂν ψεύδεται ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ μάρτυς μιᾶς ἐγκληματικῆς ὑποθέσεως. Διότι, ὅπως εἶναι γνωστόν, τὰ ναρκωτικὰ καταργοῦν τὴν εὐσυνείδητον προσωπικότητα καὶ μειώνουν τὴν ἀκεραιότητα τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς βουλήσεως. Τὰ φάρμακα αὐτά, διὰ τῶν ὁποίων προκαλοῦνται ἀλλοιώσεις τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν ἢ ὑπονάρκωσεις, ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται «ὁροὶ τῆς ἀληθείας», διότι εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει ὁρὸς τῆς ἀληθείας.

Ἡ διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὑπονάρκωσεως τῶν προσώπων ἐπιδίωξις τῆς ἀληθείας, θὰ ἦτο ὀρθότερον νὰ λέγεται ναρκαναλυσία, ἂν καὶ μερικοὶ συγγραφεῖς χαρακτηρίζουν τὴν ναρκαναλυσίαν ὡς «ὁρὸν τῆς ἀληθείας».

Ἡ ὀνομασία «ὁρὸς τῆς ἀληθείας», ἐπενοήθη πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανὸν δημοσιογράφον καὶ ἔκτοτε χρησιμοποιεῖται παρ' ὅλων τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ θέματα αὐτά, ἂν καὶ γνωρίζουν ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβής.

Τὰ χρησιμοποιηθέντα κατὰ καιροὺς ὑπὸ ξένων ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν φάρμακα, ὡς δῆθεν ὁροὶ ἀληθείας, δὲν εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ὁροί, ἀλλὰ χημικαὶ οὐσίαι, ἓν εἶδος καταπραϋντικῶν φαρμάκων, συνήθως τῆς οἰκογενείας τῶν βαρβιτουρικῶν. Καὶ δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ τὸ φάρμακον αὐτὸ θὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

β) Τὶ μεταχειρίζονται ὡς ὁρὸν ἀληθείας.

Ὡς «ὁρὸς τῆς ἀληθείας» ἐχρησιμοποιήθη τὸ πρῶτον, τὸ ἔτος 1922, τὸ φάρμακον «σκοπολαμίνη». Σήμερον ὅμως ὅσαι ἐκ τῶν ξένων Ἀστυνομιῶν ἐπιμένουν νὰ χρησιμοποιοῦν παρόμοια μέσα διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, μεταχειρίζονται κυρίως «νάτριον πεντοτάλ» ἢ «νάτριον ἀμυτάλ».

Ἂν ἓν ἀπὸ τὰ φάρμακα ταῦτα εἰσαχθῇ εἰς μικρὰς δόσεις μὲ ἔνεσιν ἐντὸς τῆς φλεβός, προκαλεῖ μερικὴν ἀπώλειαν τῆς συνειδήσεως, ὑπονάρκωσιν. Τὸ ἄτομον ὑφίσταται τότε ζάλην, ὁμιλεῖ ἀσυναρτήτως καὶ δὲν ἔχει τελείαν ἀντίληψιν τοῦ περιβάλλοντος.

Ἀκούει μόνον ὅταν τοῦ ὁμιλοῦν μεγαλοφώνως, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ νὰ καθίσῃ, ἀπόλυσι τὸν ἔλεγχον τῶν σκέψεών του καὶ λέγει πράγματα τὰ ὁποῖα, εἰς φυσικὴν κατάστασιν θὰ ἀπέφευγε νὰ εἴπῃ ἀπὸ φόβον, ἐνοχήν, ἀμηχανίαν, ἀμνησίαν καὶ ἄλλα. Ἡ χρῆσις τῶν φαρμάκων αὐτῶν δὲν παρουσιάζει δυσαρέστους παρενεργείας. Ὅταν παρέλθῃ ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου, ἐνθυμεῖται πολὺ ὀλίγον ὅσα εἶπεν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ.

Αἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λαμβανόμεναι καταθέσεις κατηγορουμένων ἢ μαρτύρων, μαγνητοφωνοῦνται καὶ ἐπαναλαμβάνονται ἔπειτα ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τῆς καταστάσεως αὐτῆς λέγεται «βαρβιτουρικὴ νάρκωσις» ἢ ὑπονάρκωσις, ὅπως τὴν λέγει ὁ καθηγητὴς κ. Γαρδίκας. Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη ὑποβοηθεῖ τὰ θύματα ἀμνησίας νὰ ἐπανεύρουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν μνήμην των. Οἱ ψυχίατροι τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν θεραπείαν διαφόρων ψυχολογικῶν διαταραχῶν. Ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν Ὑπη-

ρεσιῶν ἐνίων ξένων χωρῶν, χρησιμοποιεῖται ἡ βαρβιτουρικὴ νάρκωσις (ὀρὸς τῆς ἀληθείας) διὰ τὴν ἐξέτασιν ὑπόπτων προσώπων.

γ) Ἀποτελέσματα ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὀροῦ τῆς ἀληθείας.

Κατὰ καιροὺς ἔγιναν διάφορα πειράματα ἀπὸ εἰδικούς, σχετικῶς μὲ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς χρήσεως τοῦ λεγομένου ὀροῦ τῆς ἀληθείας. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἀπέδειξαν ὅτι δὲν εἶναι ἀλάνθαστος ὁ τρόπος αὐτὸς ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας. Τόσον οἱ ἐγκληματολόγοι, ὅσον καὶ οἱ ἰατροὶ ἐπειραματίσθησαν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, μὲ δέκα διάφορα φάρμακα τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Πολλοὶ ἐσημείωσαν σημαντικὰς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἀπέτυχον εἰς τὰ πειράματά των. Ὡς ἀπεδείχθη, ἡ μέθοδος αὕτη δὲν θεωρεῖται ἀσφαλὴς πρὸς ἀπόκτησιν πληροφοριῶν, διότι, ὅπως λέγει ὁ κ. Γαρδίκας, καὶ κατὰ τὴν ἡμινάρκωσιν τὸ ἄτομον δὲν ὁμολογεῖ, δὲν ἀναγνωρίζει γεγονὸς ὅπερ θέλει ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἀποκρύψῃ. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ναρκωτικοῦ τὸ ἄτομον λέγει ὅ, τι προηγουμένως δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ καὶ οὐχὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ. «Διότι εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι καὶ ὁ ἐν νάρκῃ εὑρισκόμενος δὲν στερεῖται τελείως τῆς συνειδήσεως τῶν ὅσων λέγει».

Μία πρόχειρος στατιστικὴ ἔρευνα, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὸ παρελθόν, ἀπέδειξεν ὅτι εἰς τὰς ἡμίσεις τῶν περιπτώσεων εἶναι ἀληθῆ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λέγει τὸ ναρκωμένον πρόσωπον. Εἴς τινας περιπτώσεις, ὅμως, τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτιθέμενα εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας του καὶ ἄλλοτε ἀλληλοσυγκρούονται.

Ἐκ τούτων ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ὁ λεγόμενος «ὀρὸς τῆς ἀληθείας», ἐλευθερώνει μᾶλλον τι τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται καταπεπιεσμένον εἰς τὸ ὑποσυνείδητον καὶ οὐχὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἦτο ἀποφασισμένον ἐν πρόσωπον νὰ ἀποκρύψῃ. Εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα, ἄλλωστε, ἔχει καταλήξει καὶ εἷς διακεκριμένος Ἀμερικανὸς ψυχίατρος, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπέβαλεν εἰς ἐξέτασιν ὑπὲρ τὰ διακόσια πρόσωπα, μὲ τὴν βοήθειαν νατρίου πεντοτάλ. Ὁ ἴδιος ἐτόνισεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποσπάσῃ τις τὴν ἀλήθειαν, μὲ παρόμοια φάρμακα, ἀπὸ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ψεύδονται κατὰ σύστημα.

δ) Ἐπὶ ποίων προσώπων ἐπιδρᾷ.

Ὁ λεγόμενος «ὀρὸς τῆς ἀληθείας» ἐπιδρᾷ κυρίως ἐπὶ προσώπων νευρωτικῶν, τὰ ὁποῖα βασανίζονται ἀπὸ ἰσχυρὰ συναισθήματα ἐνοχῆς, ἀγωνίας ἢ καὶ καταπτώσεως. Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον βασανίζεται ἀπὸ παρόμοια συναισθήματα, ἐπιθυμεῖ ὑποσυνειδήτως νὰ ἀνακουφισθῇ δι' ἐξομολογήσεως ἢ αὐτοτιμωρίας. Κατὰ συνέπειαν, ὅταν ἓν ἀπὸ τὰ φάρμακα αὐτὰ καταργήσῃ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως ἐπὶ τοῦ νοός, ἐλευθερώνει ἕνα χείμαρρον ἀπὸ ἀποκαλύψεις :

Ἀναλόγους ἐπιτυχίας ἔχουν τὰ φάρμακα αὐτὰ εἰς περιπτώσεις πραγματικῆς ἀμνησίας καὶ ὅταν τὸ θῦμα ἐπιθυμῇ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν μνήμην του.

ε) Μειονεκτήματα καὶ δυσκολίαι.

Ἓν ἀρκούντως σοβαρὸν μειονέκτημα τῶν λεγομένων «ὀρῶν τῆς ἀληθείας», εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι καθιστᾷ τὰ πρόσωπα λίαν ἐπιδεκτικὰ εἰς τὴν ὑποβολήν. Κατὰ συνέπειαν, τὰ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν φαρμάκων τούτων τελοῦντα ἄτομα εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπουν οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀκούσῃ ὁ ἐξετασθείς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, αἱ ἐρωτήσεις πρὸς αὐτὰ πρέπει νὰ διατυπώνωνται μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν φαρμάκων τῆς ἀληθείας, παρουσιάζεται καὶ μία ἄλλη δυσκολία. Ὁ ἐξετάζων δὲν δύναται νὰ διαπιστώσῃ μετὰ βεβαιότητος ἐὰν ὁ ἐξεταζόμενος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐπίδρασιν τῶν φαρμάκων αὐτῶν, εἰ μὴ μόνον ὅταν χάσῃ τελείως τὰς αἰσθήσεις του, ὅτε ἀσφαλῶς δὲν

εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλήσῃ. Ὅταν πάλιν δὲν ἔχῃ χάσει τελείως τὰς αἰσθήσεις του τὸ πρόσωπον, εἶναι δύσκολον νὰ διαπιστωθῇ ἂν ὑποκρίνεται.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, αἱ καταθέσεις αἱ ὁποῖαι λαμβάνονται, εἰς ξένας χώρας βεβαίως, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ὁροῦ τῆς ἀληθείας, δὲν γίνονται ἐπισήμως δεκταί, ἐὰν δὲν συμπίπτουν μὲ ἄλλα πραγματικὰ περιστατικά.

ζ) Περιπτώσεις ἀποτελεσματικῆς χρησιμοποιήσεως.

Παρὰ τὰ μειονεκτήματα τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ χρησιμοποίησις τῶν βαρβιτουρικῶν φαρμάκων διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἐν τούτοις ἀναφέρονται καὶ περιπτώσεις χρησιμοποιήσεως τούτων μὲ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἐπὶ παραδείγματι ὅταν τὸ ἔτος 1946 συνελήφθη εἰς τὸ Σικάγον εἷς ὀνόματι Οὐίλλιαμ Χέϊρενς, κατηγορούμενος δι' ἀπόπειραν κλοπῆς, τὸν ἐκτύπησαν μὲ ἕνα πήλινον δοχεῖον εἰς τὴν κεφαλήν, ὅταν ἀπεπειράθη νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψίν του. Συνεπεία τοῦ κτυπήματος αὐτοῦ περιῆλθεν, ἐπὶ πολλὰς ὥρας, εἰς φαινομενικῶς κωματώδη κατάστασιν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀστυνομικοί, ἐξετάσαντες τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα, διεπίστωσαν ὅτι ταῦτα συνέπιπταν μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχον εὑρεθῇ πρὸ καιροῦ εἰς τοὺς τόπους ὅπου εἶχον διαπραχθῇ δύο φόνοι.

Οἱ κληθέντες πρὸς ἐξέτασιν τοῦ Χέϊρενς ἰατροί, διεπίστωσαν ὅτι τὸ κῶμα τὸ ὁποῖον παρουσίαζεν ἦτο προσποιητόν. Διὰ νὰ βεβαιωθοῦν, τοῦ ἔκαμαν μίαν ἔνεσιν μὲ «νάτριον πεντοτάλ». Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φαρμάκου, ὁ Χέϊρενς ἤρχισεν οὐ μόνον νὰ ὁμιλῇ, ἀλλὰ ὡμολόγησεν ὅτι αὐτὸς εἶχε διαπράξει τὰς δύο δολοφονίας καὶ μίαν ἄλλην εἰσέτι, ἄγνωστον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ ἀνέφερε πολλὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Κατὰ νόμον, ἡ κατάθεσις τοῦ Χέϊρενς, ἡ ὁποία εἶχε ληφθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν ἐναντίον του δίκην. Ὅταν, ὅμως, παρῆλθεν ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου, ἐπανέλαβε τὰ ἴδια πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε καταθέσει προηγουμένως καὶ ὑπέγραψε τὴν ὁμολογίαν του.

Κατὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ χρησιμοποίησις παρομοίων φαρμάκων ἐπὶ ὑπόπτων προσώπων. Διότι τὸ Σύνταγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν προστατεύει κάθε πολίτην ἀπὸ τὰς περιπτώσεις ἐξαναγκασμοῦ πρὸς κατάθεσιν ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του. Καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἑρμηνείαν τὴν ὁποίαν ἔχουν δώσει τὰ ἀμερικανικὰ Δικαστήρια, ἀπαγορεύεται νὰ γίνῃ εἰς ἕνα κατηγορούμενον ἔνεσις μὲ φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ δημιουργήσῃ τοιαύτην κατάστασιν ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐκτὸς ἂν τοῦ ἀνακοινωθῇ προηγουμένως ὅτι διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ αὐτοκατηγορηθῇ. Ἂν μὲ τὴν θέλησίν του δεχθῇ τὸν κίνδυνον, πρέπει νὰ ὑπογράψῃ σχετικὴν δήλωσιν.

Πρὸς τούτοις, δέον νὰ ἐπέλθῃ συμφωνία μεταξὺ τῶν συνηγόρων τῶν ἀντιδίκων ὅτι ὅσα θὰ εἴπῃ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φαρμάκου ὁ κατηγορούμενος, θὰ γίνουν δεκτὰ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Καὶ ἐν τέλει πρέπει νὰ θέλῃ καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου νὰ δεχθῇ μίαν τοιαύτην κατάθεσιν.

Εἶναι ὅμως σπανία ἡ περίπτωσις καθ' ἣν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ συμφωνία ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, καθ' ὅσον οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ τὰ νομικὰ ἀσχολουμένων ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ἑνὸς προσώπου μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁροῦ τῆς ἀληθείας, δὲν εἶναι τόσον ἀσφαλές, οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ βασισθῇ ἀπολύτως ἐπ' αὐτοῦ.

η) Σπάνιαι δικαστικαὶ ἀποφάσεις.

Ἂν καὶ εἶναι ἀμφίβολα τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὁροῦ τῆς ἀληθείας, ἐν τούτοις δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐβασίσθησαν εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀμερικανικῶν Δικαστηρίων, τὸ ἔτος 1954, εἰς Ἀμερικανὸς δικαστὴς ἐβασίσθη ἐπὶ καταθέσεως, ἡ ὁποία εἶχε ληφθῆ τῇ βοηθείᾳ «νατρίου ἀμυτάλ», προκειμένου νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Κατηγορούμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἦτο εἷς στρατιώτης, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ κατηγορητήριον, εἶχεν εἰσέλθει βιαίως εἰς τὴν οἰκίαν νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τὴν εἶχε κακοποιήσει. Ὁ στρατιώτης ἠρνεῖτο τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, ἀλλ' ἡ μηνύτρια ἐπέμενε. Καὶ τότε ὁ δικαστὴς διέταξε νὰ ἐξετασθοῦν ἀμφότεροι, ἀφοῦ τοὺς δοθῇ ὁρὸς τῆς ἀληθείας.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ἦτο ὁμολογουμένως καταπληκτικόν. Ἡ γυνὴ ἀπεκάλυψε τὸν ὑποσυνείδητον λόγον διὰ τὸν ὁποῖον κατηγόρει τὸν στρατιώτην καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ. Καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸν κατηγόρησεν ἦτο ὅτι εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὸ παρελθὸν ὑπὸ πολλῶν φίλων της καὶ ἐπεζήτει νὰ ἐκδικηθῇ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ στρατιώτου.

θ) Τὰ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντα.

Κατὰ τὸν ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα (ἄρθρον 239), καθίσταται ἔνοχος καταχρήσεως ἐξουσίας καὶ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως, τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους, ὁ ὑπάλληλος εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ὁποίου ἀνάγεται ἡ δίωξις ἢ ἀνάκρισις ἀξιοποίνων πράξεων, ἐὰν μετεχειρίσθη παρανόμως ἐκβιαστικὰ μέσα ὅπως ἐπιτύχῃ οἱανδήποτε ἔγγραφον ἢ προφορικὴν κατάθεσιν κατηγορουμένου, μάρτυρος ἢ πραγματογνώμονος.

Κατὰ συνέπειαν, ἡ χορήγησις οἱουδήποτε φαρμάκου εἰς κατηγορούμενον, κρατούμενον ἢ ὕποπτον καὶ τῇ συναινέσει αὐτοῦ, προκειμένου νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς ὁμολογίαν, ἀπαγορεύεται κατὰ Νόμον, θεωρουμένη ὡς ἐκβιαστικὸν μέσον. Διότι, κατὰ τὸν καθηγητὴν κ. Γαρδίκαν, ἡ Πολιτεία, χάριν τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος, δηλαδὴ πρὸς ἀποτροπὴν δικαστικῶν πλανῶν, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ σεβασθῇ τὴν σιωπὴν καὶ τὸ ψεῦδος τοῦ κατηγορουμένου.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὅτι τὴν βιβλιοδεσίαν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐδέχθη νὰ πραγματοποιῇ, μὲ σχετικὴν ἔκπτωσιν, ἤτοι : δερματόδετον ἀντὶ 27 καὶ πανόδετον ἀντὶ 17 δραχμῶν, ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μεσολογγίου καὶ Τζαβέλλα (Ἐξάρχεια) βιβλιοδέτης κ. Δ. Πιπερῆς, τηλ. 625.796.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ KRAFTER

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Στὴν παραλία τῆς Χαλκίδος, στὶς 20 Μαΐου τοῦ 1937, ἀπὸ πολὺ πρωὶ παρετηρεῖτο μεγάλη κίνησις ἀπὸ ξένους, δικηγόρους, γιατροὺς κι' ἄλλους, γιατὶ στὸ κακουργιοδικεῖο θὰ γινόταν ἡ δίκη γιὰ τὶς σοβαρώτατες καὶ πρωτοφανεῖς στὰ ἀστυνομικὰ καὶ δικαστικὰ χρονικὰ ἀπάτες, τῆς διεθνοῦς συμμορίας τῶν Krafter.

Μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κακουργιοδικείου ὁ κόσμος κατέκλυσε τὶς αἴθουσες καὶ στὶς 9 π.μ. ἀκριβῶς, οἱ σύνεδροι πῆραν τὶς θέσεις τους. Στὴν προεδρικὴ ἕδρα ὁ τότε πρόεδρος πρωτοδικῶν Χαλκίδος κ. Ἀλιφέρης καὶ τοῦ δημοσίου κατηγόρου ὁ εἰσαγγελεὺς (μακαρίτης) Κονδύλης. Στὸ ἑδώλιον οἱ κατηγορούμενοι ἀδελφοὶ Λεωνίδας καὶ Ἰωάννης Ριφάλδης, μέλη τῆς συμμορίας ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πατέρα τους, Χρήστου Ριφάλδη, ποὺ δὲν εἶχε συλληφθῆ. Πολιτικὴ ἀγωγὴ παθόντων δὲν ὑπῆρχε, γιατὶ διέμεναν ὅλοι στὸ ἐξωτερικό, ἐκτὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Λονδίνου στὸν Πειραιᾶ, Westcott - Laurence Line Ltd κ.κ. Crowe καὶ Stivens.

Ἡ ὑπεράσπισις ἀπετελεῖτο ἀπὸ διαπρεπεῖς δικηγόρους, τοὺς κ.κ. Δαμασκηνόν, Γεωργιάδην, Νικολόπουλον, Πασᾶν, καὶ ἕνα - δυὸ ἀκόμη ποὺ μοῦ διαφεύγουν τὰ ὀνόματα. Μάρτυρες κατηγορίας ἦσαν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἀγγλικῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ γραφείου Πειραιῶς κ. Crowe, ὁ δήμαρχος Καλαμῶν κ. Κροντήρης κι' ἐγώ. Μάρτυρες ὑπερασπίσεως περὶ τοὺς εἴκοσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τρεῖς ἰατροί, τοὺς ὁποίους ἀποφεύγω νὰ κατονομάσω.

Ὅλο αὐτὸ τὸ ἐπιτελεῖο ἐπιστημόνων θὰ ὑπεστήριζε τὴν πνευματικὴ κατωτερότητα τοῦ Λεωνίδα Ριφάλδη. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν πῆρα προκαταβολικῶς μέτρα γιὰ ἄμυνα κι' ἐπίθεσι, γιατὶ ἀσφαλῶς σ' ἐμένα θὰ ἔρριχναν τὰ πυρά τους, γιὰ νὰ μὲ ἐξουδετερώσουν ἀπὸ οὐσιώδη μάρτυρα κατηγορίας.

Ὁ πρόεδρος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξι τῆς διαδικασίας καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ κατηγορητήριο ποὺ ἐκράτησε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες. Τὸ κατηγορητήριον ἀνέφερε ἕνα τεράστιο ἀριθμὸ μὲ ξενικὲς ἐπωνυμίες ἐπιχειρήσεων, ἀπὸ πόλεις ὁλοκλήρου τῆς ὑδρογείου, ὅπου ἔδρασεν ἡ ἀόρατη συμμορία τῶν Krafter, μὲ πλαστὰ τσέκς καὶ πλαστὲς φορτωτικές.

— Νὰ παραμείνη ὁ μάρτυς ἀστυνομικὸς Δουκάκης καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ἀποσυρθοῦν, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ἀφοῦ ἔδωσα τὸν ὅρκο καὶ τὰ τυπικὰ περὶ τῶν κατηγορουμένων καὶ πρὶν ἀρχίσω νὰ ἐξιστορῶ χρονολογικῶς καὶ ὅπως ἀκριβῶς συνέβη ἡ ἀνακάλυψις, ἡ ὑπεράσπισις, γιὰ νὰ ἐντυπωσιάση τὸ δικαστήριο, μοῦ ὑπέβαλε τὸ ἐρώτημα :

— Εἶναι ἀλήθεια μάρτυς ὅτι ὁ Χρῆστος Ριφάλδης εἶναι φιλάνθρωπος, βοηθεῖ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἔχει κάνει ἀναρίθμητες δωρεὲς στὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα, τὴν Σῦρο ;

—Ἴσως νὰ εἶναι ὅπως λέτε, μὰ εἶναι ἐπίσης γνωστὸ ὅτι οἱ κακοποιοὶ εἶναι σπάταλοι στὶς ἐπιδείξεις καὶ σκορποῦν ἀσυλλόγιστα χρήματα βγαλμένα χωρὶς ἱδρώτα καὶ κόπο.

Εἶχεν ἀρχίσει κιόλας ἡ ἐπίθεσις τῆς ὑπερασπίσεως ποὺ προέβλεπα. Ἂν καὶ ἐγνώριζαν πὼς ἤμουνα καλὰ κατατοπισμένος γιὰ τὴ δρᾶσι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας, μὲ τὴν ἀπάντησί μου διεμαρτυρήθησαν στὸν πρόεδρο.

Καὶ συνέχισα :

—Ὁ Χρῆστος Ριφάλδης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ἐγκληματικὲς φυσιογνωμίες

πού ἐγνώρισαν ποτὲ οἱ διεθνεῖς καταδιωκτικὲς Ἀρχές, γι' αὐτὸ πιστεύω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ νοῦς πού συνέλαβε τὴν ἰδέα τῆς ἐκτυπώσεως τῶν πλαστῶν φορτωτικῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ σᾶς ἀναπτύξῃ ὁ κ. Crowe μὲ τὴ σειρά του τὸ ρόλο τους στὰ διεθνῆ χρηματιστήρια. Ἀπὸ τὸ 1918 ἀρχίζει ἡ δρᾶσις τοῦ Ριφάλδη στὴν Αἴγυπτο, ὅπως γράφει τὸ ποινικό του μητρῶο στὰ ἀρχεῖα τῆς Σημάνσεως «δυναμικὸς στὴ πλαστογράφησι τῶν τσὲκς καὶ τὸ πλασάρισμα». Γιὰ πολλὰ χρόνια παρέμεινε ἄγνωστος, μὰ τὸ 1930 ἔπεσε στὰ δίκτυα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων καὶ ξεσκεπάσθηκε ὁ ἀόρατος πλαστογράφος. Μὲ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴ σύλληψι τῶν κατηγορουμένων συνέλεξα θετικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν πολιτεία τοῦ πατέρα τους. Ὁ Χρῆστος Ριφάλδης γεννήθηκε στὴν Σῦρο τὸ 1876. Τελείωσε τὸ γυμνάσιο τῆς πατρίδας του καὶ συνέχισε σπουδὲς στὴν Ἀθήνα στὴν Ἐμπορικὴ καὶ σὲ ξένες γλῶσσες. Ἀφοῦ ἀπεφοίτησε, δὲν τὸ χωροῦσε ἡ χώρα μας. Γεννημένος τυχοδιώκτης, τράβηξε, 22 χρόνων νέος, γιὰ τὴν Αἴγυπτο, νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴ μόρφωσι πού διέθετε. Στὴν Ἀλεξάνδρεια πού ἐγκαταστάθηκε ἔγινε περιζήτητος ὑπάλληλος καὶ ὅπως ἦταν ἔξυπνος, μεγαλομανὴς καὶ φιλόδοξος, βρῆκε τὸ κατάλληλο ἔδαφος σ' αὐτὴ τὴ χώρα καὶ ἄρχισε δειλὰ - δειλὰ τὴ δρᾶσι του, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ μεγάλη ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία πού ἐγνώρισαν ποτὲ οἱ διεθνεῖς καταδιωκτικὲς Ἀρχές. Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ βρέθηκε στὸ Παρίσι καὶ μετὰ ἀπὸ ἕνα ἔξυπνο καὶ μεγάλο «κόλπο» πού πέτυχε, ξαναγύρισε στὴν Αἴγυπτο καὶ παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς Ἕλληνος μεγαλεμπόρου. Μὲ τὴν προῖκα πού πῆρε καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ «κόλπου» στὸ Παρίσι, ἄνοιξε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἐπιχείρησι βάμβακος. Ἀπὸ τὸ γάμο του ἀπέκτησε τέσσερες γυιούς. Τὸν Γιάννη, τὸν Θᾶνο, τὸν Νῖκο καὶ τὸν Λεωνίδα. Τοὺς ἐμόρφωσε, τοὺς ἔκανε ἐπιστήμονες σὲ ξένα πανεπιστήμια καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Λεωνίδα τὸν ἐσπούδασε στὸ Βερολῖνο πολιτικὲς ἐπιστῆμες. Ἕνας πατέρας αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι εἶχε γιὰ τὰ παιδιά του καὶ ὁ Ριφάλδης, ἔδωσε στοὺς γυιούς του ἀνώτερη μόρφωσι γιὰ μεγαλύτερη ἀποδοτικότητα στὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του. Ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ὁ Ριφάλδης ἐγκατέλειψε τὴν Αἴγυπτο, ἐγκαταστάθηκε στὴν Γερμανία καὶ ὠργάνωσε στὸ Βερολῖνο μιὰ βιομηχανία χάρτου ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἀστὴρ» μὲ ψεύτικα ὑποκαταστήματα στὸ Ἀμβοῦργο, Παρίσι καὶ Κάϊρο. Τὴ διεύθυνσι τοῦ κεντρικοῦ καὶ τοῦ ὑποκαταστήματος Ἀμβούργου ἀνέθεσε στὸ γυιό του Γιάννη, τῶν Παρισίων στὸ Θᾶνο καὶ τοῦ Καΐρου ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1919 ἐκήρυξε χρεωκοπία τοῦ ὑποκαταστήματος Αἰγύπτου καὶ ἀφοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα σωρὸ πιστωτὰς καὶ τράπεζες, ἐξαφανίσθηκε. Οἱ αἰγυπτιακὲς Ἀρχὲς τὸν κατεδίκασαν ἐρήμην σὲ 4 χρόνια φυλάκισι. Ὁ Ριφάλδης ξαναγύρισε στὴ Γερμανία, χωρὶς νὰ γνωρίζουν οἱ ἐκεῖ πιστωτὲς τὴν χρεωκοπία τοῦ «Ἀστέρος», στὴν Αἴγυπτο. Στὸ μεταξὺ προετοίμασε καὶ ἐκεῖ τὸ «κόλπο» του καὶ ἀφοῦ ἔβαλε στὸ χέρι πιστωτὲς καὶ τράπεζες στὸ Ἀμβοῦργο μὲ τὸ ποσὸν τῶν 800.000 χρυσῶν μάρκων, ἐδήλωσε πτώχευσι καὶ δραπέτευσε μὲ τὸ ψευδώνυμο Kraster - Younter, καταφεύγοντας στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Ὁ γυιός του Γιάννης, συνυπεύθυνος στὶς ἀπάτες τοῦ πατέρα του, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τότε στὴν Ἀθήνα. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ὁ Χρῆστος Ριφάλδης ξαναμπῆκε στὸ γερμανικὸ ἔδαφος μὲ τὸ ψευδώνυμο Ντάνης Ξενοφῶν καὶ ἀφοῦ διωχέτευσε ἀρκετὰ πλαστὰ τσὲκς πού εἶχε ἑτοιμάσει, ἔγινε ἄφαντος καὶ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Τὸ κοσμοπολίτικο παρουσιαστικὸ τοῦ Χρήστου Ριφάλδη τὸν βοηθοῦσε νὰ κυκλοφορῆ καὶ νὰ ἐμφανίζεται στὴν Εὐρώπη σὰν μεγαλέμπορος, καπνοβιομήχανος, μεγαλοεπιχειρηματίας βάμβακος κ.λ. Ὅπως φαίνεται, ὁ Χρῆστος Ριφάλδης τὴν ἐποχὴ αὐτὴ συνέλαβε τὴν μεγάλη ἰδέα τῆς πρωτοτύπου ἀπάτης τῶν πλαστῶν φορτωτικῶν. Γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὅμως ὑπόνοιες στὴ Παρισινὴ Ἀστυνομία καμουφλαρίσθηκε μὲ μιὰ καινούργια ἐπιχείρησι ἐμπορίου γουναρικῶν, μὲ κατάστημα στὴν ὁδὸ Μπερζὲρ ἀριθ. 19. Σὺν τῶ χρόνω ἐξετύπωνε σὲ γαλλικὰ τυπογραφεῖα διάφορα πλαστὰ συμβόλαια ἀσφαλιστι-

κῶν ἑταιρειῶν, Certificate of Origin καὶ πληθώρα φορτωτικῶν δεκάδων ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων. Γιὰ τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἀκίνδυνη πραγματοποίησι τοῦ μεγάλου σχεδίου τῶν πλαστῶν φορτωτικῶν, ὁ πατέρας Ριφάλδης ἐνοικίασε κοντὰ στὸ Σηκουάνα, στὸ Μπουλεβὰρ Σαὶντ Μαρσέλ, τὴ βίλλα «Σιλὰνς» (σιωπῆς), γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ τὴ φύλαξι τῶν χιλιάδων ἐντύπων τῆς ἀπάτης καὶ τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν, γιὰ τὴ συνεννόησι μεταξύ τους, «ἐπιχείρησι Krafter». Τότε ἀκριβῶς ὁ Χρῆστος Ριφάλδης παρουσιάζεται μὲ γραφεῖο ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων σ' ἕναν ἄλλο δρόμο τοῦ Παρισιοῦ, στὴν ὁδὸ Τρεβὶζ ἀριθ. 6, μὲ τὸ ψευδώνυμο Π. Ριφὰλ καὶ ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ τὴ δρᾶσι της ἡ ἐπιχείρησις Krafter. Ἄλλος τράβηξε γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἄλλος γιὰ τὸ Βερολῖνο καὶ ὁ πατέρας Ριφάλδης γιὰ τὴν Ἑλλάδα, μὲ πλαστὸ διαβατήριο ποὺ ἔφτιαξεν ὁ ἴδιος, μὲ τὸ ψευδώνυμο Χρῆστος Βαϊρδῆς. Στὸν ἔλεγχο διαβατηρίων ἐδήλωσεν ὅτι θὰ διέμενε στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν ἀριθ. 390. Ἀργότερα ἀπεδείχθη ὅτι ἡ διεύθυνσις ποὺ ἐδήλωσε ἦταν ψεύτικη. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1935 ἦρθε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν Ἀθήνα οἰκογενειακῶς, φορτωμένος μὲ ψεύτικες φορτωτικές, πλαστὲς σφραγῖδες καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἀπάτη κι' ἔβαλε σὲ ἐνέργεια τὰ σατανικά σχέδιά του στὴ Χώρα μας. Ἐνοικίασε γραφεῖα, τὰ ἐπίπλωσε καὶ στὸ πρῶτο, Κρατίνου 11, ἐγκατέστησε τὸ γυιό του Λεωνίδα, μὲ τὸ ψευδώνυμο Πιὲρ Λακρί, στὸ δεύτερο, Μιλτιάδου 23, τὸ γυιό του Γιάννη, μὲ τὸ ψευδώνυμο Γιάννης Πετράκης καὶ στὸ τρίτο ὁ ἴδιος, στὴν ὁδὸν Πατησίων 149, μὲ πομπώδεις τίτλους καὶ ψευδώνυμο «Ὀρέστης Τάκος» — Εἰσαγωγαὶ - ἐξαγωγαὶ — Μεγάλαι ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις» καὶ μὲ ταχυδρομικὴ θυρίδα 295 στὸ ταχυδρομεῖο Ἀθηνῶν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔκαναν καταθέσεις σὲ διάφορες τράπεζες καὶ ἔδιναν μεταξύ τους ἐγγυητικὲς ἐπιστολές, δόλωμα γιὰ τὰ θύματα, καὶ κατόπιν ἐξαπέλυσαν τὶς πλαστὲς φορτωτικὲς στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Μέσα σ' ἕνα μῆνα παρέσυραν ἕνα σωρὸ ξένες ἐπιχειρήσεις ποὺ μάταια περίμεναν τὰ ἐμπορεύματα ποὺ εἶχαν ἀγοράσει. Τὸ μεγάλο «κόλπο» τους πέτυχε στὴν Ἑλλάδα καὶ πρὶν ξεσπάσουν οἱ μηνύσεις ὁ Χρῆστος Ριφάλδης διέφυγε πάλι γιὰ τὸ Παρίσι καὶ ἄφησε τοὺς γυιούς του νὰ συνεχίσουν μὲ ἄλλα ψευδώνυμα. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὅπως εἶχαν δελεασθῆ ἀπὸ τὴ προηγούμενη ἐπιτυχία, τοῦ «κόλπου» τους, ἐγκατεστάθησαν σ' ἄλλα γραφεῖα μὲ ἄλλα ψευδώνυμα. Ὁ Λεωνίδας ὡς Μαρτὲν στὴν ὁδὸ Σωκράτους 235 καὶ ὁ Γιάννης ὡς Χριστοφόρου στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ 320, καὶ ἄρχισαν νὰ ἐξαπολύουν, μὲ τὰ νέα ψευδώνυμα, πλαστὲς φορτωτικές. Μὰ πρὶν προλάβουν νὰ καταφθάσουν οἱ καινούργιες μηνύσεις, ἔκλεισαν τὰ γραφεῖα καὶ χάθηκαν τὰ ἴχνη τους.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πρόεδρος, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἡ ἀλήθεια καὶ εἰς ἀπάντησι πρὸς τὴν ὑπεράσπισιν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ δικογραφία, ποὺ εἶχε στὴν ἕδρα τὸ ποινικὸ μητρῶο τοῦ Χρήστου Ριφάλδη, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μᾶς εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν «Ἰντερπολ» τῆς Βιέννης.

—Ἀπὸ ἐδῶ κύριοι, εἶπεν ὁ πρόεδρος, θὰ πληροφορηθοῦμε ποιὸς εἶναι ἀκριβῶς ὁ Χρῆστος Ριφάλδης ποὺ ἡ ὑπεράσπισις μᾶς τὸν παρουσιάζει τίμιο καὶ εὐεργέτη. «Εἰς τὰς 15 Νοεμβρίου 1924 κατεδικάσθη ἐρήμην ἀπὸ τὸ δικαστήριον Ἀμβούργου εἰς 10 ἐτῶν εἱρκτὴν δι' ὑπεξαίρεσιν καὶ ἀπάτην 800.000 χρυσῶν μάρκων εἰς βάρος τραπεζιτικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς Γερμανίαν. Δραπετεύσας μὲ τὸ ψευδώνυμον Κράστερ Γιούντερ καταζητεῖται ἀπὸ τὰς γερμανικὰς Ἀρχὰς διὰ τοῦ 224/244/58 ἐντάλματος συλλήψεως. Εἰς τὰς 23-10-1925 κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς 8 μηνῶν φυλάκισιν ἀπὸ τὸ δικαστήριον Βερολίνου, δι' ἀπάτην. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1930 καταδικάζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριο Τουλῶνος εἰς 3 ἐτῶν φυλάκισιν, διὰ χρῆσιν πλαστοῦ διαβατηρίου. Ἀπὸ τὸ δικαστήριον Παρισίων κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 182 γαλλικῶν φράγκων, διὰ χρῆσιν πλαστοῦ ὀνόματος. Τὴν 1-10-1930 τὸ κακουργιοδικεῖον Λωζάννης τὸν καταδικάζει εἰς 2 ἐτῶν φυλάκισιν, δι' ἀπάτην καὶ ἔπεται συνέχεια, εἶπεν ὁ πρόεδρος. Ἀλλὰ θεω-

ρῶ σκόπιμο, συνέχισεν ὁ πρόεδρος, νὰ ἀναφέρω καὶ τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἐχρησιμοποίει, ὅπως γράφει τὸ μητρῶο του, Brend, Hiler, Franc, Knospou, Alter, Berr, Kerr, Kalis, Den, Krister, Kolios, Knos, Bellos, Karolos, Dall, Daussen, Krafter, Danis, Xenofon, Hounder, Knogel, Dixon, Morlau, Kraster, Younder, Χρῆστος ἢ Τζὰκ τοῦ Ἀλφρέδου ἢ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Ἀργυρῶς δύο ἀκόμη ποὺ ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς Ἑλλάδα τὸ 1935, Βαϊρδῆς καὶ Ὀρέστης Τάκος, καὶ τὸ πραγματικόν του Χρῆστος Ριφάλδης, διὰ τὰς ἀγαθοεργίας του. Ἀκόμη γιὰ νὰ κατατοπισθοῦμε σαφέστερα, θὰ διαβάσω καὶ δύο συνθηματικὲς καὶ ἀποκαλυπτικὲς ἐπιστολὲς ἀπὸ τὸ πλούσιο ὑλικὸ τῆς ὕποπτης ἀλληλογραφίας των, ποὺ ἔχει κατασχεθῆ καὶ βρίσκεται στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.

«Τρίτη, 24-3-1936

Ἀγαπητὲ Λ.

Ἔλαβον τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 17 ἐπιστολήν σου. Σήμερον ταχυδρομῶ συστημένο βιβλίον τῶν ἐμπορικῶν πλοίων. Δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ τὸ στείλης πίσω. Εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν πλοίων, ἔναντι ἑκάστου ἀτμοπλοίου, θὰ εὕρητε τὴν σελίδα εἰς τὴν ὁποίαν ἀγγέλλεται, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδης εἰς ποίαν ἑταιρείαν ἀνήκει. Ἀναφέρω τοῦτο διότι ἐὰν τὸ ἐγνώριζες δὲν θὰ ζητοῦσες τὸ βιβλίον τῶν ἀτμοπλοίων. Ἐν τούτοις, καθὼς εἶπον, ταχυδρομῶ τὸ βιβλίον. Διὰ συστημένου δέματος σήμερον στέλλω πρὸς τὸν τὸν J. 36 φορτωτικὰς τῆς μιᾶς γραμμῆς, ἀντὶ τῶν δύο τὰς ὁποίας ἐζήτησες. Αἱ ἄλλαι φορτωτικαὶ ἐκτυποῦνται καὶ θὰ τὰς ἔχης κατὰ τὸ τέλος Μαρτίου περίπου. Πές μου ἐὰν πραγματικῶς τὰς θέλης, διότι δὲν βλέπω τὶ δύνασαι νὰ φορτώσης ἀπὸ τὴν δυτικὴν Ἀγγλίαν. Φορτωτικαὶ ἐξαγόμεναι ἐν Ἑλλάδι χρειάζονται σφράγισιν καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις πιστοποιητικὸν προελεύσεως. Ἔσω προσεκτικὸς καὶ μὴ κάμης λάθος. Ἐὰν μοῦ ἔγραφες καθαρὰ ἐξ ἀρχῆς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, θὰ εἶχες τὸ ὄφελος τῆς πείρας μου, ἀλλὰ μὲ ἄφησες τελείως εἰς τὸ σκότος. Ἐὰν μοῦ ἔγραφες ἐξ ἀρχῆς διὰ τὰς φορτωτικάς, θὰ σοῦ εἶχα οἰκονομήσει παραγράφων ἀχρήστους ἐπιστολὰς καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸν Π.. Κάποιος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδη τὸν Π. Δύναμαι νὰ μαντεύσω ποιὸς εἶναι αὐτός. Μοῦ λὲς ὅτι θὰ φύγης μακρὰν δι' ἕνα ἢ καὶ δύο χρόνια, ἀλλὰ ποῦ; Διατὶ δὲν εἶσαι εἰλικρινής;

Μὲ ἀγάπην
Χ».

Σημείωσις πραγματογνώμονος :

«Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ φέρεται χειρογράφως διὰ μολυβδίδος τὸ κάτωθι. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιήσης τὰ ἀσφαλιστήρια συμβόλαια. Ὅ,τι ἀκριβὴς μετάφρασις ἐκ τῆς ἀγγλικῆς.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 19 Αὐγούστου 1936
Ὁ πραγματογνώμων
Γ. Π. Καρύδης».

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ ρόλος μιᾶς πριγκηπίσσης κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον

Δὲν ὑπάρχει ὑπόθεσις, ποὺ ἀπασχόλησε τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη, στὴν ὁποία νὰ μὴ πρωταγωνιστῆ καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὡραίου φύλου, ποὺ κινεῖται ἀνάμεσα στὰ κατάφωτα σαλόνια καὶ τὶς καγκελλαρίες, σὰν σύνδεσμος ἢ σύμβουλος ἀνθρώπων ποὺ καταστρώνουν συνωμοτικὰ σχέδια γιὰ νὰ ἀποκτήσουν δύναμι καὶ νὰ ὑπερισχύσουν τῶν ἀντιπάλων των.

Ἔτσι κι' ἐδῶ, δὲν μποροῦμε νὰ παραβλέψουμε τὴν ξανθομάλλα Στέφι Ρίχτερ, περισσότερο γνωστὴ ὡς ἡ «Αὐτῆς Ὑψηλότης ἡ πριγκήπισσα Στεφανία Χόλενλόε Βάλντεμπουργκ Σίλινγκσφουρτ». Ἡ πριγκήπισσα αὐτὴ ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στὰ γεγονότα ποὺ ὡδήγησαν στὴν προδοσία τῆς Τσεχοσλοβακίας κατὰ τὴν συμφωνία τοῦ Μονάχου. Μετὰ τὸ 1940, ἡ πριγκήπισσα ἐμερίμνησε γιὰ τὴν συνάντησι στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ἐμπίστων πρακτόρων τοῦ Χίτλερ, τοῦ λοχαγοῦ Βίντεμαν μὲ ἕνα μυστηριώδη Βρεταννὸ ἐπισκέπτη, ὅπου συνεζήτησαν σχέδια γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς μοναρχίας στὴ Γερμανία. Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς εἶχε τὴ γνώμη ὅτι καὶ οἱ δύο λαοί, ὁ γερμανικὸς καὶ ὁ ἀγγλικός, θὰ ἐξεπλήσσοντο ἐὰν ἐπληροφοροῦντο πόσον εὔκολη ἦταν ἡ ὑπογραφὴ μιᾶς ἱκανοποιητικῆς εἰρήνης ποὺ θὰ ὑπεγράφετο ἀπὸ τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους.

Ἡ Στέφι Ρίχτερ δὲν κατήγετο ἀπὸ οἰκογένεια εὐγενῶν. Ἐν τούτοις συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ παίξη τὸ ρόλο ἑνὸς εὐγενοῦς. Ἡ 17χρονη κόρη ἑνὸς Βιεννέζου δικηγόρου κοιταζόταν μόνη της στὸν καθρέπτη τοῦ δωματίου της, ἀπεκάλει τὸν ἑαυτό της ἡ «Αὐτῆς Ὑψηλότης», ἐγνώριζε δὲ ὅτι τὰ ὄνειρα ποὺ ἔβλεπε στὸν καθρέπτη της θὰ γίνονταν μιὰ μέρα πραγματικότης. Ὁ ἄνδρας τῶν ὀνείρων της ἦταν ὁ πρίγκηψ Φρήντριχ Φρανσουὰ Ὠγκάστιν Μαρὶ Χόλενλόε Βάλντεμπουργκ, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ. Ἡ Στέφι καὶ ὁ πρίγκηπάς της παντρεύθηκαν στὸ Λονδῖνο τὸ 1914 καὶ ἕξη χρόνια ἀργότερα διαζεύχθηκαν. Ἡ Στέφι ἰσχυρίσθηκε ὅτι αἰτία ἦταν κάποια ἄλλη γυναίκα. Ὁ πρίγκηπας δὲν τὸ παρεδέχετο αὐτό. Μετὰ τὸ διαζύγιο, ἡ Στέφι διατήρησε τὸν πριγκηπικό της τίτλο καὶ γρήγορα κατέστη μιὰ γνωστὴ φυσιογνωμία ποὺ ἐκινεῖτο ἀνὰ τὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης. Ὁρμητήριο τῶν ἐπιχειρήσεών της κατέστη τὸ Λονδῖνο. Ἔγινε εὐνοουμένη τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ—καὶ ἐπιστήθια φίλη τοῦ προσωπικοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ Φύρερ, λοχαγοῦ Βίντεμαν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο ἦταν διοικητὴς τοῦ δεκανέως τότε Χίτλερ.

Πολλοὶ θὰ ἀποροῦν γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εὕρισκε τὰ χρήματα ἡ πριγκήπισσα γιὰ νὰ διασκεδάζη καὶ νὰ ταξιδεύη τόσο πολύ. Τελικά, τὸ 1939, ἕνα μέρος τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ ἀπεκαλύφθη, ὅταν ἡ Στεφανία ὑπέβαλε μήνυσι κατὰ τοῦ λόρδου Ρόθερμήαρ, ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου ἐκδότου, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι τῆς εἶχε ὑπογράψει ἕνα συμβόλαιο νὰ τῆς καταβάλλη ἐτησίως 20.000 δολλάρια, ἐὰν ἐδέχετο νὰ γίνη προσωπικὴ πρέσβειρά του στὸν Χίτλερ καὶ ἄλλους ἡγέτες τῆς Εὐρώπης. Ἡ Στεφανία ἀργότερα ἰσχυρίσθηκε ὅτι αὐτὴ ἐνέπνευσε στὸν Ρόθερμήαρ νὰ ἐπιζητήση τὴν ἀποκατάστασι τῆς μοναρχίας στὴν Οὐγγαρία. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε καμιὰ σχέσι μὲ τὴν φιλοδοξία τοῦ Ρόθερμήαρ νὰ ἀνεβάση ἕνα συγγενῆ της στὸν οὐγγρικὸ θρόνο.

'Ο λόρδος Ρόθερμήαρ παραδέχθηκε ὅτι ἀπὸ τὸ 1932 μέχρι τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1938, κατέβαλε στὴ Στεφανία, ὄχι 20.000 δολλάρια κατ' ἔτος, ἀλλὰ ἕνα ποσὸν 250.000 δολλάρια περίπου, χωρὶς νὰ ὑπολογίζη τὰ ἄλλα πανάκριβα δῶρα ποὺ τῆς εἶχε κάμει. 'Ο δικηγόρος του ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ συμφωνία τους δὲν ἦταν κατωχυρωμένη μὲ νόμιμο συμβόλαιο καὶ ὅτι ἡ κυρία ἐφήρμοζε ἐκβιαστικὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπιβάλη τοὺς ἰσχυρισμούς της.

'Ο δικαστὴς Τάκερ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων καὶ ἐξέδωσε ἀπόφασιν κατὰ τὴν ὁποία τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ Ρόθερμήαρ εἶχε συνάψει μιὰ τέτοια συμφωνία μὲ τὴν πριγκήπισσα.

'Ανάμεσα στὰ ἄλλα μαρτυρικὰ στοιχεῖα, ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα ἦταν μιὰ ἐπιστολὴ γραμμένη ἀπὸ τὸν λοχαγὸ Βίντεμαν πρὸς τὸν λόρδο Ρόθερμήαρ, στὴν ὁποίαν ἐξέφραζε τὴν ἐκτίμησι τοῦ Χίτλερ πρὸς τὴν πριγκήπισσα, γιὰ τὴν πρωτοβουλία της νὰ τὸν συνδέση μὲ τὸν Ρόθερμήαρ. Περαιτέρω ὁ Βίντεμαν ἀνέφερε στὴν ἐπιστολή του ὅτι οἱ «ἐνέργειές της συνέβαλαν τὰ μέγιστα στὸ νὰ καταστήσουν δυνατὴ τὴ συμφωνία τοῦ Μονάχου».

'Η δρᾶσις τῆς πριγκηπίσσης πρὸ τῆς συμφωνίας τοῦ Μονάχου, ἐξιστορήθη ἐν μέρει στοὺς πράκτορες τοῦ F.B.I. ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν «Αὐτῆς 'Υψηλότητα». 'Η ἱστορία αὐτὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1938 ἡ Στεφανία συναντήθηκε μὲ τὸν στρατάρχη Χέρμαν Γκαῖριγκ στὸ μεσαιωνικό του πύργο Καρὶν Χώλ. 'Ο Γκαῖριγκ καὶ ἡ πριγκήπισσα «συνεζήτησαν τὴν δυνατότητα πραγματοποιήσεως μιᾶς συναντήσεως ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ λόρδου Χάλιφαξ, μὲ σκοπὸ νὰ διαπραγματευθοῦν τὸ θέμα τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης... Μιὰ τέτοια συνάντησις μποροῦσε νὰ διευθετηθῆ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Φὸν Ρίμπεντροπ, ὑπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν». Καὶ οἱ δυό τους προέτειναν διαφόρους ναζὶ ποὺ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπαφὴ αὐτή. 'Εν τέλει συνεφώνησαν ὅτι ὁ πλέον κατάλληλος γιὰ τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ ἦταν ὁ λοχαγὸς Βίντεμαν. 'Ο Γκαῖριγκ, ὅμως ἐδήλωσεν ἡ πριγκήπισσα, ἦταν ὑπὲρ τῆς ἰδέας ὅπως ἐπιτύχη μιὰ καλύτερη κατανόησι μεταξὺ Γερμανίας καὶ 'Αγγλίας καὶ ἔτσι, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ Φὸν Ρίμπεντροπ, νὰ ἀποφευχθῆ ὁ πόλεμος.

'Η πριγκήπισσα ἐν συνεχείᾳ ἔπεισε τὸν Βίντεμαν νὰ ἀποσπάση τὴν ἔγκρισι τοῦ Χίτλερ γιὰ τὴ μετάβασί του στὸ Λονδῖνο, πρὸς συνάντησι τοῦ λόρδου Χάλιφαξ, ὅπου θὰ προετοίμαζε τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Γκαῖριγκ.

Μόλις καταστρώθηκαν τὰ σχέδια στὴ Γερμανία, ἡ πριγκήπισσα ἔσπευσε στὸ Λονδῖνο. Δὲν συνάντησε καμμιὰ δυσκολία στὴν διευθέτησι τῆς συναντήσεως μὲ τὸν λόρδο Χάλιφαξ, ποὺ δέχθηκε πρόθυμα νὰ πραγματοποιήση μιὰ ἀνεπίσημη ἐπαφὴ μὲ τὸν Βίντεμαν στὸ Λονδῖνο, μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ καταβληθῆ προσπάθεια γιὰ τὴν διατήρησι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς περαιτέρω κατανοήσεως μεταξὺ Χίτλερ καὶ 'Αγγλίας.

'Ο Βίντεμαν, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Χίτλερ, ἀφίχθη στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ συζητήση τοὺς ὅρους εἰρήνης μεταξὺ τῶν δύο Χωρῶν. "Οπως ἀπεκάλυψεν ἀργότερα ἡ πριγκήπισσα, παρ' ὅλον ὅτι δὲν ἦταν παροῦσα στὴ συνάντησι τῶν Χάλιφαξ καὶ Βίντεμαν, ἐν τούτοις ἐγνώριζεν ὅτι ἡ συνάντησις ἐκείνη εἶχε στεφθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας. 'Η ἐπίσκεψις ὅμως τοῦ Γκαῖριγκ δὲν πραγματοποιήθηκε ποτέ, γιατὶ ἡ εἴδησις περὶ μεταβάσεως στὸ Λονδῖνο τοῦ Βίντεμαν διέρρευσε καὶ ἐπενέβη ὁ Φὸν Ρίμπεντροπ. 'Η συνδιάσκεψις τῶν ἡγετῶν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς 'Αγγλίας πραγματοποιήθηκε ἀργότερα στὸ Μόναχο.

'Η Στεφανία ἀρνήθηκε ἐπίμονα τὴν κατηγορία ὅτι μετεῖχε καὶ αὐτὴ στὴ συνάντησι τοῦ λόρδου Ράνσιμαν καὶ τοῦ Τσέχου ναζὶ Κόνραντ Χάνλάϊν, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεζητήθησαν εὐμενῶς οἱ ἀξιώσεις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Σουδίτης τῆς Τσεχοσλοβακίας. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ζυμώσεων τοῦ Μονάχου, αὐτὴ βρισκό-

ταν στὴν κατοικία της, στὸν πύργο Λεοπόλντκρόν, σὲ μιὰ κοιλάδα ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Μπέρχτεσγκάτεν, ὅπου ἐπεδίδετο σὲ ὀργιαστικὰ γλέντια. Κατὰ τὴ νύκτα, ἐφαίνοντο ἀπὸ ἐκεῖ τὰ φῶτα τοῦ ὀρεινοῦ θερέτρου τοῦ Χίτλερ, ποὺ τρεμόσβηναν μακρυὰ στὸ βάθος.

Ἡ πριγκήπισσα ἰσχυρίσθηκε ἀργότερα ὅτι δὲν εἶχε συναντήσει ποτὲ τὸν Χίτλερ πρὸ τῆς προσλήψεώς της ἀπὸ τὸν Ρόθερμήαρ καὶ ὅτι ἡ πρώτη της συνάντησις μὲ τὸν Χίτλερ πραγματοποιήθηκε κατόπιν παρακλήσεως αὐτοῦ τοῦ Ρόθερμήαρ καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησί του. Ὅταν ἡ πριγκήπισσα διεφώνησε μὲ τὸν Ρόθερμήαρ, ἀνέφερεν ὅτι ὁ λόρδος ἦταν θαυμαστὴς τοῦ Χίτλερ καὶ ὅτι εὑρίσκετο στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν Ἄγγλων κατευναστῶν καὶ ἐγκωμιαστὴς τοῦ Χίτλερ μετὰ τὴν συμφωνία τοῦ Μονάχου.

Ἡ Στεφανία ἐξήγησεν ὅτι ὁ ρόλος της ἦταν ὁ ρόλος τοῦ ταχυδρόμου, παρ' ὅλον ὅτι ὁ Χίτλερ τῆς εἶχεν ἀπονείμει τὴ χρυσῆ «σβάστικα», τὸ μετάλλιο τοῦ γερμανικοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ, μὲ μιὰ προσωπικὴ φωτογραφία μὲ αὐτόγραφο ἀφιερωμένο «στὴν ἀνάμνησι μιᾶς ἐπισκέψεως στὸ Μπέρχτεσγκάτεν» καὶ κάποτε τῆς ἔγραψε γιὰ νὰ τῆς πῆ:

«...Ἔχω πληροφορηθῆ μὲ πόση εἰλικρίνεια καὶ μὲ πόση θέρμη ἀγωνισθήκατε τὸν περασμένο χρόνο γιὰ τὴ Νέα Γερμανία καὶ γιὰ τὰ δικαιώματά της νὰ ζήση. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι συναντήσατε πολλὲς δυσκολίες στὸν ἀγώνα σας αὐτόν. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἐκφράσω, ὑψηλή μου πριγκήπισσα, τὶς εἰλικρινεῖς μου εὐχαριστίες γιὰ τὴν μεγάλη κατανόησι ποὺ πάντοτε ἐπεδείξατε γιὰ τὸ λαό μας καὶ εἰδικῶς γιὰ τὸ ἔργο μου...»

Μετὰ τὴν ἐξευτελιστικὴ συμφωνία τοῦ Μονάχου, τὸ F.B.I. ἔδειξεν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Χίτλερ ἔστελνε τὸν λοχαγὸ Βίντεμαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὡς γενικὸ πρόξενο στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο. Ἐφαίνετο πολὺ περίεργο τὸ ὅτι ὁ πλέον στενὸς συνεργάτης τοῦ Χίτλερ διωρίζετο σὲ ἕνα τόσο ταπεινὸ πόστο, ὕστερα ἀπὸ τὶς λαμπρὲς ἐπιτυχίες του στὸν διπλωματικὸ τομέα πρὶν ἀπὸ τὴ συμφωνία τοῦ Μονάχου. Ὁ Βίντεμαν ἀφίχθη ἀπὸ τὴν Γερμανία ἐπιβαίνων τοῦ ὑπερωκεανίου «Ἀμβοῦργον» τὴν 4 Μαρτίου 1939 καὶ ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους: «Ὁ μοναδικὸς σκοπὸς καὶ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἐργασθῶ ὡς μεσολαβητὴς πρὸς δημιουργίαν καλῆς θελήσεως μεταξὺ τῶν δύο Χωρῶν μας...».

Ἡ ἄφιξις τοῦ Βίντεμαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες συνέπεσε μὲ τὶς τελικὲς προετοιμασίες τῆς Γερμανίας γιὰ τὴν ἔξοδό της στὸν πόλεμο. Τὸ F.B.I. πληροφορήθηκε ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ λοχαγοῦ Βίντεμαν στὶς Η.Π.Α. δὲν ἦταν τόσον ἀθώα ὅσον ἐφαίνετο. Μιὰ πληροφορία προερχομένη ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες καὶ μάλιστα ἀπὸ στενὸ συνεργάτη τοῦ Χίτλερ, ἔλεγεν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Βίντεμαν ἦταν νὰ ὀργανώση τὴν προπαγάνδα ὑπὲρ τῆς Γερμανίας καὶ κατὰ τῶν Ἑβραίων στὶς Η.Π.Α., νὰ ἐνθαρρύνη τὸν φασισμὸ στὸ Μεξικὸ καὶ νὰ μετατρέψη τὸ προξενεῖο τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου σὲ στρατηγεῖο τῆς γερμανοϊαπωνικῆς κατασκοπείας.

Ἄλλη ἀνησυχητικὴ πληροφορία ἐπίσης ἔλεγεν ὅτι ὁ Βίντεμαν θὰ συνηντᾶτο μὲ τὴν πριγκήπισσα Στεφανία—γεγονὸς ποὺ θὰ συνέδεε καὶ πάλιν τοὺς δύο πρωταγωνιστὰς τῶν παρασκηνίων τοῦ Μονάχου.

Ἡ πριγκήπισσα ἀφίχθη στὴ Νέα Ὑόρκη τὸν Δεκέμβριο, ὅταν ἔχασε τὴν ὑπόθεσι κατὰ τοῦ λόρδου Ρόθερμήαρ. Γέλασε στὶς ἐρωτήσεις ἑνὸς δημοσιογράφου περὶ τῆς πολιτικῆς της δράσεως κατὰ τὸ παρελθόν. «Ἀσχολοῦμαι τόσο μὲ τὴν πολιτικὴ ὅσο καὶ ἕνας ἀκροβάτης» ἐδήλωσε. «Δὲν διαβάζω οὔτε τὰ μισὰ νέα ποὺ γράφουν οἱ ἐφημερίδες». Ἡ πριγκήπισσα ἐδήλωσεν ὅτι ἐνδιεφέρετο μόνο γιὰ τὴν συγγραφὴ τῶν ἀπομνημονευμάτων της, γιὰ ἡσυχία καὶ γαλήνη. Τίποτε περισσότερο.

Παρὰ τὶς ἀφοπλιστικὲς αὐτὲς δηλώσεις, τὸ F.B.I. ἔθεσεν ὑπὸ στενὴ παρακολούθησι τὸν Βίντεμαν καὶ τὴν πριγκήπισσα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πάτησαν τὸ πόδι

τους στὴν Ἀμερική. Καὶ δὲν προεκάλεσε καμμιὰ ἔκπληξι στοὺς πράκτορες τοῦ F.B.I., ὅταν ἡ Στεφανία ἀφίχθη στὸν Φρέσνο τῆς Καλιφορνίας, ὅπου συνάντησε σ' ἕνα ἑστιατόριο, στὶς 29 Μαΐου, τὸν λοχαγὸ Βίντεμαν. Καὶ οἱ δυό τους μετέβησαν μὲ αὐτοκίνητο στὸ ἐθνικὸ πάρκο Σεκάϊκα καὶ τὴν ἑπομένη ἡμέρα ἀφίχθησαν στὸ Χίλσμπόρου, ἕνα προάστιο τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ὅπου ἡ πριγκήπισσα φιλοξενήθηκε ἀπὸ τὸν λοχαγὸ καὶ τὴν κυρία Βίντεμαν. Τὸ F.B.I. κατώρθωσε νὰ ἀρυσθῆ πληροφορίες ποὺ περιέγραφαν τὶς καθημερινὲς κινήσεις τους.

Τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης εἶχεν εἰδοποιηθῆ περὶ τοῦ κινδύνου ὅτι ὁ Βίντεμαν θὰ καθίστατο ἕνας νέος Φὸν Πάπεν σὲ περίπτωσι πολέμου μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ Φὸν Πάπεν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον δυναμικοὺς παράγοντες τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο.

Τὸ F.B.I. ἄρχισε τώρα νὰ συγκεντρώνη πληροφορίες ὅτι ὁ Βίντεμαν προσπαθοῦσε νὰ ἔλθη σὲ ἐπαφὴ μὲ κάποιον τῆς βρεταννικῆς ὑπηρεσίας «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις». Ἕνας Βρεταννὸς διπλωμάτης ἦλθεν ἀνεπίσημα σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Βίντεμαν καὶ διεπίστωσεν ὅτι ὁ λοχαγὸς εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πάλαι ποτὲ δεκανέως του. Ὁ Χίτλερ ἄρχισε νὰ ἀγνοῆ τὶς συμβουλὲς τῶν στρατηγῶν του καὶ γιὰ ἕνα παλιὸ στρατιωτικὸ σὰν τὸ Βίντεμαν, οἱ στρατηγοὶ ἦσαν περισσότερο ἀξιόπιστοι ἀπὸ τὸν αὐθαίρετο χαρακτήρα τοῦ Χίτλερ. Ὁ Βίντεμαν ἐγνώριζε πόσο σκληροὺς ὅρους θὰ ἔθετεν ἡ Ἀγγλία στὴ Γερμανία μετὰ τὸν πόλεμο. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἐφοβεῖτο τὴν ἧττα τοῦ Χίτλερ καὶ ἤλπιζε νὰ σώση τὴ Γερμανία ἀπὸ τοὺς ἐξευτελιστικοὺς ὅρους εἰρήνης.

Τὰ εἰρηνευτικὰ σχέδια τοῦ Βίντεμαν ἐτέθησαν σὲ ἐνέργεια. Στὶς 26 Νοεμβρίου 1940, ἕνας Ἄγγλος κατέλυσε στὸ ὑπ' ἀριθ. 1026 δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Μὰρκ Χόπκινς», στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο. Ἦταν ἕνας γνωστὸς διεθνὴς τραπεζίτης καὶ τὸ F.B.I. ἐγνώριζεν ὅτι εὑρίσκετο σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» στὶς Η.Π.Α. Ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης τοῦ δωματίου 1026 ἦταν ἡ «Α. Υ. ἡ πριγκήπισσα» Στεφανία, ποὺ ἐνεργοῦσε—πολὺ ἀπίθανα—ὡς ἀφελὴς πολιτικὸς ἀκροβάτης.

Ὁ Ἄγγλος, —τὸν ὁποῖον θὰ ἀποκαλοῦμε Σὲρ Τζὼν—καὶ ἡ πριγκήπισσα συνεζήτησαν ἐπὶ δύο ὥρας καὶ σαράντα πέντε λεπτὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο καὶ ξανασυναντήθηκαν μετὰ τὸ δεῖπνο. Τὴν ἑπομένη νύκτα συνάντησαν καὶ τὸν λοχαγὸ Βίντεμαν.

Ἀργότερα, ἔμπιστοι πληροφοριοδότες κατώρθωσαν νὰ δώσουν στὸ F.B.I. ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν συνομιλιῶν αὐτῶν, ποὺ εἶχαν περίπου ὡς ἑξῆς:

Ὁ Σὲρ Τζὼν ἐδήλωσε στὴ πριγκήπισσα ὅτι ἀντιπροσώπευε μίαν ὁμάδα Ἄγγλων ποὺ ἐπίστευαν ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπογραφῆ εἰρήνη μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας μὲ ἱκανοποιητικοὺς ὅρους, πρὶν ἐξέλθουν στὸν πόλεμον καὶ οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Συνεζήτησαν τὶς δυνατότητες τῆς μεταβάσεως τῆς πριγκηπίσσης στὸ Βερολῖνο, ὅπου θὰ ἔθετε τοὺς ὅρους εἰρήνης ὑπ' ὄψι τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Φὸν Ρίμπεντροπ.

Ἡ πριγκήπισσα ἦταν ἱκανοποιημένη ποὺ θὰ τῆς ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ δώση στὸν Χίτλερ νὰ καταλάβη ὅτι ἡ Ἀγγλία ἦταν ἕνα ἀπόρθητο τεῖχος καὶ ὅτι τοῦ παρείχετο ἡ εὐκαιρία νὰ συνδιαλλαγῆ μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ νὰ ἐπιτύχη τὴν πολυπόθητη εἰρήνη. Ὁ Σὲρ Τζὼν ἐδήλωσεν ὅτι θὰ συνιστοῦσε στὴν «Ντάουνινγκ Στρήητ 10», ὅπως ἡ βρεταννικὴ κυβέρνησις ἐπιδοκιμάση ἀνεπισήμως τὴ μετάβασι τῆς Στεφανίας στὸ Βερολῖνο.

Στὶς συνομιλίες ὁ Βίντεμαν ἀπέρριψε τὴν ἰδέα νὰ διαπραγματευθῆ μὲ τὸν Χίτλερ καὶ τότε τὸ «τρίο» συνεζήτησε τὴν δυνατότητα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς γερμανικῆς μοναρχίας μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

(Συνεχίζεται)

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

(ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1925 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1965)

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Αἱ ΠΡΩΤΑΙ ἡμέραι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἀθήνας εὑρίσκουν τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἀληθινὸν συναγερμόν. Καὶ πάλιν τὰ ἔντυπα τῆς ἐποχῆς μᾶς δίδουν τὸ μέτρον τοῦ πρωτοφανοῦς ἐνθουσιασμοῦ, τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως τῶν πολιτῶν πρὸς τὸν νέον ἀστυνομικὸν θεσμόν.

«Πανηγυρίζομεν !», γράφει εἰς σχόλιόν της ἡ «Βραδυνὴ» τῆς 15ης Ἰανουαρίου καὶ δίδει μίαν μικρὰν εἰκόνα τῆς πρωτοφανοῦς κινητοποιήσεως τῶν Ἀθηναίων· πρὸς παρατήρησιν τῶν συμβαινόντων εἰς τὸ «κλεινὸν Ἄστυ» :

«Κόσμος πολὺς σήμερον συνεκεντροῦτο εἰς τὴν Ὁμόνοιαν καὶ τὰς λοιπὰς κεντρικὰς ἀρτηρίας τῆς πόλεως. Οὐδὲν ἐπεισόδιον προεκάλει τὴν συγκέντρωσιν τῶν περιέργων. Οἱ Ἀθηναῖοι παρηκολούθουν τὴν πρεμιέραν τῶν νέων ἀστυνόμων των. Εὐσταλεῖς, δροσεροί, φρεσκοξυρισμένοι, γαντωμένοι, καλοντυμένοι, σοβαροὶ διηύθυναν μὲ χειρονομίας ζωηρὰς τὴν κίνησιν τῶν τραμ, ἁμαξῶν καὶ αὐτοκινήτων. Καὶ ὁ κόσμος ἀσυνήθιστος εἰς τοιούτου εἴδους θέαμα ἐκαμάρωνε τοὺς νέους φρουροὺς τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐπρεπείας τῆς πόλεως. Ὁ κόσμος ἐπανηγύριζε ! Καὶ δικαίως ! . . . ».

«Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, γράφει ἡ «Ἑστία» τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐχαιρέτισε σήμερον μὲ πραγματικὸν ἐνθουσιασμὸν τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τουλάχιστον εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὰς ὁδούς, αἱ κεντρικαὶ Ἀθῆναι παρουσίασαν ὄψιν ἐντελῶς διαφορετικήν. Ἠσθάνετο κανείς, ὅτι ὑπάρχει κάποια πραγματικὴ ἐπιτήρησις, κάποιος νοῦς διευθύνων. . . Καὶ ὁ ἀθηναϊκὸς λαός, συναισθανόμενος ἀπολύτως τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ προσφέρῃ ἡ πρόοδος αὐτή, ἐκδηλώνει διαφοροτρόπως τὴν συμπάθειάν του πρὸς τοὺς καλοὺς «πολίσμεν». . .».

Ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 16ης Ἰανουαρίου γράφει :

«Τὴν πρωΐαν χθὲς συνέβη ἕνα θαῦμα εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν εἰς τὰ κέντρα τῶν Ἀθηνῶν. Ὑπῆρχε τάξις, εἶχε λήξει ὁ συνωστισμός, ἡ φασαρία, τὸ πανδαιμόνιον, ἡ ρυπαρότης ! Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔτριβαν τὰ μάτια των. Ἐκοιμῶντο καὶ ὠνειρεύοντο, ἐπρόκειτο περὶ ὀφθαλμαπάτης ἢ περὶ πραγματικότητος ;

»Ἐπρόκειτο ἁπλούστατα περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ εἰς τὸ Ἄστυ μας. Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τοῦ θαύματος : (ἐπακολουθοῦν πολλὰ περὶ τὰ νέα ἀστυνομικὰ μέτρα κ.ἄ.π.).

Ἡ «Καθημερινὴ» τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας σημειώνει :

«Χαλασμὸς Κυρίου χθὲς εἰς τοὺς δρόμους ! Εἰς κάθε γωνίαν, εἰς κάθε διασταύρωσιν, κόσμος καταπλήκτων Ἀθηναίων ἐχάζευε πρὸ τῶν ὀργάνων τῆς νέας Ἀστυνομίας. Εἰδικώτερον οἱ παρὰ τὰς πλατείας ρυθμισταὶ τῆς κινήσεως τῶν ἁμαξῶν εἶχον τοὺς περισσοτέρους θαυμαστάς. Πᾶσα κίνησίς των ἐσχολιάζετο, τὸ ὕφος των συνεζητεῖτο καὶ παρ' ὅλον τὸ ἐπικρατῆσαν ψῦχος καὶ τὴν βροχήν, τὸ περὶ αὐτοὺς πλῆθος δὲν διελύετο. . . Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν νέων ἀστυνομικῶν ἦτο ζηλευτή. Ἀπήστραπτον ὅλοι εἰς καθαριότητα. . . . κ.λ.».

Καὶ συνεχίζονται εἰς ὁλόκληρον τὸν τύπον αἱ ἐκτενεῖς περιγραφαί, τὰ σχόλια, αἱ παρατηρήσεις, τὰ ἄρθρα ποὺ ἐξυμνοῦν τὸν νέον θεσμόν. Ἰδοὺ μικρὸν ἀπάνθισμα τῆς ἰδίας ἡμέρας (16ης Ἰανουαρίου 1925) :

Ἐφημερὶς «Πολιτεία» :

«Ἀγαθὴν κατὰ πάντα ἐντύπωσιν ἀπεκόμισε χθὲς ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν εὐπρε-

πῆ, πρωτίστως, καὶ κοσμίαν παράστασιν τῶν ὀργάνων τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα πρακτικότητος, τάξεως, καθαριότητος, π ο λ ι τ ι σ μ ο ῦ ἑ ν ὶ λ ό γ ῳ, τὸ ὁποῖον διέπνεεν, αἰσθητῶς δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὴν ἀστυνόμευσίν των τόσον εἰς τὴν 'Αγοράν, ὅσον καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν 'Ομονοίας καὶ τὰ σημαντικώτερα κέντρα τῆς τροχαίας κινήσεως. Οἱ φιλότιμοι ἀστυφύλακες καὶ οἱ καλοὶ προϊστάμενοί των θὰ ἀντελήφθησαν βεβαίως τὴν συμπάθειαν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς περιέβαλεν ὁ κόσμος. . . . κ.λ. κ.λ.».

'Εφημερὶς «'Αθῆναι» :

«'Απὸ τῆς πρωΐας τῆς χθὲς ἀνέλαβε καθήκοντα, εἰς τὸ ὁρισθὲν δι' αὐτὴν τμῆμα τῆς πόλεως, ἡ νέα 'Αστυνομία. Καὶ δέον νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ παρουσία καὶ ἡ δρᾶσις της ἐγένετο αἰσθητή. 'Η 'Αγορὰ παρουσίασε χθὲς τάξιν ἀσυνήθη, ἡ τροχαία κίνησις ὑπῆρξεν ὁμαλωτέρα, ἀληθὲς δὲ χάρμα ὀφθαλμῶν ἀποτελοῦν οἱ ἀστυφύλακες. Εὐθυτενεῖς, σοβαροί, καθαροὶ καὶ εὐγενεῖς, πρὸ πάντων εὐγενεῖς καὶ εὐπροσήγοροι. . . κ.λ. κ.λ.».

'Εφημερὶς «'Ελεύθερος Λόγος» :

«'Η χθεσινὴ πρώτη ἐμφάνισις τῆς νέας 'Αστυνομίας ὑπῆρξεν ἱκανοποιητική. Οἱ ἀστυφύλακες κατέλαβον τὰς θέσεις των σοβαροί, ἀξιοπρεπεῖς καὶ φιλόφρονες, ὡς τοιοῦτοι δὲ ὑπῆρξαν εἰς πᾶσαν ἐπαφὴν των πρὸς τοὺς πολίτας. . . κ.λ. κ.λ.».

'Εφημερὶς «Χρόνος» :

«'Αρίστη κυριολεκτικῶς ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἐκ τῆς χθεσινῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. Κυρίως εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς κινήσεως τὰ ὄργανά της ἐπέδειξαν ἱκανότητας ζηλευτάς. Ἦτο δὲ περιεργότατον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν πόλισμαν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπηρεσίας των ἐξεδήλωνεν ὁ κόσμος. Οἱ πόλισμαν εἶχον καταντήσει κυριολεκτικῶς θέαμα, τὸ ὁποῖον παρηκολούθει χάσκων καὶ σχεδὸν ἐν διαδηλώσει ὁ κοσμάκης. Εὐχόμεθα εἰλικρινῶς νὰ μὴ τοὺς βασκάνουν»(1).

'Ο «'Ελεύθερος Τύπος» τῆς αὐτῆς ἡμέρας (16-1-1925) κοσμεῖ τὴν πρώτην σελίδα μὲ τὸ σύνθημα :

«Μ ί α ν ν ό τ α ν π ο λ ι τ ι σ μ ο ῦ ἦ λ θ ε ν ὰ φ έ ρ η ε ἰ ς τ ὴ ν π ρ ω τ ε ύ ο υ σ ά ν μ α ς ἡ ἐ γ κ α τ ά σ τ α σ ι ς τ ῆ ς 'Α σ τ υ ν ο μ ί α ς τ ῶ ν Π ό λ ε ω ν. Ἄ ς π ρ ο σ π α θ ή σ η ὥ σ τ ε ο ἱ π ο λ ῖ τ α ι ν ὰ ε ἶ ν α ι π ά ν τ ο τ ε ἐ ν θ ο υ σ ι α σ μ έ ν ο ι ἀ π ὸ τ ὴ ν δ ρ ᾶ σ ι ν τ ῆ ς ὅ π ω ς ἦ σ α ν κ α τ ὰ τ ὴ ν χ θ ε σ ι ν ὴ ν ἡ μ έ ρ α ν τ ῆ ς ἐ γ κ α τ α σ τ ά σ ε ώ ς τ ῆ ς».

'Εν συνεχείᾳ δὲ προβαίνει εἰς τὸ ἑξῆς σχόλιον:

«Τὸν πολιτισμὸν—τὸν καταφανέστατον πολιτισμὸν—τὸν ὁποῖον ἔφερε μὲ τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὰς 'Αθήνας ἡ 'Αστυνομία Πόλεων δὲν θὰ διαπράξωμεν τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὴν πατρίδα μας νὰ ἀποκαλέσωμεν «Εὐρωπαϊκόν». Ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὴν τάξιν καὶ τὸν ρυθμὸν εἶναι μόνον ἑλληνικόν. Τὸ ἀτύχημά μας ὡς φυλῆς ὑπῆρξεν ὅτι τὸν ἑλληνικόν μας πολιτισμὸν παρέλαβον οἱ ξένοι, εἰς τῶν ὁποίων τὰ φῶτα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι σήμερον νὰ καταφεύγωμεν. Ἂν ὅμως ξένη εἶναι ἡ ὀργάνωσις, εἶναι ἑλληνικὸν τὸ ὑλικὸν—τὸ πράγματι θαυμάσιον ὑλικὸν—τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἡ ὁποία εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας κατέκτησε καὶ ἐνεθουσίασε τὸν Λαὸν τῆς πρωτευούσης. 'Η εἰλικρινής μας εὐχὴ πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ νεαρὸν Σῶμα εἶναι νὰ διατηρήσουν τὰς «ἑλληνικὰς» ἀρετάς, χωρὶς ν' ἀποκτήσουν ποτὲ τὰ «ρωμέϊκα» ἐλαττώματα»...

'Η «Καθημερινή», ἐπανερχομένη διὰ πολλοστὴν φοράν, σχολιάζει:

«'Η ἐμφάνισις τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα ἅμα τῇ

1. Ἄς σημειωθῆ ὡς πρὸς τὸν πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀθηναίων διὰ τὰ νέα μέτρα τῆς κυκλοφορίας ὅτι εἰς τὸ... φλεγματικώτατον Λονδῖνον, ὅταν κατὰ πρῶτον ἡ ἐκεῖ 'Αστυνομία ἠθέλησε νὰ λάβῃ σχετικὰ κυκλοφοριακὰ μέτρα καὶ νὰ ὑποτάξῃ εἰς πειθαρχίαν τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, ἐσημειώθη ἀντίδρασις μὲ τόσον πεῖσμα καὶ τοιαύτην ἐχθρότητα, ὥστε πολλὰ θύματα ἐθρηνήθησαν μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των.

ἐγκαταστάσει της ἀποτελέσματα ὑπερέβησαν πραγματικῶς πᾶσαν προσδοκίαν. Ἡ ὄψις τοῦ τμήματος τοῦ ὁποίου τὴν φρούρησιν ἀνέλαβε τὸ νέον Σῶμα μετεβλήθη ἀμέσως. Ἡ πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας ἀπηλλάγη τῶν ἀτάκτως διασταυρουμένων ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αὐτοκινήτων καὶ ἁμαξῶν καὶ ἡ διέλευσις τῶν διαβατῶν διὰ τῆς πλατείας, ἡ ὁποία μέχρι χθὲς ἐγίνετο μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις κατέστη σήμερον εὐκολωτάτη. Οἱ μικροπωληταί, οἱ ἐπαΐται, οἱ διάφοροι λοῦστροι καὶ πλανόδιοι πωληταὶ ἐν γένει, οἱ ὁποῖοι παρεμπόδιζον τὴν κυκλοφορίαν τῶν διαβατῶν, ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὰς θέσεις των, ὁρισθεισῶν νέων τοιούτων...»

Τὸ «Ἔθνος» συνιστᾷ: «Μὴ ὑπερβάλλοντα ζῆλον!». Καὶ ἐπεξηγεῖ:

«Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐνεκαινίασε τὴν ἐγκαθίδρυσίν της ἐν Ἀθήναις διὰ σειρᾶς μέτρων, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νέου θεσμοῦ. Οἱ πολῖται ὑπεδέχθησαν συμπαθῶς τὰς καινοτομίας καὶ ἔσπευσαν νὰ συμμορφωθοῦν προθυμότατα πρὸς τὰς ὑποδείξεις. Ἐν τούτοις κατ' ἀρχὴν καὶ χωρὶς νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει καμμίαν συγκεκριμένην περίπτωσιν, θὰ συστήσωμεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ ἰδίως εἰς τὰ κατώτερα ὄργανά της μὴ ὑπερβάλλοντα ζῆλον. Ἡ ὑποταγὴ τοῦ Ρωμηοῦ εἰς ἔξω κρατούσας μεθόδους δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδιωχθῇ μὲ ἄτεγκτον αὐστηρότητα, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ δυσφορίαν, ὄχι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητον. «Σιδερένιο χέρι μέσα σὲ βελούδινο γάντι». Ἂς ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἔμβλημα ἡ νέα Ἀστυνομία, προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγῃ κάθε σχολαστικισμὸν εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι λίαν θλιβερὸν ἂν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προσκρούσῃ ἔστω καὶ εἰς παθητικὴν ἀντίδρασιν τῆς Κοινῆς Γνώμης».

***

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ἀστυνομεύσεως τῆς πρωτευούσης εἶχε διανοιχθῆ πράγματι ὑπὸ τοὺς πλέον αἰσίους οἰωνούς. Μέσα εἰς ἕνα ἀληθινὸν πανηγυρισμὸν τύπου καὶ κοινοῦ, μέσα εἰς ἀτμοσφαῖραν ἐνθουσιασμοῦ ποὺ οὐδεὶς ἴσως ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ φαντασθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἤρχισε τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον της πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τῆς ἁρμοδιότητός της.(1) Μέγας συμπαραστάτης τοῦ ἔργου αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν βημάτων ἐν Ἀθήναις, ὁ Τύπος καὶ τὸ Κοινόν. Ἄνθρωποι πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιστημῶν παραστέκουν τὸ νέον Ἀστυνομικὸν Σῶμα παντοιοτρόπως. Ἂν ρίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ πλῆθος τῶν κυρίων ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς, εἰς τὸ πλῆθος τῶν χρονογραφημάτων συγγραφέων τοῦ κύρους Π. Νιρβάνα, τοῦ Τ. Μωραϊτίνη, τοῦ Ζ. Παπαντωνίου κ.λ. κ.λ., ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις, τὰ ἀνέκδοτα καὶ τόσα ἄλλα χαρακτηριστικὰ τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἐν σχέσει πρὸς τὴν νέαν ἀστυνομικὴν πραγματικότητα, τότε μόνον θὰ κατανοήσωμεν ἀπολύτως ποῖος ἄνεμος ἐνθουσιασμοῦ καὶ ποία ἀνθρωπίνη ἔξαρσις συνώδευαν τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 1925. Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ συνώδευσαν τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της καὶ μέχρι σήμερον, ἰδιαιτέρως ὅμως τὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν ἀφοῦ αὐτὴ ἔφερε τὸ κύριον βάρος, ὡς ἀστυνομεύουσα τὴν πρωτεύουσαν, τὴν μεγαλυτέραν πόλιν τοῦ Κράτους.

---

1) Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ μνημονευθοῦν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν ἡγητόρων τῆς Ἀστυν. Δ)σεως Ἀθηνῶν. Πρῶτος λοιπόν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς ὁ ἐ.σ. ἤδη Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας κ. Ι. Καλυβίτης. Πρῶτος Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ὁ κ. Ἀρ. Κουτσουμάρης, τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν ὁ ἀείμνηστος Ν. Κατραμπασᾶς καὶ τοῦ Τμήματος Ἀγορανομίας ὁ ἀείμνηστος Ἀρχηγὸς Ν. Κίννας, Διερμηνεὺς καὶ Ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀειμνήστου Σὲρ Φρειδερίκου Χαλλίνταιϋ, ὁ νῦν ἐ.σ. Ἀστ)κὸς Διευθυντὴς καὶ δικηγόρος κ. Δημοσθ. Κορέσσης.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ κ. Δημοσθ. Κορέσσης, δι' ἐπιστολῆς του, μᾶς ἐπισημαίνει μίαν ἀθέλητον ἀνακρίβειαν, ὀφειλομένην εἰς τὰς «λεζάντας» φωτογραφιῶν τῶν ἐντύπων τῆς ἐποχῆς. «Ὁ ἐν πολιτικῇ περιβολῇ εἰκονιζόμενος, γράφει, εἰς τὴν ἐν σελίδι 177 φωτογραφίαν, δὲν εἶναι ὁ μακαρίτης Γεωργιάδης, ἀλλὰ ὁ κ. Γαρδίκας, ὅστις μὲ διεδέχθη εἰς τὴν παρὰ τῷ Ἀρχηγῷ θέσιν μου». Εὐχαριστῶ τὸν κ. Κορέσσην διὰ τὴν ὑπόδειξιν καὶ διὰ τὰ ὅσα ἄλλα κολακευτικὰ γράφει εἰς τὴν ἀπὸ 22-2-65, ἐπιστολήν του.

Ἡ περίοδος 1925—1960 τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἐξιστορεῖται λεπτομερῶς εἰς τὸ ἐκδοθὲν ἀναμνηστικὸν λεύκωμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐνταῦθα. Θὰ εἴπωμεν μόνον ὅτι ἀγῶνες ἐπικοί, ἐπιτεύγματα τῶν μεγίστων καὶ θυσίαι τεράστιαι εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καθήκοντος πληροῦν ὁλόκληρον τὴν περίοδον 1925—1965. Θὰ εἴπωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ μέγας σκοπός, τοῦ ἐκπολιτισμοῦ δηλαδὴ καὶ τῆς περιφρουρήσεως τῶν πολυτιμωτέρων ἀγαθῶν τοῦ πολίτου, ἐπετεύχθη μέχρι σήμερον εἰς βαθμὸν λίαν ἱκανοποιητικὸν διὰ τὴν κοινωνίαν μας. Εἶναι ταῦτα συνέπεια μιᾶς ἀναμφισβητήτου πραγματικότητος ἐκδηλωθείσης διττῶς: Ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς ἀμερίστου ἐκτιμήσεως, συμπαραστάσεως καὶ κατανοήσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον καὶ εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀποστολῆς ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον, εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἔφερε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας τὸν ἰλιγγιώδη πράγματι ὄγκον θυσιῶν. Ἂν θελήσωμεν νὰ μεταφράσωμεν εἰς ἀριθμοὺς τὰς θυσίας αἵματος, τὰς θυσίας ζωῆς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καθήκοντος, θὰ εὑρεθῶμεν πρὸ ὅλως τραγικῶν ἀριθμῶν. Θὰ ἴδωμεν ὅτι μόνον τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα, ἐν ἐκ τῶν πλέον ἐγκληματικῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν κατὰ τῆς πατρίδος των, ἔφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον 138 ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Ἐνωρίτερον, κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ 1944 καὶ περίοδον τοῦ Πάσχα, 39 ἀστυνομικοὶ ἐσφάγησαν ὁμαδικῶς ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὸ Σουληνάριον Καλαβρύτων. Πλὴν τούτων, 40 ἀστυνομικοὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μέχρι σήμερον, ἐκτὸς δηλαδὴ τῆς Δεκεμβριανῆς τραγωδίας καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ Σουληναρίου Καλαβρύτων. Ἡ ὅλη ἑπομένως συνεισφορὰ θυμάτων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀνέρχεται μέχρι σήμερον εἰς 217 νεκροὺς καὶ εἰς πλέον τῶν 250 τραυματίας. Ἂν εἰς τοὺς 217 νεκροὺς ἐκ τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος προσθέσωμεν 42 νεκροὺς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν λοιπῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων των μέχρι σήμερον, ἔχομεν τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν 259 νεκρῶν καὶ μαρτύρων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὡς καὶ μέγαν ἀριθμὸν τραυματιῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, δεδομένου ὅτι προέρχονται ἐκ μικρᾶς δυνάμεως, κυμαινομένης μεταξὺ 6—8 χιλιάδων ἀστυνομικῶν περίπου, μαρτυροῦν ποίαν ἀφαίμαξιν ὑπέστη ἓν Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ μάλιστα ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ οὐχὶ στρατιωτικῇ μορφῇ αὐτοῦ, ἓν Σῶμα προωρισμένον ὄχι διὰ πολεμικὴν μάχην ἀλλὰ διὰ τὴν μάχην ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος τῶν μεγαλυτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν κινδύνων οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τοὺς πολίτας.

Οἱ κόποι, οἱ μόχθοι καὶ αἱ προαναφερθεῖσαι θυσίαι τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τοῦ 1921 μέχρι σήμερον, εἰδικώτερον δὲ ἀπὸ τοῦ 1925 ὅτε ὡλοκληρώθη ὁ κύκλος μιᾶς διαδοχικῆς πορείας διὰ τῶν μεγαλοπόλεων Κερκύρας, Πατρῶν, Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν, δὲν ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ. Συνετέλεσαν κατὰ μέγιστον ποσοστὸν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ξενοκινήτους ἐχθρούς της, ἔφεραν εἰς τὰς κοινωνίας τῶν τεσσάρων αὐτῶν μεγαλοπόλεων τὸ μέγα δῶρον τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τάξεως, προσηρμοσμένον εἰς τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις καὶ βάσει τῆς διεθνῶς παραδεδεγμένης ὑγιοῦς ἀστυνομικῆς πραγματικότητος. Καὶ ἐγκαταλείπουν εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἔργον τεραστίων διαστάσεων, τὸ ὁποῖον καλούμεθα ὄχι μόνον νὰ διαφυλάξωμεν καὶ νὰ συνεχίσωμεν ἁπλῶς, ἀλλὰ νὰ τὸ μεγαλύνωμεν ἔτι περαιτέρω, νὰ τὸ λαμπρύνωμεν καὶ νὰ τὸ παραδώσωμεν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους ὡς ἀληθεῖς σκυταλοδρόμοι προόδου καὶ ἐκπολιτισμοῦ. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς, εἰδικώτερον ὅμως ἀνήκει εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης, ἀφοῦ αὐτοί, ἀστυνομεύοντες τὴν «διαμαντόπετρα στῆς γῆς τὸ δακτυλίδι», κατὰ τὸν ἐθνικόν μας ποιητὴν Κ. Παλαμᾶν, θὰ προβάλλουν πάντοτε, ὅπως ἐπὶ τεσσαράκοντα ἕως τώρα ἔτη, τὸ μέγα καὶ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τῆς Ἀστυνομικῆς Ἰδέας.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ σπουδαιότερα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔμφυτα στὸν ἄνθρωπον, εἶναι καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν πατρίδα, ἡ ὁποία εἶναι ἀναμφισβήτητη. Αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἐκφράζει ἄριστα ὁ μέγας τραγικὸς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος Εὐριπίδης, ὅταν λέγῃ στὶς «Φοίνισσές» του, ὅτι «ἀναγκαίως ἔχει πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας», ἤτοι : Ἐκ φύσεως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους... Ὅτι «ἡ πατρὶς ὡς ἔοικεν φίλτατον βροτοῖς», ἤτοι : Ὡς φαίνεται, ἡ πατρὶς εἶναι τὸ ἀγαπητότερον πρᾶγμα στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅτι «οὐδ' ὀνομάσαι δύναται ἄν τις, ὡς ἐστὶ φίλον», ἤτοι : Οὐδὲ νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς μπορεῖ, πόσον ἀγαπητὸν πρᾶγμα σ' ὅλους ἡ πατρίς...

Ἀλλὰ γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα : Τί εἶναι πατρίς ; Πῶς μποροῦμε νὰ τὴν ἐννοήσουμε ; Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἐκφράσουμε ; Ἂς προσπαθήσουμε λοιπὸν ν' ἀπαντήσουμε στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ πρῶτα, γιατὶ ἔτσι καὶ μόνον θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀνάπτυξι τοῦ θέματός μας.

Καὶ ἐν πρώτοις ὅσον ἀφορᾶ τὸν ὁρισμόν, νομίζουμε ὅτι δὲν θὰ εἴμαστε μακρὰν τῆς ἀληθείας, ἂν ποῦμε, ὅτι στὴν πρώτη της ἔννοια καὶ ἐκδήλωσι, πατρὶς εἶναι ἡ γῆ τῶν πατέρων μας, μὲ τοὺς κατοίκους της, τὶς κατοικίες τους, τὴ ζωή τους, τὰ ἔργα τους, τοὺς βωμοὺς καὶ τοὺς τάφους τους... Εὐρύτερα τώρα, πατρὶς εἶναι ἡ προγονικὴ γῆ τῆς φυλῆς καὶ τοῦ ἔθνους μας... Ὅπου πόλις καὶ χωριὸ ἑπομένως, ὅπου σπίτια ἢ καλύβες, μὲ κάποια ὑποτυπώδη ἔστω ὀργάνωσι τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖ καὶ πατρίς...

Τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα συναντοῦμε τόσο στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους, ὅσο καὶ στοὺς βαρβάρους, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀκόμα ἱστορικῶν χρόνων. Τὴν κατέστησε δὲ ἔμφυτη σ' αὐτοὺς ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία τὴν ἐνεχάραξε βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή τους, ὅπως τοὺς ἔδωκεν ἐπίσης καὶ τὴν ἀγάπη τῆς στέγης ἢ τῆς καλύβας, ἕνεκα τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν τὸν οἶκο τους, τὸ σπίτι τους ἢ τὴν ἑστία τους σὰν πρᾶγμα ἱερόν, καὶ φυσικὰ ἀναπαλλοτρίωτο... Γιατὶ τῆς Θείας Προνοίας ἔργο δὲν εἶναι μόνον ὅ,τι ἐμφανίζεται ἀμέσως στὴν φύσι, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος. Πρᾶγμα ποὺ εἶναι πολὺ φυσικόν. Γιατὶ πᾶν ὅ,τι κάμνει κανείς, τὸ ὑπαγορεύουν καὶ τὸ ὑποδεικνύουν οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ παρορμήσεις τῆς φύσεώς του...

Ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα εἶναι πρᾶγμα φυσικὸ στὸν ἄνθρωπον, μαρτυροῦν καὶ ἀποδεικνύουν πολλὰ πράγματα, ὡς κυριώτερα τῶν ὁποίων ὅμως δύνανται νὰ θεωρηθοῦν δύο, ἤτοι : ἡ προσήλωσίς τους πρὸς τὴν πατρικὴν γῆν ἐν πρώτοις καὶ ἡ θυσία τους γι' αὐτὴν κατὰ δεύτερον λόγον. Ἂς τὰ ἐξετάσουμε λοιπὸν μὲ συντομία, γιὰ νὰ ἰδοῦμε περὶ τίνος πρόκειται.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἤτοι τὴν προσήλωσι καὶ ἀφοσίωσι τῶν ἀνθρώπων στὴν πατρική τους γῆ, ἤτοι τὸν τόπο στὸν ὁποῖον ἐγεννήθηκαν καὶ ἐγνώρισαν τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀναμφισβήτητη. Γιατὶ ἂν προσέξουμε, θὰ ἰδοῦμε ὅτι, ἀκόμα καὶ ἂν τὸ ἔδαφός της πατρίδος τους εἶναι ἐλαττωματικόν, ξερὸ καὶ ἄγονο καὶ κάνει δύσκολη τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ἐκεῖ, ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν παύουν ν' ἀγαποῦν τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ νὰ τὸ νοσταλγοῦν, ὅταν βρίσκονται μακρυά του... Ἀκόμα δὲ καὶ ἀπὸ μικροὶ ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐγκατεστάθησαν ἀλλαχοῦ, ὅπου καὶ προώδευσαν, ἀγαποῦν τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς τους καὶ τρέφουν πάντοτε τὴν

ἐπιθυμία νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ πάλιν, νὰ τὸν προσκυνήσουν... Μποροῦμε μάλιστα νὰ εἰποῦμε, ὅτι ὅσο περισσότερον προώδευσαν καὶ ἔχουν καλὴν ἐγκατάστασιν σὲ ἄλλους τόπους ἢ χῶρες, τόσο περισσότερο ν' ἀγαποῦν καὶ νοσταλγοῦν τὴν πατρίδα τους...

Τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα καὶ ἀποδείξεις. Γιὰ νὰ εἴμαστε ὅμως σύντομοι, ἀρκούμαστε ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ δύο μόνον, ἤτοι : Τὴν πανθομολογουμένην ἀγάπη καὶ νοσταλγία τῆς πατρίδος τους ἀπὸ τοὺς ἀποδήμους Ἕλληνας καὶ τὴν διαπιστουμένη φιλοπατρία τῶν Λαπώνων, ἤτοι ἑνὸς λαοῦ ποὺ ζῆ στοὺς πάγους... Ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ νοσταλγία τῆς πατρίδος ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες μας, ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγον ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὰ πατρικά τους χώματα καὶ διαμένουν κάπου ἀλλοῦ, εἶναι ἀναμφισβήτητη. Ἀρκεῖ δὲ νὰ ἐπισκεφθῆ κανεὶς τὰ μέρη στὰ ὁποῖα ζοῦν, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους, γι' ἀντιληφθῆ πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἐπιθυμία τους νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ πάλιν καὶ νὰ ζήσουν γιὰ λίγο ἐκεῖ... Ἡ ἀρκεῖ νὰ πλησιάσουμε κάποιον, ἀπὸ τὰ καραβάνια τῶν ἀφικνουμένων στὰ χωριά τους πρυσκυνητῶν τῆς πατρικῆς τους γῆς ἢ τῆς ἰδιαίτερης πατρίδος τους, ἀπὸ ἄλλους τόπους γιὰ νὰ διαπιστώσουμε...

Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς Λάπωνες, μερικὲς φυλὲς τῶν ὁποίων ζοῦν, ὡς γνωστόν, μέσα στοὺς πάγους, κι' ἐπομένως περνοῦν μιὰ ζωὴ ἐξαιρετικὰ δύσκολη, ἄχαρη, μονότονη καὶ γεμάτη ταλαιπωρίες καὶ περιπέτειες, ἡ φιλοπατρία τους εἶναι ἀναμφισβήτητη. Οὗτοι ἔχουν τὸν ἔρωτα τῶν πάγων τους, καὶ κληροδοτοῦν τὴν ἴδια ζωὴ στὶς γενεὲς τῶν ἀπογόνων τους καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψουν μὲ κανένα τρόπον... Ὅπως δηλαδὴ συμβαίνει καὶ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅλων τῶν φυλῶν καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ σ' αὐτοὺς ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος τους εἶναι μεγάλη...

Ἀρκοῦν τὰ λίγ' αὐτὰ γιὰ τὴν ἀπόδειξι τῆς καθολικότητος τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐρχόμαστε τώρα στὸ δεύτερον ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἀνωτέρω, δύο σημαντικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος ἀποτελεῖ πρᾶγμα φυσικόν. Τὸ ὅτι δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πρόθυμοι ν' ἀμύνωνται γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὅταν αὕτη κινδυνεύη, καὶ νὰ θυσιάζωνται ἀκόμα γι' αὐτήν, ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλη... Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ ἄμυνα δὲν εἶναι ὑπόθεσις τῶν πολιτισμένων μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ διαπιστώνεται καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους καὶ τοὺς βαρβάρους...

Παρατηρεῖται δὲ τὸ ἑξῆς σημαντικὸ καὶ ἀξιοπρόσεκτο φαινόμενον : Ὅτι ἐν ᾧ οὗτοι θὰ μποροῦσαν φεύγοντες, νὰ ἐξασφαλίσουν ἀνετώτερα τὸν βιοπορισμό τους, ὅμως πολὺ συχνὰ δὲν τὸ κάνουν. Προτιμοῦν νὰ μένουν ἐκεῖ ποὺ ἐγεννήθησαν, καὶ ν' ἀμύνωνται σταθερῶς καὶ νὰ θυσιάζωνται ἐν ἀνάγκη, πολεμοῦντες κατὰ τῶν ἐπιδρομέων ἐναντίον τῆς πατρίδος τους...

Πῶς καὶ γιατὶ συμβαίνει αὐτό ; Ἐρωτᾶται. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις εἶναι, νομίζουμε, εὔκολη καὶ ἁπλῆ, ἁπλουστάτη... Γιατὶ στὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχή τους ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν πατρίδα ἔχει τεθῆ ὑπεράνω παντὸς ἄλλου αἰσθήματος... Καὶ ὅπως εἶναι ἐπόμενον, ἡ φωνὴ τῆς φύσεως τοὺς προστάζει νὰ μὴ ἐγκαταλείπουν τὸ πάτριον ἔδαφος, νὰ μὴ λιποτακτοῦν, ἀλλὰ νὰ μένουν ἐκεῖ ποὺ γνώρισαν τὴ ζωὴ καὶ νὰ ὑπερασπίζουν τὴν πατρική τους γῆ μὲ ἀφοσίωσιν, μὲ αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν...

Τὸ πατριωτικὸν αἴσθημα ἢ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα εἶναι τόσον ἰσχυρὸ στὸν ἄνθρωπον, ὥστε θερμαίνει καὶ γαλουχίζει καὶ ἐκείνους ἀκόμα ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπο τους σὲ βρεφικὴν ἡλικίαν ἢ ἐγεννήθησαν σὲ ξένα μέρη.. Γιατὶ οἱ μετανάστες τὸ μεταδίδουν στὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια τους, αὐτὰ δὲ πάλιν στὰ δικά τους, κ.ο.κ. Κατὰ τὸν τρόπο δὲ αὐτόν, ἡ φλόγα τῆς φιλοπατρίας, διατη-

ρεῖται ἄσβεστη ἐπὶ πολλὲς γενεές... Καὶ ἔτσι βλέπουμε ὅτι πολλοὶ ξενιτευμένοι, ποὺ δὲν εἶδαν ποτέ τους τὸ χῶμα τῆς πατρίδος τους ἢ δὲν ἐνθυμοῦνται τίποτε ἀπὸ αὐτήν, ἐνδιαφέρονται καὶ φροντίζουν γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ τόπου τους... Μετέχουν δηλαδὴ σὲ ἐράνους καὶ συνεισφορές, καὶ κάνουν εἰδικὲς δωρεὲς γιὰ τὴν πλατεῖα ἢ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ τους, γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ὑδραγωγείου, γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ σχολείου ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ τόπου τους, γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ καμπαναριοῦ ἢ τὴν ἐκτέλεσιν ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων...

Τέλος ἀκόμα καὶ ὅταν πλουτίζουν καὶ εὐημεροῦν, καὶ διαμένουν μὲ κάθε ἄνεσι σὲ μεγάλες πόλεις, νοσταλγοῦν τὸ μικρό τους χωριό. Καὶ ὅταν γιὰ τὸν Α ἢ Β λόγο δὲν μποροῦν νὰ πηγαίνουν οἱ ἴδιοι ἐκεῖ νὰ τὸ ἐπισκευάθοῦν καὶ νὰ τὸ προσκυνήσουν, ζηλεύουν ἄλλους συμπατριῶτες τους, ποὺ ἀποφασίζουν νὰ πᾶνε στὰ χωριά τους καὶ νὰ περάσουν τὶς διακοπές τους ἐκεῖ, συχνὰ μὲ στερήσεις καὶ ἔλλειψι κάθε ἀνέσεως καὶ εὐκολίας.

Τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα δὲν εἶναι μόνον ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἔχει καθολικὴν ἐφαρμογὴ σ' ὅλη τὴ φύσι καὶ τὴ ζωή... Γιατὶ ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ Δημιουργὸς τῆς ζώσης κτίσεως, τὸ ἐνεχάραξε βαθύτατα σ' ὅλα τὰ πλάσματά του. Τὸ διακρίνομε στὰ ζῶα, τὰ πτηνὰ καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀκόμα... Εἶναι δὲ καὶ ἐκεῖ τόσον ἰσχυρόν, ὅσο περίπου καὶ στὸν ἄνθρωπον. Ἔτσι λ.χ. τὰ ζῶα ποὺ ἔχουν ἐγκλιματισθῆ σ' ἕνα μέρος καὶ ζοῦν ἐκεῖ, δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν εὔκολα σ' ἕνα ἄλλο, μὲ διαφορετικὸν κλῖμα, βλάστησιν, συνθῆκες ζωῆς, κλπ. Ἂν δὲ συμβῆ νὰ μεταφερθοῦν ἐκεῖ, ἐπιδιώκουν νὰ φύγουν. Καὶ ὅταν δὲν τὸ κατορθώνουν συχνὰ ἀποθνήσκουν, θὰ ἔλεγε κανεὶς ἀπὸ μαρασμὸ καὶ θλῖψι.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὰ πτηνά. Καὶ ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ὅσα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀποδημητικὰ καὶ μεταναστεύουν, ταξιδεύουν πάντοτε στὰ ἴδια μέρη. Ὅταν δὲ ἐπανέρχωνται στοὺς τόπους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔφυγαν μὲ τὴν λῆξι τῆς μεταναστευτικῆς περιόδου, μεταβαίνουν πάλιν στὰ ἴδια μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεκίνησαν... Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀναζητοῦν τὶς φωλιὲς ποὺ ἐγκατέλειψαν, ὅταν ἔφυγαν. Καὶ ὅταν δὲν τὶς βρίσκουν κτίζουν νέες, ἀλλὰ στὶς ἴδιες πάντοτε τοποθεσίες καὶ μὲ τὰ αὐτὰ ὑλικά, ποὺ εἶχαν κτίσει τὶς παλιές, τὶς ὁποῖες ἐγκατέλειψαν φεύγοντα... Ὅσοι παρετήρησαν τὰ χελιδόνια, πείθονται περὶ αὐτοῦ.

Δὲν συμβαίνει ἐξ ἄλλου τίποτε διαφορετικὸ καὶ στὰ φυτά. Γιατὶ ἕνα εἶδος πατριωτισμοῦ ἀποδεικνύει τὸ γεγονὸς, ὅτι ταῦτα δὲν ἀναπτύσσονται καὶ δὲν προοδεύουν εὔκολα σὲ ἄλλους τόπους, ἀπὸ ἐκείνους στοὺς ὁποίους εἶναι ἐγκλιματισμένα... Ἂν συμβῆ δὲ νὰ μεταφερθοῦν ἀλλοῦ, χρειάζεται νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἴδιο κλῖμα καὶ οἱ αὐτὲς συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος, νὰ φυτευθοῦν μικρὰ ἢ νὰ πάρουν σὲ εἰδικὰ φυτώρια, κ.λ.π.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύουν ἄλλο τίποτε, εἰ μὴ ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα ὑπάρχει παντοῦ, σ' ὅλη τὴ φύσι καὶ τὴ ζωὴ εἶναι σπουδαιότατον καὶ παίζει μεγάλο ρόλο στὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες.

Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ...

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΚΩΝ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Μεσάνυχτα καὶ κάτι. Καθὼς ἡ ὥρα κυλάει, τὸ κρύο ἔξω γίνεται πιὸ δυνατό. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκεπασμένος ἀπὸ πυκνὰ καὶ μαῦρα σύννεφα, ποὺ προμηνᾶνε δυνατὴ βροχή. Μιὰ νύχτα πέρα γιὰ πέρα χειμωνιάτικη.

Στὸ Τμῆμα ποὺ ὑπηρετῶ βασιλεύει ἀπόλυτη ἡσυχία. Καθισμένος στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας, ἀφήνω γιὰ λίγο τὶς σκέψεις μου νὰ γυρίσουν στὰ προσφάτως ἐγκαταληφθέντα μαθητικὰ θρανία τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

Πόσα καὶ πόσα δὲν διδάχθηκα ἐκεῖ στὸ διάστημα τῶν δύο χρόνων. Δυνατὰ ἀντηχοῦν ἀκόμη στ' αὐτιά μου τὰ σοφὰ λόγια τῶν καθηγητῶν μου, τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ προσφέρουν τὶς ἐπιστημονικές των γνώσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν πεῖρα, γιὰ νὰ καταρτίσουν ἐπιστημονικὰ καὶ νὰ διαμορφώσουν χαρακτῆρα στοὺς νέους ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ἀποβοῦν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των, ὅταν ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν Σχολή.

Ἀναπολῶ ἀκόμη τὰ ἐπιγραμματικὰ λόγια τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Νέρη, ποὺ μᾶς ἔλεγε :

«Σᾶς συγχαίρω καὶ σᾶς ζηλεύω κύριοι. Καὶ τί δὲν θὰ ἔδινα νὰ ἤμουνα ἀκόμη ὄχι Ἀρχηγός, ἀλλὰ Ὑπαστυνόμος. Οἱ πολίτες σὲ σᾶς θὰ ἐμπιστεύωνται τὰ μυστικά τους, τὶς οἰκογενειακές των τραγωδίες, τὸν πόνο καὶ τὸν καημό τους καὶ στὸ πρόσωπό σας θὰ ἀντικρύζουν τὸν δίκαιο προστάτη, τὸν εἰρηνικὸ διαιτητὴ τῆς ὑποθέσεώς των, τὸν ἀμερόληπτο δικαστή, τὸν ἀγαπητὸ φίλο. Σεῖς θὰ ἀντιπροσωπεύετε τὴν Ἀστυνομία καὶ τὴν Πολιτεία. Τί ὡραῖο, ἀλήθεια, ἀξίωμα ! Πλησιάστε τοὺς ἀδικημένους καὶ ἀγαπῆστε τους. Βοηθῆστε τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἐφαρμόσατε τὸν Νόμο ἐπαξίως. . .».

Τὶς τόσο γλυκὲς αὐτὲς ἀναπολήσεις μου, διέκοψε ξαφνικὰ τὸ ἀπότομο φρενάρισμα τῶν τροχῶν ἑνὸς περιπολικοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ἀμέσου Δράσεως, τῆς Ὑπηρεσίας ποὺ τόσα καθημερινὰ προσφέρει στὴ κοινωνία. Μπροστά μου ὁδηγοῦνται δύο ὕποπτοι, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴ στάσι των γενικῶς, τύποι ἀνθρώπων καὶ μιὰ 16χρονη κοπέλλα. Ὁ ἀρχιφύλακας τοῦ περιπολικοῦ μοῦ ἀναφέρει ὅτι οἱ δυὸ πρῶτοι ἀπεπλάνησαν τὴν κοπέλα, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ τὴν νυμφευόταν, ἀκόμη δὲ ὅτι ἀπὸ 7 ἡμέρες πρὶν διέμεναν καὶ κοιμόντουσαν ὅλοι μαζὶ σ' ἕνα δωμάτιο.

Ἡ κοπέλα, φοβισμένη καὶ ταραγμένη, κάθεται σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ γραφείου σιωπηλή. Ἀπὸ τὸ ὕφος της εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ἀντιληφθῆ κανένας ὅτι δὲν ἔχει πλέον δικιά της σκέψι καὶ θέλησι, μόνο κλαίει καὶ τρέμει σύγκορμη.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Ἀστυνομία ἀσχολεῖται μὲ παρόμοια θέματα. Ὑπάρχουν δυστυχῶς στὴ κοινωνία μας μερικοὶ κτηνάνθρωποι, μερικὰ ἀποβράσματα, ποὺ ἐπάγγελμά τους ἔχουν τὴν ἐκμετάλλευσι νεαρῶν ὑπάρξεων. Εἶναι οἱ γνωστοὶ σωματέμποροι, οἱ «ἔμποροι τῆς λευκῆς σαρκός», ποὺ δίχως ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ ἀποζοῦν πωλώντας ἀγάπες καὶ λουλούδια καὶ ψεύτικες ὑποσχέσεις σὲ ἄμυαλες κοπέλες. Κι' αὐτὲς τυφλωμένες σέρνονται στὸ βοῦρκο, κάθε μέρα περισσότερο, μέχρι ποὺ νὰ ξυπνήσῃ κάποτε μέσα τους τὸ Ἐγώ, νὰ ἰδοῦν ξεκάθαρα τὸν δρόμο τῆς ἀπωλείας των καὶ νὰ ζητήσουν τὴν συνδρομή μας. Κι' εἶναι τυχερὲς ὅταν ξυπνήσουν σύντομα ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς ἀπατηλῆς καὶ βρωμερῆς ζωῆς των, γιατὶ τότε μποροῦν γρήγορα νὰ συνέλθουν, νὰ ἀποβάλουν τὸν παλιό τους ἑαυτὸ καὶ μὲ ἀναπτερωμένο πλέον τὸ ἠθικό τους νὰ ζήσουν μιὰ καινούργια ζωή, μιὰ ζωὴ ποὺ θὰ ἔχῃ κάποιο σκοπό, κάποιο οὐσιαστικὸ περιεχόμενο.

Ἐμεῖς ἀπὸ τὴν σκοπιά μας παρακολουθοῦμε τοὺς γνωστοὺς αὐτοὺ τύπους τῆς σωματεμπορίας καὶ οἱ ἐπιτυχίες μας στὸ τομέα αὐτὸ εἶναι πράγματι σημαντικές.

Ὅμως στὸ σημεῖο αὐτὸ ζητᾶμε τὴν βοήθεια ὅλων τῶν τιμίων καὶ νομοταγῶν πολιτῶν, περισσότερο ὅμως τῶν ἀτυχῶν θυμάτων καὶ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς καταγγέλουν κάθε περίπτωσι δική τους ἢ ξένη. Μόνον ἔτσι, ἐλπίζουμε πὼς κάποτε θὰ ξερριζωθῆ τὸ καρκίνωμα ποὺ λέγεται «ἐμπόριο λευκῆς σαρκός».

Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία οἱ σκέψεις αὐτὲς περάσαν στὸ μυαλό μου. Ὅμως τώρα, μιὰ τέτοια ὕπαρξι, ζητοῦσε τὴν δική μας συμπαράστασι. Χωρὶς χρονοτριβὴ εἰδοποιήθηκε ὁ πατέρας τῆς κοπέλας ποὺ καταφθάνοντας σὲ λίγο στὸ γραφεῖο, φώναξε δυνατά :

— Σῶσε τὸ παιδί μου κύριε Ὑπαστυνόμε, ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῶν τῶν κακούργων. Δὲν ἔχω ἄλλο. Μοῦ τὸ ξεμυάλισαν οἱ ἄτιμοι καὶ τὸ πῆραν μαζί τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ στήριγμα τῶν γηρατειῶν μου, ἡ χαρὰ καὶ ἡ παρηγοριὰ τῆς πονεμένης μου καρδιᾶς.

Τί σκληρὸ στ' ἀλήθεια χτύπημα τῆς μοίρας, γιὰ ἕνα χῆρο πατέρα ποὺ ἔχει ἕνα παιδί, καὶ ποὺ ἔρχονται πρόστυχα κι' ἀπάνθρωπα νὰ τὸ ἁρπάξουν οἱ σωματέμποροι, τὰ κατακάθια καὶ τὰ παράσιτα αὐτὰ τῆς κοινωνίας, καὶ νὰ τὸ κάνουν ὄργανο καὶ σκεῦος τῆς ἁμαρτωλῆς των ζωῆς, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κάνουν καὶ σ' αὐτό, ἀλλὰ καὶ στὸν δυστυχισμένο πατέρα.

Ἀπέραντη λύπη κατέχει τὴν ψυχή μου, ἀλλὰ καὶ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησι γιὰ τοὺς ἅρπαγες τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ὀδυρομένου πατέρα. Αἰσθάνομαι ἐπιτακτικὸ τὸ χρέος μου νὰ φροντίσω νὰ τιμωρηθοῦν οἱ κακοῦργοι ἐκμεταλλευταί. Ἀπὸ τὴν σύντομη ἐξέτασι, διαπιστώνω ὅτι πράγματι ἡ κοπέλα εἶχε διαφθαρῆ καὶ πὼς κανένας ἀπὸ τὴν παρέα της δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τὴν κάνη γυναίκα του. Ἡ κοπέλλα, μολονότι κατέχεται ἀπὸ ἐνοχὴ καὶ φόβο, ἀρχίζει νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε στὸν ἑαυτό της καὶ στὸν γέροντα ἀσπρομάλλη πατέρα της. Ἀναλύεται σὲ δάκρυα καὶ πέφτει γονατιστὴ στὰ πόδια του, ζητώντας νὰ τὴν συγχωρέση καὶ νὰ τὴν δεχθῆ στὸ σπίτι τους.

Ὁ πατέρας φαίνεται γιὰ λίγο διστακτικός, ἀλλὰ ἡ δική μας μεσολάβησις τὸν συνεφέρνει. Κάμπτεται ἡ σκληρότητά του καὶ ἀνοίγοντας τὰ χέρια του ἀγκαλιάζει στοργικὰ τὴν παραστρατημένη κόρη του καὶ τῆς λέγει :

—Ἔλα παιδί μου σπίτι μας. Σὲ συγχωρῶ. Ἔλα μαζί μου κι' ἂς εἶσαι ἀτιμασμένη. Κόρη μου μονάκριβη, παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου.

—Ναὶ πατέρα, ἔσφαλλα, πῆρα κακὸ δρόμο, σὲ πίκρανα, λέγει ἐκείνη, ἀλλὰ σοῦ ὑπόσχομαι, στὰ κόκκαλα τῆς πεθαμένης μου μάνας, νὰ μὴ σοῦ δώσω ἄλλοτε ἀφορμὴ νὰ λυπηθῆς γιὰ μένα, νὰ στενοχωρηθῆς, νὰ κλάψης . . . .

Ὕστερα ἀπὸ τὶς γνωστὲς ἐνέργειες ποὺ γίνονται σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ὁ μὲν πατέρας μὲ τὴν κόρη του φεύγουν γιὰ τὸ σπίτι τους, ἀφοῦ ἐκφράζουν τὶς θερμότερες εὐχαριστίες στὴν Ἀστυνομία, οἱ δὲ γνωστοί μας τύποι κρατοῦνται γιὰ τὰ περαιτέρω.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ Ἀστυνομία ἔκανε τὸ χρέος της. Ὅπως πάντοτε, μὲ τὰ ὄργανα της ἀνακαλύπτει, συλλαμβάνει καὶ παραπέμπει στὴν Δικαιοσύνη τοὺς παραβάτες κάθε κολασίμου πράξεως. Εἶναι ὁ ἄγρυπνος ὀφθαλμὸς τῆς κοινωνίας καὶ συμβάλλει πάντοτε στὴν εὐρυθμία, τὴν ἡσυχία, τὴν τάξι καὶ τὴν γαλήνη τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ προσφέρουμε τὶς ὑπηρεσίες μας στοὺς συνανθρώπους μας, στοὺς ἀδυνάτους, στοὺς παραστρατημένους καὶ νὰ διώκουμε τοὺς παρανομοῦντας. Ἔχουμε ἀνάγκη νὰ δημιουργοῦμε φίλους, ποὺ θὰ μᾶς ἀγαποῦν, θὰ μᾶς ὑποστηρίζουν, θὰ μᾶς βοηθοῦν στὸ δύσκολο ἔργο μας. Ἂς φροντίσουμε νὰ κρατήσουμε ψηλὰ τὴ σημαία τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἀστυνομίας, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ παλαιοί μας συνάδελφοι, ἔτσι ὥστε δίκαια νὰ λέγεται καὶ νὰ γράφεται ὅτι εἴμαστε ἡ καλύτερη Ἀστυνομία τοῦ κόσμου.

Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ἐσημείωσεν ἡ Ὑπηρεσία Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος μὲ τὴν σύλληψι τῆς σπείρας, ἡ ὁποία ἔκανε κερδοφόρο «ἀρμπιτρὰζ» μὲ τὴν Ἑλβετία. Στὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τῶν δραστῶν συνεργάσθηκαν μαζὶ μὲ τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος, ἡ Κ.Υ.Π. καὶ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν. Λάφυρα τῆς ἐπιχειρήσεως μία δερματίνη βαλίτσα μὲ κομψὰ γυναικεῖα ἐσώρρουχα καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ 1.326.000 δραχμῶν σὲ χιλιόδραχμα καὶ 785. 364 δραχμῶν σὲ δολλάρια τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Καναδᾶ, γαλλικὰ φράγκα, γερμανικὰ μάρκα καὶ ἰταλικὲς λιρέττες. Ἡ δερμάτινη βαλίτσα μὲ τὸ συνολικὸ ποσὸ τῶν 2.111.364 δραχμῶν, ἀνῆκε στὸν Θεοφάνη Φαφαλιό, 48 ἐτῶν καὶ στὴν Ἰταλίδα γυναίκα του Τραντονέλα, 40 ἐτῶν, ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἐγκατεστάθησαν στὴν Ἀθήνα πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Τὴν μεταφορὰ στὴ Ζυρίχη μὲ τὴν πτῆσι 722 τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας, εἶχεν ἀναλάβει μιὰ «κομπάρσα» ὅλης αὐτῆς τῆς λαθρεμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ Ρέα Ἀγγελίδου, 41 ἐτῶν.

Αὐτὸ τὸ κερδοφόρο ἑλληνοελβετικὸ «ἀρμπιτρὰζ» φαίνεται ὅτι εἶχε γίνει σαράντα φορὲς μέχρι σήμερα. Ἡ δερμάτινη βαλίτσα ποὺ κατεσχέθη στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ἡ 40η, γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει ἀκόμη ἀκριβῶς πόσες βαλίτσες μὲ ἑλληνικὰ καὶ ξένα χαρτονομίσματα μετεφέροντο σὲ κάθε ταξίδι στὴ Ζυρίχη. Ὑπολογίζεται ὅτι μὲ τὴν μετατροπὴ τῶν χαρτονομισμάτων σὲ χρυσὲς λίρες στὴν Ἑλβετία καὶ τὴν μεταπώλησί τους στὴν Ἀθήνα, τὸ ζεῦγος Φαφαλιοῦ ἐκέρδιζεν 70 - 80 χιλιάδες δραχ. (10 περίπου δραχμὲς σὲ κάθε χρυσῆ λίρα). Κάθε βαλίτσα, λοιπὸν ἄφηνε καθαρὸ κέρδος - ἐκτὸς τῶν ἐξόδων μεταφορᾶς - 70 ἕως 80 χιλιάδες δραχμές.

Ἀπὸ τὴν προανάκρισι ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ Ρέα Ἀγγελίδου, θὰ μετέφερε τὴν βαλίτσα μὲ τὰ δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν μὲ τὸ ἀεροσκάφος τῆς Ὀλυμπιακῆς ὑπὸ τὴν ἄγρυπνο παρακολούθησι τοῦ συνταξιδιώτου της, Ἑλβετοῦ λαθρεμπόρου Βάλτερ Ἔντζερ. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἐξηκριβώθη κατὰ τὴ νέα ἀνάκρισι τοῦ ζεύγους Φαφαλιοῦ καὶ ἀπετέλεσε τὴ βάσι τῶν ἀνακρίσεων, προέκυψε δὲ ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῆς φορτωτικῆς ποὺ εἶχεν ἐκδοθῆ ἀπὸ τὸ ἁρμόδιο γραφεῖο τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας. Ἡ φορτωτικὴ ἦταν στὸ ὄνομα τοῦ Ἑλβετοῦ Βάλτερ Ἔντζερ, ἀλλὰ ἀνευρέθη κάτω ἀπὸ τὰ τσιγάρα ἑνὸς πακέτου ποὺ εἶχε στὴν τσάντα της ἡ Ἀγγελίδου. Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ὅτι ἡ Ἀγγελίδου κρατοῦσε τὸ ἀπόκομμα τῆς φορτωτικῆς... τῶν δύο ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἀλλὰ στὴ Ζυρίχη θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ παραδώσῃ στὸν Ἑλβετὸ λαθρέμπορο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπεβεβαίωσε τὴν κατάθεσι τῆς Ἀγγελίδου — ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ περιεχόμενο τῆς βαλίτσας — καὶ ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ζεῦγος Φαφαλιοῦ εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος μιᾶς διεθνοῦς σπείρας λαθρεμπόρων συναλλάγματος, ἡ παρουσία δὲ τοῦ Βάλτερ Ἔντζερ στὴν Ἀθήνα εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο. Τελικὰ στὴν ὑπόθεσι ἀνεμίχθη ἡ Ἰντερπολ, ἡ ὁποία συνεχίζει τὴν ἔρευνα στὴ Ζυρίχη, στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνο καὶ στὴ Βηρυτό, γιατὶ ὡς ἀπεδείχθη, ἐκ τῆς κρυπτογραφικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Φαφαλιοῦ,

διετήρει στὶς πόλεις αὐτὲς δεσμοὺς μὲ διάφορα ἄτομα ὕποπτα λαθρεμπορίου συναλλάγματος.

* Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ 'Αθηνῶν ἐσημείωσε μιὰ ἐπιτυχία συλλαμβάνοντας τὴν 5μελῆ σπεῖρα ἀρχαιοκαπήλων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πουλήση 21 ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα σ' ἕναν 'Αμερικανὸ ἀντὶ 32.000 δολλαρίων (1.000.000 δραχμ. περίπου) Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ τὰ εἶχαν βρῆ οἱ ἀρχαιοκάπηλοι μὲ ἀνασκαφὲς στὴ Νάξο. Τὰ ἀντικείμενα ποὺ κατεσχέθησαν στὸ Περιστέρι ἦσαν τὰ ἑξῆς : Πέντε κυκλαδίτικα ἀγάλματα γυναικῶν, ἕνα χάλκινο ἐγχειρίδιο, διάφορα ἀγγεῖα, ἕνα μαρμάρινο κεφάλι κ.ἄ.

* Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ ΗΘΩΝ τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, συνεχίζοντας τὴν παρακολούθησι τῶν μαστροπῶν καὶ σωματεμπόρων, ἀνεκάλυψε στὴν ὁδὸν Μπενάκη 32 καὶ συνέλαβε τὴν παλαιὰ μαστροπὸ Βεγάλλη, ἡ ὁποία εἶχεν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τὸ διαφθορεῖο της. Συνελήφθησαν καὶ τρεῖς γυναῖκες ἐκδιδόμενες, ποὺ ἔπασχον ἀπὸ ἀφροδίσια νοσήματα καὶ ἐνεκλείσθησαν στὸ νοσοκομεῖο Συγγροῦ. 'Επίσης ἀνευ ρέθησαν καὶ τρεῖς κατάλογοι τηλεφώνων, μὲ ὀνόματα διαφόρων κυρίων, ἀλλὰ καὶ νεανίδων. 'Η μαστροπὸς προεφυλακίσθη.

* Ν. ΣΚΟΡΔΑΣ ἐλέγετο ὁ σωματέμπορος τοῦ Πειραιῶς ποὺ ὅταν ἡ φίλη του Ι.Γ. τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύετο, ἔπαυσε νὰ τοῦ δίνη χρήματα, πῆγε στὸ σπίτι της, τὴν ἐξυλοκόπησεν ἀγρίως, κατόπιν τῆς ἔκαψε μὲ ἀναμμένο τσιγάρο τὸ δεξὶ χέρι καὶ τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν καὶ ἐν συνεχεία τὴν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι καὶ μὲ ἕνα πηρούνι τῆς τρύπησε τὸν ἀριστερὸ ὦμο. 'Ο σωματέμπορος αὐτὸς ποὺ ἐξεμυάλισε καὶ ἄλλη γυναίκα, συνελήφθη ὕστερα ἀπὸ περιπετειώδη καταδίωξι.

* Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ ΗΘΩΝ τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν ἔχει ἐντείνει τὶς προσπάθειές της γιὰ τὴν δίωξι τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὑποκόσμου καὶ ἰδίως τῶν ἐκμεταλλευτῶν γυναικῶν, τῶν γνωστῶν σωματεμπόρων. Ὕστερα ἀπὸ παρακολούθησι, συνέλαβε τὸν Α.Μ. ἐτῶν 41, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐπὶ τέσσαρα χρόνια ἐξεμεταλλεύετο μιὰ νέα ποὺ τὴν ἔφερεν ἀπὸ τὸ χωριό της στὴν 'Αθήνα, τῆς ἀπέσπασεν 800.000 δραχμάς, κατόπιν ἔφερε καὶ τὴ νεώτερη ἀδελφή της, τὴν ὁποία ἐγκατέστησε στὸ διαμέρισμά του καὶ τὴν ἐξεβίαζε μὲ βασανισμοὺς νὰ ἐκδίδεται. 'Εκείνη ὅμως ἀντεστάθη καὶ κατόπιν ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε μέχρι τὴν 'Αστυνομία μὲ ἐπακόλουθο τὴ σύλληψι καὶ φυλάκισι τοῦ σωματεμπόρου.

* ΚΑΙ ΑΛΛΟ δίκτυο κὼλ - γκὲρλς μὲ 500 πελάτες ἀνεκάλυψεν ἡ 'Υπηρεσία 'Ελέγχου 'Ηθῶν. Τὸ δίκτυο διηύθυνε μιὰ παληὰ μαστροπός, ἡ Εἰρήνη Κώνστα ἢ Γρηγοράκου ἢ Μαθιουδάκη ἢ Λερογκάν. Συνελήφθη ἡ ἴδια, μαζί της δὲ συνελήφθη καὶ ἡ Παναγάκη Τ. γιὰ συνέργεια.

* ΣΤΙΣ ΑΠΑΤΕΣ δύο στοιχεῖα δίνουν τὸ ἰδιαίτερο χρῶμα. 'Η μεγάλη πεῖρα καὶ ἡ δολιότης τοῦ ἀπατεώνα ἢ ἡ ἐκπληκτικὴ ἀφέλεια τοῦ θύματος, 'Ο ἀπατεώνας λοιπὸν Μ. ἔπεισε τὸν θυρωρὸ πολυκατοικίας Σ.Γ. ὅτι εἶχε μεγάλο μέσο καὶ μποροῦσε νὰ τοῦ βγάλη ἄδεια κυνηγίου ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Προνοίας. Ἔτσι τοῦ ἀπέσπασεν 9.700 δραχμές. 'Αποτέλεσμα νὰ δικασθῆ ὁ Μ. σὲ 5 μῆνες φυλάκισι.

* ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΗ ἀπάτη ἦταν καὶ ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἐνοικιάστρια μιᾶς οἰκίας παρουσιάσθη ὡς ἰδιοκτήτρια (εἶχε κλέψει τὴν ταυτότητα τῆς ἰδιοκτητρίας) καὶ ἐπῆρεν ἐνυπόθηκο δάνειο ἀπὸ τὸν Ι.Α. 75.000 δραχμές. Ὅταν ἐλέγχθηκαν οἱ συναλλαγματικές, τότε ἀντελήφθη ὁ Λ. τὴν ἀπάτη γιατὶ συνάντησε τὴν πραγματικὴ ἰδιοκτήτρια, ἡ ὁποία εἶπεν ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζε. Τὸ δικαστήριο ἐπέβαλε ποινὴ 2.1/2 ἐτῶν στὸν ἀπατεώνα Ε.Κ., τὰ χρήματα ὅμως εἶχαν δαπανηθῆ γιὰ διασκεδάσεις.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μελᾶ Μιχαήλ.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Δορυλαίου, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Μαράσλειον».

Ὁ Μιχαὴλ Μελᾶς, γυιὸς τοῦ Γεωργίου, γεννήθηκε στὴ Σῦρο τὸ 1833. Ἀπὸ τὸ 1874 ἐγκατεστάθη στὴ Κηφισιά, ὅπου καὶ ἀνήγειρε τὸ γνωστὸ κοντὰ στὸ «Πλάτανο» «Ξενοδοχεῖον Μελᾶ». Ἀνεμίχθη σὲ κάθε ἐθνικιστικὴ κίνησι ποὺ εἶχεν ὡς σκοπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι ἢ τὴν παροχὴ συνδρομῆς στοὺς ὑποδούλους τότε Ἠπειρῶτες, Θεσσαλοὺς καὶ Κρῆτες. Ἐξελέγη βουλευτὴς Ἀττικῆς καὶ Δήμαρχος Ἀθηναίων (1891). Ὡς δήμαρχος προέβη σὲ γενικὴ ἀναμόρφωσι τῶν δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἀπέθανε τὸ 1897.

Μελᾶ Παύλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναξαγόρου, κοντὰ στὴν «Ἁγία Σοφία» τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν γνωστὸ μακεδονομάχο, πρωτοπόρο καὶ πρωτομάρτυρα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1870 στὴ Μασσαλία καὶ ἐφονεύθη, ὡς ἀξιωματικὸς ἐπὶ κεφαλῆς 35 ἀνδρῶν, κατόπιν προδοσίας, ὑπὸ τῶν Τούρκων στὴ Σιάτιστα τὸ 1904. Τὸ ὄνομά του ἔγινε σύμβολο τοῦ μακεδονικοῦ ἀγῶνος, τὸ δὲ χωριὸ ὅπου ἐφονεύθη, ὠνομάσθη, πρὸς τιμήν του, Μελᾶς. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικίες καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μελανδρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μελενίκου 4, ἀπέναντι στὸν ναὸ τοῦ «Προφήτου Δανιήλ», στὸ «Βοτανικό».

Τὸ Μελάνδριον πεδίον, ἦταν χώρα τῆς ἀρχαίας Λυκαονίας τῆς Μ. Ἀσίας, κοντὰ στὰ Σάψαλα.

Μελανθίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου 11, κοντὰ στὸν ναὸ τοῦ «Ἁγίου Δημητρίου» (Ψυρρῆ).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία: α) σὲ συνώνυμο ἐπιφανῆ Ἀθηναῖο τοῦ 6ου π.Χ. , ποὺ ἐστάλη μὲ 20 πλοῖα γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ὑπὸ τοῦ Μιλησίου Ἀρισταγόρου ὑποκινηθεῖσα ἐπανάστασι τῶν Ἰώνων τὸ 500 π.Χ. καὶ β) σὲ συνώνυμο Ρόδιο φιλόσοφο τοῦ 2ου π.Χ. αἰῶνος, ὀπαδοῦ τῆς ἀκαδημεικῆς σχολῆς.

Μελανίππου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Θεοδάμαντος καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Γ. Ζωγράφου, στοῦ «Ζωγράφου».

Ὁ Μελάνιππος, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἦταν γυιὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγύνης. Πρὸς τιμήν του ὑπῆρχε στὴν Ἀθήνα τὸ «Μελανίππειον» ἡρῶον, ἀνεγερθὲν στὸν Δῆμο Μελίττης.

Μελαντίας.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 116, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Ἰωάννη».

Μελαντία, εἶναι ἡ ὀνομασία παραλιακοῦ προαστίου τῆς Σμύρνης, ποὺ τουρκιστὶ εἶναι γνωστὸ μὲ τὴν ὀνομασία «Καρατάς». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὰ Σφαγεῖα καὶ τὴν Ν. Σμύρνη).

Μελαχρινοῦ Ἀποστόλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δαρδανελλίων, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Αἴνου» τῆς «Ἄνω Δάφνης».

Ὁ Ἀπόστολος Μελαχρινὸς (1883—1952), λυρικὸς καὶ συμβολιστὴς ποιητὴς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ τὸ ψευδώνυμο Κλήμης Πορφυρογέννητος, μετέφρασε τραγωδίες τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Σοφοκλέους κ.ἄ., ἐξέδωκε τὰ περιοδικὰ «Ζωὴ» (1902, 1919—1922) καὶ «Κύκλος» (1931—1935).

Μελεάγρου.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Στησιχόρου, ὄπισθεν τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων.

Σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ὁ Μελέαγρος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους ἥρωές της, γυιὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας. Λαμβάνοντας μέρος στὴ θήρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ φονεύοντάς τον, περιῆλθε σὲ ρῆξι μὲ ἐκείνους ποὺ διεξεδίκουν τὴν δορά, ἀδελφοὺς τῆς μητέρας του, Κουρῆτες, τοὺς ὁποίους καὶ τελικὰ ἐφόνευσε. Κατὰ τὴν παράδοσι, ὁ θάνατος τοῦ Μελεάγρου προεκλήθη ἑκουσίως ἀπὸ τὴν μητέρα του. Οἱ ἀδελφὲς του Μελεαγρίδες ποὺ ἐθρήνουν ἀκατάπαυστα τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ των, μετεμορφώθησαν ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα σὲ μυθικὰ πτηνά.

Μελενίκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ καὶ τῆς πλατείας «Προφήτου Δανιήλ», στὸν «Βοτανικό».

Τὸ Μελένικον, πόλις τῆς Β.Α. Μακεδονίας ποὺ ὑπάγεται στὴ Βουλγαρία, εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν βυζαντινὴ ἐποχὴ γιὰ τὶς μάχες ποὺ διεξήχθησαν ἐκεῖ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων. Μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου (1913), ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, περιῆλθε στοὺς Βουλγάρους.

Μελετίου Βασιλείου.

Ὁ Μελέτιος Βασιλείου, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἀπὸ τὴ Χασιὰ τῆς Ἀττικῆς, μετέσχεν ὡς ὁπλαρχηγὸς, ἐπὶ κεφαλῆς 1200 ἀνδρῶν, τῶν πολιορκιῶν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ἐκστρατείας στὴν Ὑπάτη καὶ τῶν ἐναντίον τοῦ Δράμαλη μαχῶν. Τὸ 1826 ἐδολοφονήθη ὑπὸ συμπατριωτῶν του, τοὺς ὁποίους κατέκρινε γιὰ τὴν ὑποταγή τους στὸν Κιουταχῆ.

Μελετίου Πηγᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μάρκου Μουσούρου 6, στὸ «Μέτς».

Ὁ Μελέτιος ὁ Α΄ ὁ Πηγᾶς, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (1590—1601), κατήγετο ἀπὸ τὸ Χάνδακα (Ἡράκλειον) Κρήτης καὶ εἰργάσθη πολυσχιδῶς γιὰ τὴν ἀνάσχεσι τῆς παπικῆς προπαγάνδας στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἀνεδείχθη πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀπέθανε τὸ 1601, σὲ ἡλικία μόλις 52 χρόνων.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

15ος ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τράπεζα 'Ελλάδος		9.026.203,15
'Εθνική Τράπεζα		699.291,15
Δάνεια		1.908.058,25
'Ακίνητα	1.005.000.—	
Μεῖον ἀποσβέσεις	325.125.—	579.875.—
Βιβλιοθήκη		2.625.—
Χρεωστικοὶ λογαριασμοὶ		3.533,75
Λογαριασμοὶ τάξεως χρεωστικοὶ		16.936.592.—
'Ενυπόθηκα δάνεια		1.000.000.—
		30.256.178,30

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟ

'Από 1ης 'Ιανουαρίου μέ

ΕΣΟΔΑ

ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			3.896.803,75
Τακτικαὶ		3.522.622,95	
'Εκ κρατήσεως 2% ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου παρ' ἑκάστου μετόχου μηνιαίου βασ. μισθοῦ (ὀργανικοῦ)	3.185.819,45		
'Εξ ἡμίσεως βασικοῦ μισθοῦ παρ' ἑκάστου μετόχου	215.999.—		
'Εκ διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς συνεπείᾳ προαγωγῆς, ἀπονομῆς μισθοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ οἰκονομικῆς διαβαθμίσεως τοῦ μετόχου	120.804,50		
Εἰδικαὶ		374.180,80	
Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας	44.432,50		
Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως συμβουλ. καὶ ἐπ.	25.514,90		
Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν νόμου «περὶ λαθρεμπορ.»	36.499,60		
Κράτησις ἐπὶ δικαιώμ. ἐκτελ. ποιν. δικογραφ.	2.404,10		
Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν δι' ἐκτελ. εἰδ. ὑπηρεσίας	265.329,70		
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			5.400.895,45
'Εκ τῆς διαθέσεως 'Αστυνομικοῦ 'Ενσήμου	2.814.870.—		
'Εκ δικαιωμάτων σφραγίσεως Μέτρων καὶ Σταθμῶν	550.000.—		
'Εκ Δωρεῶν	12.566,55		
'Εξ ἀπομενόντων κλασματικῶν ὑπολοίπων ἐκ τῶν ἀποδόσεων ἐπὶ τῶν ἀμοιβαίων στοιχ. ἱπποδρόμου	1.991.648,90		
'Εκ παραβόλων Θεάτρων καὶ Κινηματογράφων	31.810.—		
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			20.294,50
ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			498.954,30
Τόκοι καταθέσεως ὄψεως παρὰ Τραπέζῃ 'Ελλάδος	222.616,90		
Τόκοι βεβαιουμ. ἐσόδων τοκοχρ. ἐξοφλουμένων	—		
Τόκοι τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων δανείων	141.937,40		
'Ενοίκια διαμερισμάτων	134.400.—		
			9.816.948.—

'Εν 'Αθήναις τῇ 31η

'Ο Διευθυντὴς
Η. ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
'Αστυν. Διευθυντὴς Β'

'Ο Πρό
Ε. ΚΑΡΑΜ
'Αρχηγὸς 'Αστυνο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1964

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον	13.217.328,60
Ὑποχρεώσεις	102.257,70
Λογαριασμοὶ τάξεως πιστωτικοί	16.936.592.—
	30.256.178,30

ΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1964

χρι 31ης Δεκεμβρίου 1964

ΠΑΡΟΧΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ

ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ		6.770.617,20
Χορήγησις ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς 143 διαγρ. μετόχους	6.733.702.—	
Ἐπιστροφὴ κρατήσεων εἰς 13 διαγραφέντας μετόχους μὴ δικαιουμένους βοηθήματος	36.915,20	
ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		77.962,30
Ἀποζημίωσις μὴ ἀστυν. μελῶν διοικ. συμβουλίου	4.875.—	
Ἀποζημίωσις νομικοῦ συμβούλου	9.600.—	
Ἐνοίκιον κατὰ τὸ 1/3 μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	48.720.—	
Προμήθεια ἐντύπων σφραγίδων κ.τ.τ.	1.842.—	
Κοινόχρηστα κατὰ τὸ 1/3 μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	6.373,90	
Ἠλεκτρικὸν ρεῦμα κατὰ τὸ 1/3 μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	3.139,80	
Τηλεφωνικὰ τέλη	3.411,60	
ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ		70.143,75
Συντήρησις ἀκινήτου	2.299,50	
Ἀσφάλιστρα πυρὸς ἀκινήτου	638.—	
Μισθοδοσία προσωπικοῦ ἀκινήτου	123,75	
Φορολογικαὶ ὑποχρεώσεις ἀκινήτου	67.092,50	
ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΥ		26.010.—
ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ		493.357,60
Ἐνίσχυσις ἀστυνομικοῦ νοσοκομείου		
Διάφοροι Δαπάναι		40.—
ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1964		2.378.817,15
		9.816.948.—

Δεκεμβρίου 1964

εδρος
ΠΕΤΣΟΣ
μικοῦ Σώματος

Ὁ Λογιστὴς
Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ
Ἀστυνόμος Α'

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	4.999.235,30
Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	610.946,75
Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας	1.597.924,75
Νομαρχία Ἀχαΐας	110.434.—
Νομαρχία Κερκύρας	1.494,15
Χρεωστικοὶ λογαριασμοὶ	515.541,30
Δικαιολογητικὰ περιθάλψεως ὑπὸ ἐκκαθάρισιν	45.675,80
Ἔπιπλα καὶ σκεύη	119.323.—
	8.000.575,05

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

ΕΣΟΔΑ

ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			5.224.114,20
Κρατήσεις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων		4.279.182,10	
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν	2.991.605,80		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς	922.275,90		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν	242.278,30		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας	123.022,10		
Κρατήσεις ἐκ τῶν συνταξιούχων		944.932,10	
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν	744.371,30		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς	126.341,80		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν	35.704,20		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας	38.514,80		
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			7.619.—
Δωρεὰ φαρμακευτικοῦ συλλόγου Κερκύρας			
ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			98.763,70
Τόκοι Τραπεζῶν			
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			38.117,05
			5.368.613,95

Ἐν Ἀθήναις τῇ

Ὁ Διευθυντὴς
Ε. ΜΑΝΟΣ
Ἀστυν. Διευθυντὴς Β'

Ὁ Πρό
Ε. ΚΑΡΑ
Ἀρχηγὸς Ἀστυ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΤΟΥΣ 1964

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον μέχρι 31.12.1963	5.906.001,60	
Πλεόνασμα χρήσεως 1964	1.714.840,15	7.620.841,75
Ὑποχρεώσεις		322.628,20
Ἀποσβεσθέντα ἔπιπλα		46.705,10
Παιδικαὶ κατασκηνώσεις		10.400.—
		8.000.575,05

«ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1964»

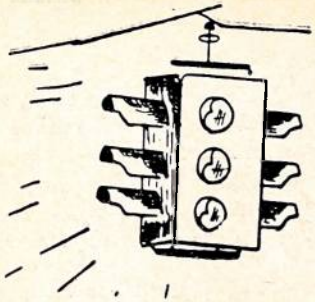
ΕΞΟΔΑ

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ		3.164.277,45
Δαπάνη φυσιολογικο τοκετοῦ		
Δαπάνη ἐξωνοσοκ. καὶ φαρμακ. περιθάλψεως	1.786.210,05	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς δημ. νοσ. ἱδρύματα	106.236,10	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς ψυχιατρ. ἀντικαρκ. κλπ.	62.818,90	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς νοσηλ. ἱδρύματα Ι.Δ.Α.Π.	253.225,25	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς ἰδιωτικὰς κλινικὰς	562.928,10	
Δαπάνη ὀδοντιατρ. θεραπευτ. περιθάλψεως	27.739,90	
Δαπάνη νοσηλείας μελῶν οἰκογ. συνταξιούχων	354.484,15	
Δαπάνη νοσηλείας ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	10.635.—	
ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		477.564,05
Ἀποζημίωσις μελῶν Διοικ. Συμβουλίου	2.750.—	
Ἀποζημίωσις καθαριστρίας	20.218,70	
Κοινόχρηστα ἤτοι: Μισθοδοσία θυρωροῦ—ἠλεκτρικὸν ρεῦμα—ἀνελκυστὴρ κ.λ.π.	20.091,05	
Γραφικὴ ὕλη	2.985,20	
Ἔντυπα—Βιβλία—Σφραγῖδες	7.991,60	
Διάφορα ἔξοδα	10.470,60	
Τηλεφωνικὰ καὶ ταχυδρομικὰ τέλη	15.128.—	
Συνδρομαὶ ἐφημερίδων	36.—	
Ἔξοδα Παραρτήματος Πατρῶν	1.539.—	
Ἔξοδα Παραρτήματος Κερκύρας	1.274.—	
Ἐνοίκιον οἰκήματος Γ' Σεπτεμβρίου 13	97.440.—	
Ἀστυνομικὸν νοσοκομεῖον	267.639,90	
Ἐνίσχυσις παιδικῶν κατασκηνώσεων	30.000.—	
ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ		11.932,30
Πλεόνασμα χρήσεως		1.714.840,15
		5.368.613,95

31η Δεκεμβρίου 1964

εδρος
ΜΠΕΤΣΟΣ
νομικοῦ Σώματος

Ὁ Λογιστὴς
Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ
Ἀστυνόμος Α'

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΕΓΙΝΕ στὴ Λάρισα. Ὁ Δ. Κωστόπουλος πηγαίνοντας στὴ Λάρισα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ μιὰ ὁλοκαίνουργη «Μερσεντὲς» παρέσυρε κοντὰ στὸν Πλαταμώνα τὸν Ι. Λαμπρόπουλο. Δὲν ἦταν ὅμως τόσο ἀσυνείδητος ὁ ὁδηγὸς αὐτός, ὥστε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θῦμα του πεταμένο στοὺς δρόμους, ὅπως εἶναι τῆς μόδας ἐσχάτως. Δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ λερώσῃ καὶ τὴν «Μερσεντές» του. Ἔδεσε λοιπὸν τὸν τραυματισμένο στὸ «πὸρτ μπαγκὰζ» καὶ τὸν μετέφερε κατ' εὐθεῖαν σὲ κλινικὴ τῆς Λαρίσης ! ! ! Ὁ Κωστόπουλος μόλις ὁ τραυματίας παρελήφθη ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τῆς κλινικῆς, ἔκρινεν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὰ ἀνθρωπιστικά του καθήκοντα καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ, χωρὶς νὰ δηλώσῃ τὰ στοιχεῖα του. Ἀνεκαλύφθη κατόπιν συντόνων ἐνεργειῶν τοῦ Τμήματος Τροχαίας Λαρίσης καὶ ἐναντίον του ὑπεβλήθη μήνυσις. Ἀπόκειται στὸ δικαστήριο νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα στὸν ἀσυνείδητο αὐτὸ ὁδηγό, καὶ στὸ Ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρέσῃ ὁριστικῶς τὴν ἄδεια ὁδηγήσεως.

* ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ μιὰ σύγκρουσις τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων τοῦ ἰατροῦ Δ. Τσακανίκα, διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρείου καὶ ἑνὸς «Τζέημς» στρατιωτικοῦ ἐστοίχισε τὴ ζωὴ στὸν Τσακανίκα καὶ τὸ θανάσιμο τραυματισμὸ σὲ δύο ἀκόμη ἐπιβάτες.

* ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ἐπίσης (888 χιλιόμετρο ὁδοῦ Καβάλας - Θεσσαλονίκης) ὁ ἀρχιτέκτων Λ. Ζωΐδης, ἐπιστρέφοντας μὲ τὸ μηχανικὸ Κ. Λάλο ἀπὸ τὴ Δράμα, ἔτρεχε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα ἐνῶ ἔβρεχεν. Ἔτσι «ντεραπάρισε» καὶ ἔπεσε στὸ στῆθος μικρῆς γέφυρας ποὺ τὸ γκρέμισε καὶ κατόπιν ἀνετράπη, στὸ χείμαρρο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθῇ ὁ Ζωΐδης καὶ νὰ τραυματισθῇ βαρύτατα ὁ Λάλος.

* ΚΑΙ ΠΑΛΙ στὴ Θεσσαλονίκη ἄγνωστον Ι.Χ. παρέσυρε καὶ σκότωσε τὴν Εὐσεβία Διαβολεμένου μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

* ΤΟ «ΧΙΛΜΑΝ» 133896, ἐνῶ τὸ σῆμα ἔδειχνε κίτρινο φῶς, βιάστηκε νὰ προσπεράσῃ, ἀλλὰ ἔπεσε πάνω στὸ «Ὄπελ» 130048, μὲ ἀποτέλεσμα 9 τραυματίες, γιατὶ ἡ σύγκρουσις ὑπῆρξε σφοδρά, ἐπειδὴ τὰ αὐτοκίνητα ἔτρεχαν μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Τὸ δυστύχημα ἔγινε νύκτα στὴν πλατεῖα «Συντάγματος».

* ΟΧΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ εἰκόνα παρουσιάζουν τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα τροχαίων ἀτυχημάτων τῶν 7 πρώτων μηνῶν τοῦ 1964. Μᾶς δίνουν τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς. Θάνατοι 606, βαρέως τραυματισμένοι 2090 καὶ ἐλαφρῶς τραυματισμένοι 12.802. Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ἐτυχήματα αὐτὰ συνέβησαν στὴν περιφέρεια τῆς πρωτευούσης (6.883) καὶ ἐπροκάλεσαν τὸ θάνατο 155 ἀτόμων, τὸ βαρὺ τραυματισμὸ 642 καὶ τὸν ἐλαφρότερον 7959. Ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν ἀπὸ τροχαῖα δυστυχήματα αὐξήθηκε κατὰ τὸ 1964 κατὰ 25% σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, καὶ κατὰ 20% στὴν περιφέρεια τῆς πρωτευούσης.

* ΤΕΣΣΑΡΕΣ νεκροὶ ὑπῆρξεν ὁ ἀπολογισμὸς ἀπὸ τὴν σύγκρουσι τοῦ Ι.Χ. «Ὄπελ» μὲ φορτηγὸ κοντὰ στὸ Σκαραμαγκᾶ. Ἔφταιγε τὸ «Ὄπελ» ποὺ φαίνεται ὅτι ὁ ὁδηγός του ἦταν μεθυσμένος καὶ ἔπεσε στὰ πίσω τοῦ φορτηγοῦ. Τὸ «Ὄπελ» κυριολεκτικῶς διελύθη καὶ οἱ ἐπιβάτες του βρέθηκαν ἀποκεφαλισμένοι.

Ν. Α.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τὴν 24-1-1965 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 57 Φ.Ε.Κ. (τ. γ') τῆς 9.2.1965, βάσει τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων διατάξεων, προήχθησαν οἱ κάτωθι, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων διατηρηθέντες, ἀξωματικοί, ἤτοι:

1. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' τάξεως, ὁ Ἀστυνόμος Α' τάξεως κ. Χριστόφορος Σταυρόπουλος, ἀπὸ 31-12-1964, ἀφ' ἧς προήχθη ὁ νεώτερός του κ. Τηλέμαχος Δημητρακῆς, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐντάσσεται οὗτος εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος.

2. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α' τάξεως, οἱ Ἀστυνόμοι Β' τάξεως κ.κ. Κωνσταντῖνος Σπυρόπουλος καὶ Ἰωάννης Μασαούτης, ἀπὸ 31-12-1964, ἀφ' ἧς προήχθησαν οἱ νεώτεροί των κ.κ. Ἀθανάσιος Ραγκαβᾶς καὶ Γεώργιος Ἀνδρικόπουλος, πρὸ τῶν ὁποίων, ἀντιστοίχως, ἐντάσσονται εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης βάσει τῶν νομίμων πρὸς τοῦτο διατάξεων, προήχθησαν οἱ ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων διατηρηθέντες ἀξιωματικοί, κ.κ. Γεώργιος Κουτσουνάρης καὶ Ἀθανάσιος Ζάγκος, Ὑπαστυνόμοι Α' τάξεως, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως, ἀπὸ 9-1-1964 καὶ 31-12-1964, ἀντιστοίχως, ἀφ' ἧς προήχθησαν οἱ νεώτεροί των κ.κ. Γεώργιος Δημουλᾶς καὶ Γεώργιος Σμυρλῆς, πρὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐντάσσονται εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Μενέλαος Σαρρῆς καὶ οἱ ἀστυφύλακες κ.κ. Παναγιώτης Μποβολῆς, Δημήτριος Κοντὸς καὶ Φώτιος Φωτόπουλος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας: κ.κ. Ἀπόστολον Παρίσην, Ἰωάννην Σταματογιαννόπουλον, Σωτήριον Δελῆν καὶ Ἄγγελον Σκοπελίτην, διότι ἅπαντες, ἀξιοποιήσαντες καταλλήλως τὰς ὁδηγίας τῶν Προϊσταμένων των καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἐντόνου ὑπηρεσιακοῦ ἐνδιαφέροντος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον, ὁ μὲν πρῶτος νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ ἀγνώστου ὡς τότε δράστου σωρείας ἀπατῶν καὶ ὑπεξαιρέσεων Πέτρου Πάλμου, οἱ δὲ τελευταῖοι νὰ ἐντοπίσουν καὶ συλλάβουν τὸν ἐν λόγω κακοποιόν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν: οἱ 1) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἀχιλλεὺς Τσιπρούδης, 2) Ὑπαστυνόμος Β' κ. Εὐάνθης Ρεβελάκης καὶ 3) Ἀρχιφύλαξ κ. Σπυρίδων Πατούνης, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐκτάκτου δραστηριότητος καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνετέλεσαν, διὰ καταλλήλων ἐνεργειῶν, εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθέντων ἀδικημάτων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐπηνέθησαν: οἱ 1) Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Γεωργακόπουλος καὶ 2) Ὑπαστυνόμος Β' κ. Δημήτριος Χοχτούλας, διότι ἀμφότεροι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, κατηύθυναν ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Γ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ οὕτως ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τῆς κακοποιοῦ Ἑλένης Λέπουρα καὶ ἡ ἐξιχνίασις τῆς

ὑπ' αὐτῆς πραχθείσης ὑφαιρέσεως 70 χιλιάδων δραχμῶν, 200 δολλαρίων καὶ 15 χρυσῶν λιρῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Παναγιώτην Σοῦλον καὶ Σπυρίδωνα Καρκατσούλην, διότι ἀμφότεροι, ἐκτελέσαντες μετὰ προθυμίας, ἀκριβείας καὶ ζήλου τὰς διαταγὰς τῶν προϊσταμένων των καὶ ἐργασθέντες πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῆς ἀνωτέρω.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Σταμάτιον Ζαχαριάδην καὶ Παναγιώτην Σκιαδᾶν, διότι ἀμφότεροι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἐντόνου ὑπηρεσιακοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐπιδείξαντες ἔκτακτον δραστηριότητα, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν κακοποιῶν Βασιλείου Σακερέζογλου καὶ 'Ιωάννου Κουσελῆ, δραστῶν σωρείας κλοπῶν, αἵτινες καὶ ἐξιχνιάσθησαν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν: οἱ 1) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Παπαθανασόπουλος, 2) 'Αρχιφύλακες κ.κ. 'Ιωάννης Λιόντος καὶ Σπυρίδων Κουλούκης καὶ 3) 'Αστυφύλακες κ.κ. Λάμπρος Στεφανῆς καὶ Βασίλειος Μορωγιάννης, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Προϊσταμένου τοῦ ΙΗ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν καὶ ἑτέρων ἑπτὰ νεαρῶν κλεπτῶν, οἵτινες, ὁμοῦ μετὰ τῶν προαναφερομένων, ἀπετέλουν ἐνεργὸν σπεῖραν.

Τέλος διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Εὐάγγελος Πικιός, 'Αθανάσιος Καραβίδας καὶ Νικόλαος Γριζιώτης, διότι ἅπαντες, ἐκτελέσαντες μετὰ προθυμίας καὶ ἀκριβείας τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ Προϊσταμένου των, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω κακοποιῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Αστυνόμον Β' κ. Κωνσταντῖνον Γιαννημάραν, 2) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Λέανδρον Καρυώτην καὶ Κωνσταντῖνον Λιολίτσαν, 3) 'Ανθυπαστυνόμον κ. Κωνσταντῖνον Μαρουδέαν καὶ 4) 'Αστυφύλακα κ. Κωνσταντῖνον Καλαθᾶν, διότι ἅπαντες, καὶ δὴ ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐνεργήσαντες μετὰ ζήλου, ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν 65 κλοπῶν διὰ ῥήξεως, διαπραχθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Φιλίππου Τσελέφη, συλληφθέντος ἐπ' αὐτοφώρω τὴν νύκτα τῆς 22/3/1964 ὑπὸ περιπόλου τῆς Υ.Γ.Α. 'Αθηνῶν, ἔνθα οἱ ἀνωτέρω ὑπηρετοῦν.

'Ωσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Νικόλαος Μιχαλόπουλος, 'Απόστολος Γιαννόπουλος, Θεοδόσιος Παπαγεωργίου καὶ Λεωνίδας Καραΐσκος, διότι ἅπαντες συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελέσματος, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας καὶ ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς ἐντολὰς τῶν προϊσταμένων των.

***

ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Η Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, συνεχίζουσα τὰς ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις της, τὴν 1-2-1965, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀρχιμουσικῶν της κ.κ. Βασιλείου Σωζοπούλου καὶ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Μπουκουβάλα, συμμετέσχεν εἰς πανηγυρικὴν συναυλίαν δοθεῖσαν εἰς τὸ θέατρον «Διάνα» ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ «Χριστιανικοῦ 'Ομίλου Φοιτητῶν».

'Η ἐμφάνισις καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς Φιλαρμονικῆς ὑπῆρξεν ἄψογος καὶ προεκάλεσε τὰ πλέον εὐμενῆ σχόλια διὰ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα. Ὅλως ἐνδεικτικῶς δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀποσπάσματα ἀποσταλείσης ἡμῖν ἐπιστολῆς 'Αθηναίας κυ-

ρίας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀτθίς», τὴν ὁποίαν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ τόσον κολακευτικά της λόγια.

«...Ἔχασαν ὅσοι δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ παρευρεθοῦν σὲ μιὰ ὑπέροχη μουσικὴ βραδυὰ ποὺ ἔδωσε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων... Δὲν θὰ πίστευε κανεὶς ποτὲ πὼς οἱ ἀστυνομικοί μας, λογω τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των, κρύβουν μέσα τους μιὰ τόσο μεγάλη καλλιτεχνικὴ ψυχή. Πολὺ τοὺς παρακαλῶ νὰ καταδεχθοῦν καὶ νὰ δεχθοῦν ἀπὸ μιὰ Ἀθηναία τὰ ταπεινὰ συγχαρητήριά μου. Γιὰ δύο ὧρες ξαναγύρισα στὰ σχολικά μου χρόνια... Τὸ στυλιζαρισμένο καὶ ἄψογο παίξιμό των, εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τῆς πειθαρχίας ποὺ βασιλεύει στὴν Ἀστυνομία...».

«Ἀτθίς», Κολωνάκι.

***

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

Σωτήριος Ἀντωνιάδης

Τὴν 16-2-1965, ἀπεβίωσεν ὁ τέως Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ Σωτήριος Ἀντωνιάδης. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης (Ν. Φάληρον), παρηκολούθησαν ἀστυνομικοὶ ἐν συντάξει καὶ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Μιχαὴλ Βούλγαρην καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς καὶ Πειραϊκῆς κοινωνίας. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησεν ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Χρῆστος Γεωργίου καὶ στέφανον ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατέθεσεν ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Χρῆστος Νικολουλέας.

Ὁ Σωτήριος Ἀντωνιάδης ἐγεννήθη τῷ 1900 εἰς Καρδαμύλην Λακωνίας καὶ τῷ 1923 κατετάγη εἰς τὸ νεοσύστατον τότε Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας, ὡς Ἀστυφύλαξ. Τῷ 1925, κατόπιν εὐδοκίμου φοιτήσεως εἰς τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β΄, προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄, τῷ 1925 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄, τῷ 1934 εἰς Ἀστυνόμον Β΄, τῷ 1942 εἰς Ἀστυνόμον Α΄, τῷ 1952 εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ καὶ τῷ 1956 εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄. Ἀπεχώρησε τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τὴν 31-12-58, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ὁ ἐκλιπὼν Διευθυντὴς ὑπηρέτησε κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα εἰς πολλὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας καὶ πρὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του, διετέλεσε Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Κερκύρας. Διεκρίνετο διὰ τὸ ἐξαίρετον ἦθος του, τὴν ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν, τὴν ἔκτακτον ἐνεργητικότητα καὶ τὸ θάρρος. Λίαν εὐφυὴς καὶ μὲ ἰδιάζουσαν εὐθυκρισίαν, ἦτο ἀρτίως ἐπαγγελματικῶς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς κατηρτισμένος. Διὰ τὰς πολυτίμους πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ἐτιμήθη διὰ πολλῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀμοιβῶν. Ἐξαιρετικὸς ὡς ἄνθρωπος, ἄριστος ὡς ἀστυνομικός, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ὑπὸ προϊσταμένων καὶ ὑφισταμένων.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» συλλυποῦνται βαθύτατα τοὺς οἰκείους τοῦ ἀποβιώσαντος Διευθυντοῦ καὶ εὔχονται εἰς αὐτοὺς μὲν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, εἰς τὸν ἀπελθόντα δὲ σεβαστὸν νεκρὸν γαῖαν ἐλαφράν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀείμνηστε σεβαστέ μας Διευθυντά.

[redacted]

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30΄ μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.